

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SHADOW BOUND QUEEN

COURT OF
GREED AND
GOLD

ELIZA RAIN

A BRIDES OF FAE AND MIST NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

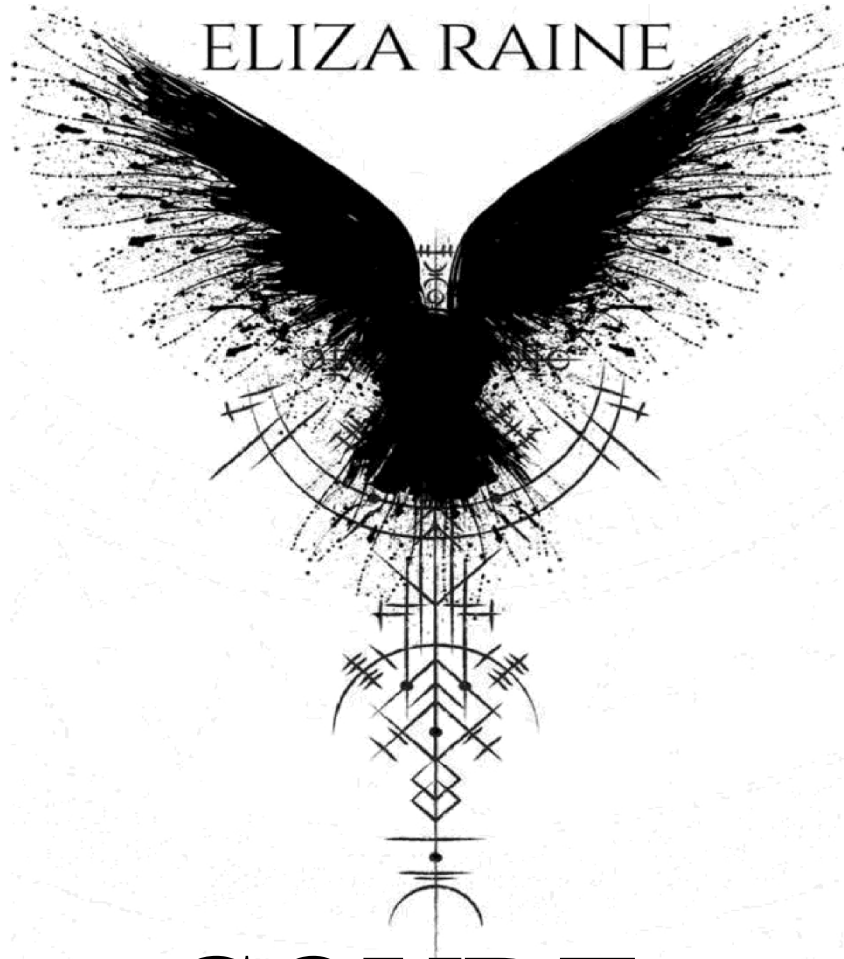
yeşil ve altın rengi
GÖLGEYE BAĞLI KRALİÇE

OceanofPDF.com

ELIZ A RAI NE

OceanofPDF.com

ELIZA RAINÉ

GOURT
GREED_{VE}
GOLD

THE SHADOW BOUND CURE
A BRIEF HISTORY OF AODMIST MOVIE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Kuzgunlar ve Harabeler Mahkemesi'nin Özeti

1. [Reyna](#)
2. [Reyna](#)
3. [Reyna](#)
4. [Reyna](#)
5. [Reyna](#)
6. [Reyna](#)
7. [Reyna](#)
8. [Reyna](#)
9. [Reyna](#)
10. [Mazrith](#)
11. [Reyna](#)
12. [Reyna](#)
13. [Reyna](#)
14. [Reyna](#)
15. [Reyna](#)
16. [Reyna](#)
17. [Reyna](#)
18. [Reyna](#)
19. [Reyna](#)
20. [Reyna](#)
21. [Reyna](#)
22. [Reyna](#)
23. [Reyna](#)
24. [Mazrith](#)
25. [Reyna](#)
26. [Reyna](#)
27. [Reyna](#)
28. [Reyna](#)
29. [Reyna](#)
30. [Reyna](#)
31. [Reyna](#)
32. [Reyna](#)
33. [Reyna](#)
34. [Reyna](#)
35. [Mazrith](#)
36. [Reyna](#)
37. [Reyna](#)

38. [Reyna](#)
39. [Reyna](#)
40. [Reyna](#)
41. [Reyna](#)
42. [Reyna](#)

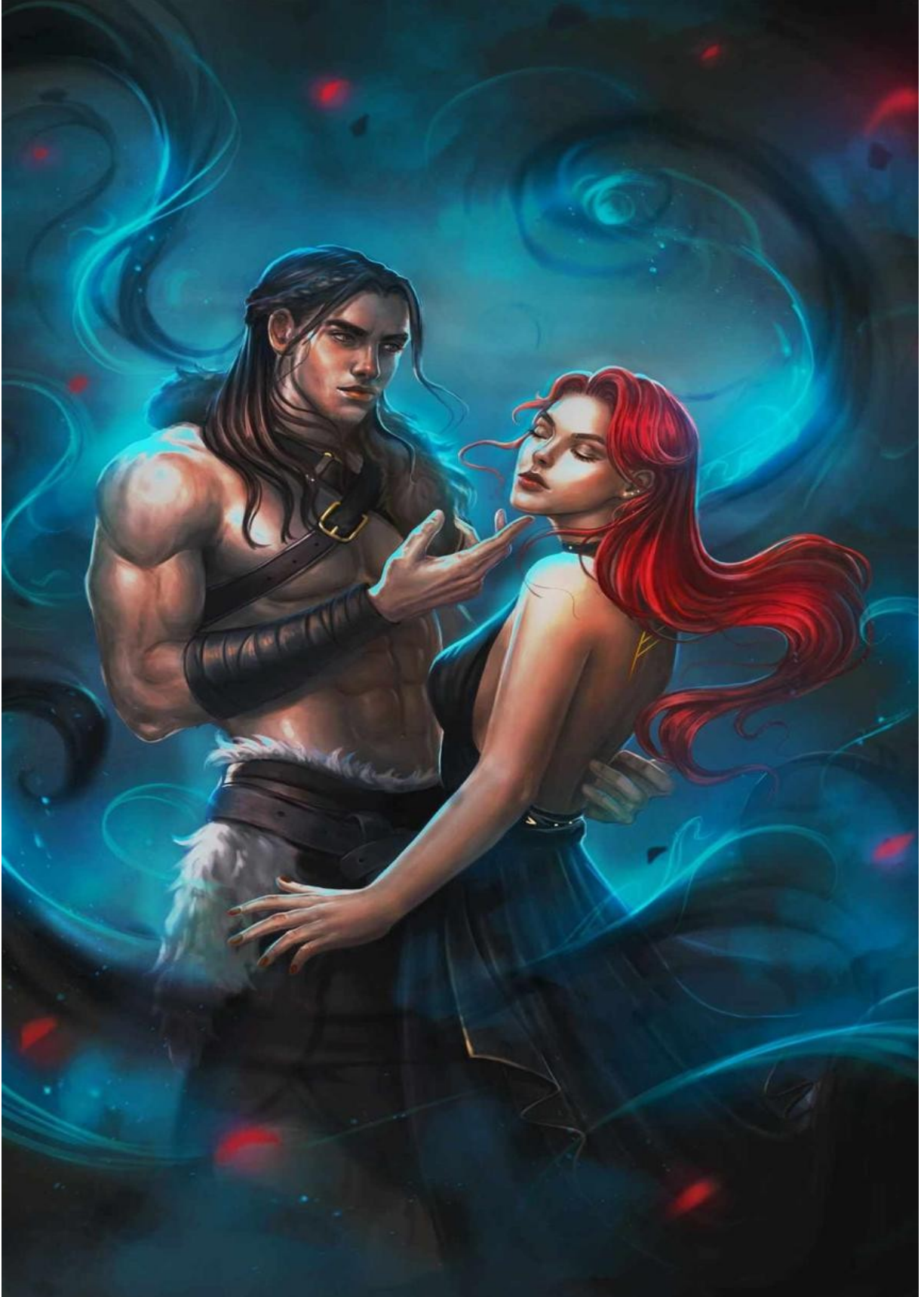
Okuduğunuz [iin teŖekkrler!](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

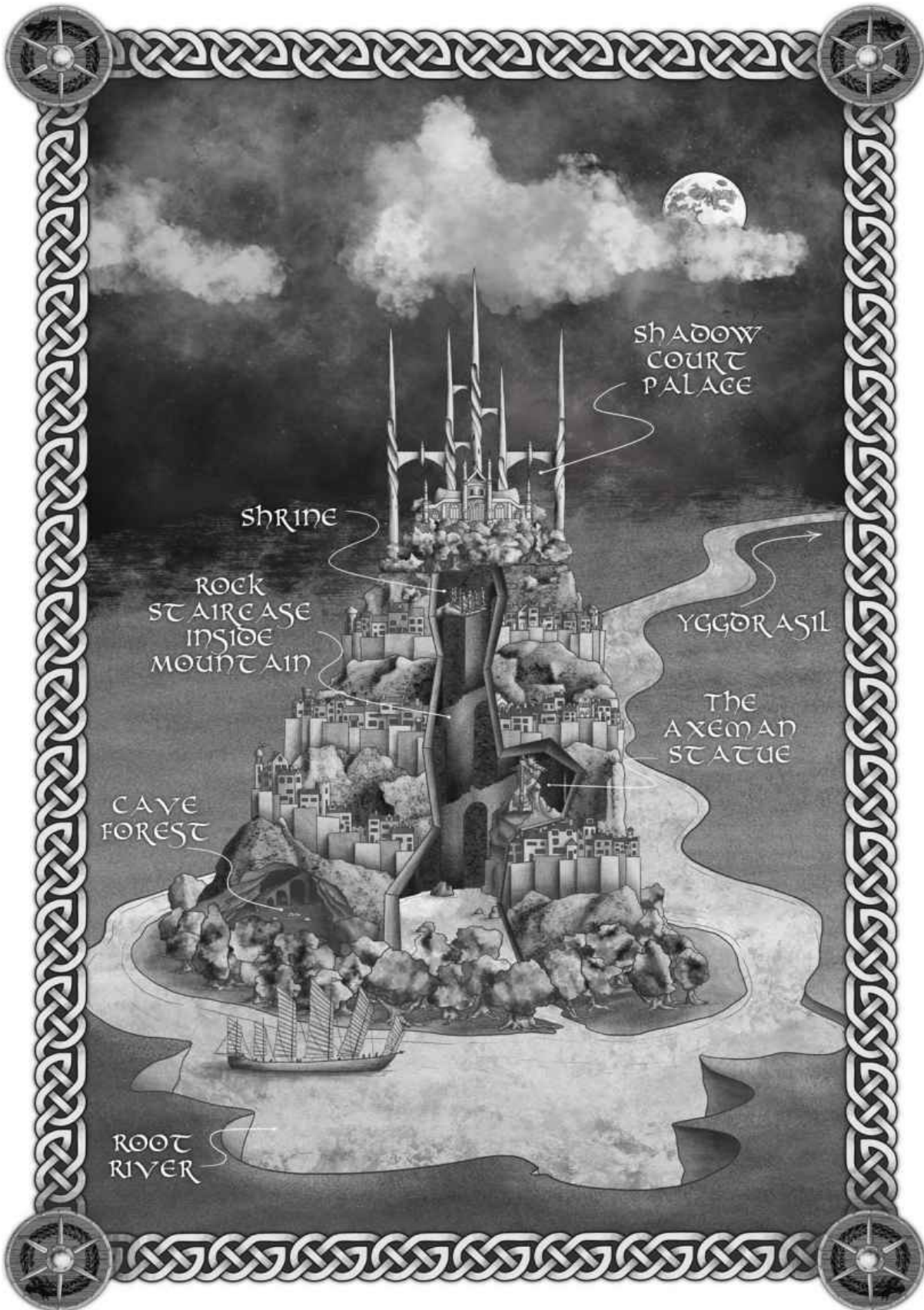
*Asla pes etmeyen herkes için.
Odin aşkına, sende bu var.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KUZGUNLAR VE HARABELER MAHKEMESİ'NİN ÖZETİ

OceanofPDF.com

A BRİ EF TAZELEME...

Reyna, *altın-verici* olarak bilinen altın-fae için asa yapan, rün işaretli yetim bir insan köledir. *Yggdrasil*'de kahverengi saçı olmayan tek insandır - onunki bakır rengindedir. Özellikle vahşi ve zalim bir altın-efe olan Lord Orm, onun bir sonraki bağlı cariyesi olmasına karar verdiğinde, kaçmak için planlarını yapar. Ancak bunu yapamadan, iki arkadaşı Lhoris ve Kara ile birlikte Gölge Saray'ın efsanevi Prensi Prens Mazrith tarafından kaçırılır.

Gölge-fae'ler insanların kafalarının içine girebilmektedir - bu Reyna'yı dehşete düşüren bir şeydir çünkü hayatı boyunca bir sır saklamıştır. Ne zaman altınla çalışsa, sonrasında *Yggdrasil*'in sınırlarında yaşayan ve Açlıktan Ölenler adı verilen ölümsüz canavarların korkunç görüntülerini görüyor.

Mazrith'in Reyna için planı vardır ve çılgın, sapkın üvey annesi Kraliçe'nin üç altın vericiyi de öldürmesini engellemek için Reyna'yı nişanla kendisine bağlamak zorunda kalır. Prens onu dağın altındaki gizli bir tapınağa götürür; burada heykellerden oluşan bir halka ve üzerinde "*Bakır saçlı altın verici anahtardır*" yazan bir yazı vardır.

Başarısız bir kaçış girişimi, zehirli bir yılanın saldırısı ve gizemli bir fae tarafından kendisine yardım etmesi için gönderilen büyü bir baykuşla tanışması arasında Reyna yavaş yavaş Prens'in sandığı gibi biri olmayabileceğine inanmaya başlar. Ondan altın rünler süzülmemektedir, ki bu imkansız olmalıdır.

Tapındaki altın heykeli onardığında bir imgelem görür ama Açlıktan Ölenler yerine Mazrith ve annesini konuşurken görür. Ona ölümünün kendisine beş yıl yetecek kadar büyü vereceğini ve bir sis asası bulmasını söyler.

Daha sonra birisi onu tapınaktan aşağı iterek ölümüne sebep olur, ancak baykuş Voror onu kurtarır. Artık kaçabileceğini fark eder ama kaçmamaya karar verir. Kaderi açıkça tapınak ve Prens ile karışmıştır ve bundan kaçamayacağını kabul eder. Geri dönerken Açlıktan Ölenler tarafından saldırıya uğrar ve özellikle onun peşindedirler. Prens dev bir ayıyla ortaya çıkar ve asasıyla onları geçici olarak öldüren ama kendisini de yaralayan bir patlamaya neden olur. Ona Kraliçe'nin geldiğini ve kaçması gerektiğini söyler, sonra da yere yığılır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

REYNA

I Kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyordu ki ağrıyordu.
"Voror, o şeylerden herhangi biri hala hayatta mı?" Ayaklarım yere basarken sordum.

yere dokundu ve ben isteksizce vücut parçaları yığınınına baktım.

Baykuş katliamın üzerinde alçaktan süzüldü. "Başlangıçta canlı değillerdi," dedi baykuş sert bir sesle. Sesinde daha önce duyduğum korku kaybolmuştu. "Kokuları inanılmaz derecede rahatsız edici."

"Güvenli mi?" Enerji içimde dalgalanmaya başlıyor, felç edici korkuyu silip süpürüyordu.

", ama sanırım birkaç saat içinde değil." "Bu Arthur mu? Saraydaki ayı mı?"

"Evet."

Tam bu sırada ayı, konuşan Açlıktan Ölmüş Olan'ın bedenini parçaladığı yerden başını kaldırdı. Gözlerini bana dikti ama kıpırdamadı.

Zekice, cesetlerin arasından Prens'e doğru ilerledim.

Voror yalan söylemiyormuş. Koku iğrençten de beterdi. Ağzımdan sığ nefesler almaya çalışarak bakışlarımı Prens'in yığılmış bedeninde sabit tuttum.

"Reyna, Kraliçe'nin geleceğini söyledi. Sana kaçmanı söylemesinin iyi bir sebebi var. Eğer seni burada bulursa, davranışları tahmin edilemez olabilir." Voror'un sesi ölçülü ama acildi.

"O beni kurtardı. Onun..." Yaklaştıkça sözümü kestim. O ne? Yaşıyor mu? Güvende mi?

Ne düşünüyordum ben? Neden koşmuyordum?

Vücuduna ulaştım ve hızla çömelerek yüzüne dökülmüş saçlarını taradım. Gözleri çakmak çakmak açıldı.

"Yaşıyorsun," diye nefes aldım.

"Seni bulursa olmayacaksın. Arthur'u al ve kaç." Sesi gergin bir tıslamaydı ve gözlerindeki ışık sönüktü. Ağzının kenarından kan damlıyordu ve göz kapakları titreyerek kapandı.

"Kahretsin."

"Bırakın onu," dedi Voror, aciliyeti artmıştı. "Kraliçe ona yardım edebilecektir. Buradan gitmeliyiz. At sesleri duyuyorum."

Başımı salladım, Mazrith'in yüzündeki yara izlerine ve çenesinden akan küçük parlak kan akışına baktım. "Hayır. Aralarındaki gerilimi gördüm. Açlık Çekenlerin başlattığı işi bitirmekte tereddüt edeceğini sanmıyorum."

Voror yanıma indiğinde kanatları sessizlikte gürültüyle çarpıyordu. "Sence kendi oğlunu öldürür mü?"

"Üvey oğlu. Ve evet. Sanırım o da bunu biliyor."

"O zaman neden buraya geldi? Neden kendini bu şekilde zayıflattı?"

Güzel bir soruydu. Benim için gelmiş olabilir mi?

Asasını aramak için kürk pelerinini hareket ettirdim.

Üst kısmı tamamen parçalanmış, gümüş kafatası paramparça olmuştu.

İçimi bir korku ve doğuştan gelen bir yanlışlık hissi kapladı. Bulabildiğim parçaları toplayıp cebime attıktan sonra ayıya baktım. O da bana baktı, bir şeyler çiğnerken çenesi çalışıyordu.

"Voror, ayıyla iletişim kurabiliyor musun?"

"Öğreneceğim."

Baykuş usulca öterek uzaklaştı. Ayı sessizce homurdandı, sonra bize doğru geldi.

Voror geri çekilirken geri çekilmemeye çalışarak ayağa kalktım. "Prensi taşıması için ona ihtiyacım var. Ondan bunu yapmasını isteyebilir misin?"

Baykuş bana göz kırptı. "Deneyebilirim. Çok zeki değil."

"Dene."

Baykuş ve ayı birkaç ses daha çıkardı. Arthur bize ulaştığında, başını eğip burnuyla Prens'in hareketsiz bedenini dürttüğünde kendimi tuttum. Ayı kasvetli bir feryatla doğrudan yüzüme baktı.

Yutkundum, sonra başımı salladım. "Biliyorum. Yardımımıza ihtiyacı var."

"Ve abuk olun. Kraliçe ve muhafızları bize ulaşmadan önce yaklaşık beş dakikanız var."

Baykuşun sözleriyle yaşadığım panik beni harekete geçirdi ve devasa ayıya karşı duyduğum tedirginlik azaldı.

Arthur'a, "Onu senin sırtına kaldıracağım," dedim. Bana göz , sonra yavaşça kendini yere bıraktı. İçimi bir rahatlama kapladı ve ömeldim.

Bir elimi Prens'in secde halindeki formunun altına sokmaya alıştığımında, sertleşti.

Göz kapakları titreyerek açılırken, "Odin'e şükürler olsun," diye mırıldandım. " kalk. gerek." Kocaman göğsünü çektim.

Valhalla'da onu kaldırabilmemin mümkün olmadığını fark ettiğimde yeni bir panik başladı. En azından benim iki katım ağırlığındaydı.

"Neden kaçmıyorsun?" Sesi geçen seferkinden daha da zayıftı ve konuşurken dudaklarından daha fazla kan akıyordu.

"Kalk lan ayağā!" Onu oturur pozisyona çekmeye çalışarak üzerine yürüdüm. "Arthur'a kadar!" Yüzü soldu, sonra yan tarafa bakıp hemen yanındaki devasa ayıyı görünce sertleşti.

"Üç deyince," diye soludum, kollarımı kürklü göğsüne olabildiğince sıkıca doladım ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Bir, iki, üç!"

Hareketin yarısında bilincini kaybetti, ancak kendi ağırlığının çoğunu kaldırmadan önce değil.

Bu kadarı yeterliydi.

Beni de yanına alarak ayının sırtına devrildi ve ben de diğer taraftan kayarak neredeyse düşünmek bile istemediğim bir şeyin kalıntılarının üzerine düşerken küçük bir tıslama sesi çıkardım. Mazrith'in de kayacağından endişelenerek ayağā kalkmaya çalıştım ama Arthur'un devasa formunun karşısında ölü bir ağırlıktı. Voror yere doğru alçaldı ve bir saniye sonra gagasında Prens'in kırık asasının çubuğuyla ayağā kalktı.

"Arthur'a binmen gerekecek. İnsan bacaklarıyla bir attan daha hızlı koşamazsın.

Ve sen de onun düşmesini engellemelisin."

Uzaktan gelen toynak sesleri, bu devasa yaratığın üzerine binme konusunda sahip olabileceğim her türlü tartışmayı ya da isteksizliği ortadan kaldırdı.

Bir bacağımı ayının üzerine attım ve Prens'in devasa ağırlığını üzerime çekerek bir elimi siyah kürkünün içine soktum.

"Gidelim Arthur."

Ayı beklenmedik bir hızla ayağā kalktı ve havalandı.

Dev bir ayıya binmenin, Prens'in atına binmekle aynı şey olmadığını çabucak keşfettim.

Eşit miktarda heyecan vardı, ama tüm yanlış nedenlerden dolayı. Sırtı çok genişti ve Prens'i aynı anda üzerinde tutmak neredeyse imkânsızdı.

"Voror, lütfen bana nereye gittiğini bildiğini söyle?" Çalılıkların arasından geçerken seslendim, ağaçlar bir bulanıklık içinde yanımdan geçip gidiyordu. Çevresel görüşümde beliren beyaz ışıklar baykuşun bize ayak uydurduğunu doğruluyordu.

"Güvenli bir yerde olduğunu söylüyor." Voror'un sesi kuşkuluydu.

Her yer Kraliçe'nin olduğu yerden daha güvenliydi. Yok edilen Açlık Çekenler'e ne yapacaktı?

Prens bu kadar çok kişiyi nasıl öldürmüştü ve esasının kırılmasına neden olan şey bu muydu?

Daha da önemlisi, *neden*? Neden gelmişti?

O olmasaydı ölmüş olacağıma dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Ölüden de beter. Ölümsüz, doyumsuz bir canavar olarak sonsuz bir hayat yaşamak için parçalara ayrılmış ve tekrar bir araya dikilmiş.

Ormanda uçarken bu düşünce midemi bulandırdı ve kürklü Prens'e daha da sıkı sarıldım. Gördüklerimin anısı gözümün önünde canlandı.

Uyandığında, Prens Mazrith'in sırlarının dibine iniyordum.

Eğer uyanırsa.

Muhtemelen on beş dakika süren ama saatlerce sürmüş gibi hissettiren gergin kayma, kayma ve tutunma hareketinden sonra ayı yavaşladı. Ormanın sınırına ulaşmıştık ve karanlık, kayalık dağ yamacı önümüzde beliriyordu. Ayının kocaman omuzlarının etrafındaki gümüş şerit parlamaya başladı ve sonra tekrar hızlandı. Yosunlu sert kayaya doğru hızlanırken kalçalarım onun kalçalarını sıkıca kavradı.

"Arthur!" Tepenin yamacında sıkı bir mağara belirginleşmeden hemen önce bağırdım. Ayı mağaranın ağzında yavaşlayarak durdu, arka kalçalarını indirdi ve ben sırtından kaydım, Mazrith hâlâ kucağımdaydı. Mağaranın zeminine yumuşak ama bir yığın halinde indik.

Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan Arthur döndü ve ağaçlara bakarak mağaradan dörtnala çıktı. Bacaklarının ve göğsünün etrafındaki gümüş bantlar parlıyordu.

daha da parlaklaştı ve arka ayakları üzerinde şaha kalktı. Yaratıktan fişkırان ve bir araya gelerek güzel, ısıltılı bir kalkan oluşturan bantların -yüzlercesinin- içinde gümüş rünler canlandı. Rünler dans edip parıldıyor ama bir arada durarak vahşi bir ayı başıyla süslenmiş mükemmel bir oval oluşturunyordu. Daha önce bir savaşçının taşıdığını gördüğüm her şeye rakipti ve bakarken nefesim kesildi.

Arthur dört pençesinin üzerine düşerken kalkan havada döndü ve mağaranın önünde bir yay çizerek parlayan rünlerden kıvılcımlar saçtı. Ayı yanlarına yaklaştı ve yerde oluşturdıkları hafif yanık çizgiyi kokladı. Memnun olduğunu tahmin ettiğim bir ifadeyle başını sallayarak kalkana baktı. Kalkan bir parıltıyla yok oldu ve ayının gümüş bantlarındaki parıltı kayboldu.

Voror yanımdaki mağaraya daldı. "Görünüşe göre aptal ayının bazı faydaları var," dedi onaylayan bir ses tonuyla. "Kalkanın bizi gözden saklayacağı konusunda kararlı. Ama rünlerin çizdiği çizgiyi geçmeyin."

Şaşkınlıkla başımı salladım, sonra kucağında ağır yaralı bir erkek olduğunu hatırladım.

Daha doğrusu, benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atan ağır yaralı bir gölge-fae prensi.

Ona baktım. Yüzü bembeyazdı ve ayının sırtından indirilmesi bile kıpırdanmasına neden olmamıştı.

Freya aşkına, şimdi ne yapmam gerekiyordu?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

REYNA

"F ire."

Baykuşun tek kelimesi üzerine bakışlarımı Prens Mazrith'in yüzünden çektim. "Ne?"

"Ateş yakmanız gerekiyor. İyileşmek enerji gerektirir ve ateşiniz yoksa ısınmak için ikiniz de tüm enerjinizi kullanırsınız."

Başımı salladım ve kendimi Prens'in devasa ağırlığının altından nazikçe kurtardım. Kendimi ayağa kaldırmadan önce onu mağaranın zemininde olabildiğince rahat ettirdim. Ayağımdaki yılan ısırığından kaynaklanan zonklayıcı bir ağrı vardı ve bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Ateş. Odun," diye mırıldandım kendi kendime, odaklanmaya çalışarak.

Mağara ağzından çıktığımda, görünmez kalkanımızı işaretleyen yanmış rün çizgisini dikkatle not aldım. Sınırın içinde çok sayıda ağaç, dal ve kuru yaprak yığını vardı ve onları toplamaya koyuldum.

Çalışırken zihnim hızlandı, adrenalin azaldı ve uzuvlarımda belli belirsiz bir titreme başladı.

Açlıktan ölenler *benim* için gelmişti.

Düşen bir dalı kırmak için çömeldiğimde boğazıma bir safra kaçtı.

Hayatım boyunca bu iğrenç yaratıklarla ilgili gördüğüm imgelemler tesadüf olamazdı.

Beni tanıyorlardı.

Onunla işimiz bittiğinde geri vereceğiz.

Ağaçların arkasında kalan dişi de böyle söylemişti.

Starved One'ın konuştuğunu hiç duymamıştım.

Korkunç derecede ürkütücü şarkısının anısı aklıma geldi. Açlıktan Ölenlerin akılsız, aç, ölümsüz canavarlar olması gerekiyordu, onun kaderinde ne varsa o değil. Ama onun da onlardan biri olduğuna hiç şüphem yoktu. Ayağa kalkarken ürperdim, kollarım odunla doluydu, Arthur'un onu parçalara ayırdığını hayal etmekten kendimi alamadım.

Islah olur mu?

Freya'ya onu bir daha asla görmemem için dua ettim. Kabuslarımda yer alacağından hiç şüphem yoktu, ama tanrılar onu bir daha asla canlı olarak görmeme izin vermeyecek kadar nazik olabilirlerdi.

Odunları mağaranın ağzına bıraktım, sonra da çakmaktaşı olarak kullanabileceğim uygun bir taş bulmak için etrafı karıştırdım. Bilinci yerinde olmayan Prens'e bakmamak için elimden geleni yaptım.

"Önce ateş. Yarı ölü düşman fae yakalayıcı ikinci," dedim kendime. "Voror?" Baykuş sığ mağaranın en arkasına yakın bir kayanın üzerine tünemişti, beyaz tüyleri karanlıkta parlıyordu.

"Evet?"

Yutkundum, sonra soruyu zorla . "Açlıktan Ölenler neden benim için gelsin ki?"

Baykuş gagasını tıkırdattı. "Bilmiyorum."

"Onlar hakkında ne biliyorsun?" Yere oturdum, ateşi yakmaya odaklandım ve titreyen ellerimi meşgul etmeye çalıştım.

"Sadece efsaneler öyle diyor. Bir zamanlar yaşayan, sağlıklı insanlarmış, sonra birbirlerine düşman olmuşlar ve akrabalarının etlerini yemişler. Tanrılar da onları sonsuza dek aç bırakarak cezalandırmış."

"Ama bu aynı zamanda şu anda avladıkları insanları da cezalandırmıyor mu?" "Evet. Tanrıların haklı gerekçeleri olacaktır, eminim."

"Açlık çekenlerin konuşabildiğini sanmazdım. Ama o dişi *şarkı söylüyordu*. Bunu daha önce duymuş

muydunuz?" "Onun bir Yaşlı olduğuna inanıyorum."

Durakladım ve ona baktım. "Bir Yaşlı mı?"

"Orijinal klandan biri."

Dehşet içinde ağzım açık kaldı. "Bekle, *orijinal* klan mı? Birbirlerini yiyenler mi? Tanrılar tarafından cezalandırılanlar mı?"

"Evet. kalıntılarını bir araya getirerek yeni yaratıklar yaratmaya başladılar, ancak orijinal klan, bu yaratıkların yaşayabildiği kadarıyla yaşamaya devam ediyor."

Uzun bir nefes verdim ve titreyen parmaklarım taşı yere bıraktı.

Bu onu kadim yapıyordu. Muhtemelen Beş Mahkeme'yi yöneten fae'lerden bile daha kadim. "Neden beni istiyorlar?" Sözlerim bir fısıltı gibiydi.

"Prens'in seni istemesiyle aynı sebepten olduğunu düşünüyorum. Benim size yardım etmek için gönderilmemle aynı sebepten. Şu anda ikimizin de bilmediği bir sebep."

Çabayla bir karşılık verdim. Voror benim müttefikimdi. Tapınağın kenarından aşağı itilmeden önce herhangi bir varsa, o da tamamen ortadan kalkmıştı.

Gözlerim Mazrith'e takıldı. Tapınağındaki yazıtın Açlık Çekenlerle bir bağlantısı olabilir miydi? O kadim karalamaların ardındaki 'bakır saçlı *altın vericiyi*' neden araması gerektiğini onun bile bildiğinden emin değildim.

Yüzündeki yara izleri daha net görünüyordu, şimdi teni çok solgundu. Uzun, kırık bir yara izi alnının elmacık kemiğine kadar uzanıyor, sonra keskin çenesinin üzerinde son buluyordu.

Onları dövüşürken yakalamış mıydı?

Bir kadın kendini savunurken onu kesmiş miydi?

Durumun böyle olmadığını hemen anladım. *Çünkü onda onur var.*

Ona güvensen de güvenmesen de bunu inkâr edemezdim. Gölge Saray Prensi, hayatım boyunca beni ve türümü istismar eden ve saygısızlık eden fae'lerden farklı olabilir miydi?

Dudaklarından taze bir kan damlası süzüldü ve içimi daha fazla ürpertti.

"Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum." Sözlerim mırıltı halinde çıktı ve Voror bize doğru uçarak mağaranın zeminine indi ve gagasını Prens'in bedenini saran kalın kürklere soktu.

"Genellikle çok sayıda kemer kesesi taşır. İçlerinde ilaç ya da büyü olabilir."

Başımı salladım, kendime zihinsel bir sarsıntı verdim.

Hadi, Reyna. Kendini toparla. O senin hayatını kurtardı. Şimdi sen de onunkini kurtarmalısın.

Yanmamış ateşi bırakarak onun yanına gittim. Ellerim hâlâ ateş yakamayacak kadar titriyordu, bu yüzden beklemek zorundaydım.

Önce nazikçe, sonra daha büyük bir güçle kocaman pelerinini çekiştirdim. Kürkün altındaki çıplak göğsünü gördüğümde titreyen ellerim tamamen duruldu.

"Kahretsin."

Voror sessizce, "Bu onun bilinçsizliğini açıklıyor," dedi.

Göğüs kafesinin tam ortasında bir yara açılmıştı.

Avuç içim kadar geniş ve kabaca yuvarlaktı, kan ya da kemik görünmüyordu. Sanki yakılmış gibiydi, siyah, taş benzeri bir madde etine işlemişti ve yer yer kırmızıya boyanmıştı. Baktıkça, çatlak yüzeyde dans eden ve odaktan çıkan rünlerin hayalet şekillerini görebildiğimi sandım.

Elim istemeden hareket etti ve ona dokunmak için uzandı. "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi baykuş.

Hareket etmeyi bıraktım. "Bunu Açlıktan Ölenler mi yaptı?" Yapamayacaklarını bildiğim sordum. Böyle bir yarayı sadece büyü yapabilir miydi?

"Bilmiyorum. Kemerini arayın."

Bakışlarımı yaradan çekip ellerimi onun yerine kemerine götürdüm. Voror haklıydı, bir sürü kese vardı. Pantolonuna bu kadar yakın olmanın verdiği bir nebze gariplikle ilkine girdiğimde parmaklarım soğuk ve sert bir şeyin etrafına dolandı.

Tanımadığım küçük bir taş nesne çıkardım. Onu yanımdaki yere bırakarak aramaya devam ettim.

İşim bittiğinde önümde küçük bıçaklar ve fırlatma yıldızları, taş ve tahtadan yapılmış üç küçük, karmaşık nesne, sıkıca sarılmış birkaç parşömen ve boynuz şeklinde iki matara duruyordu.

İlk şeyi elime aldım, tıpasını çıkardım ve kokladım. Mead. İkinciye denedim ve keskin koku karşısında irkildim. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama iğrenç kokuyor. Diğer de bal likörü," dedim Voror'a.

Bir anım aklıma geldi. Prens ona karşı histerikleşmek üzere olduğumu düşündüğünde, beni bal likörü içmeye zorlamıştı. Onarıcı olduğunu söylemişti.

Hiç yoktan iyidir, diye karar verdim.

Üzerine eğilerek çenesini dikkatlice biraz açtım ve dudaklarının arasına biraz bal likörü damlattım. Dudaklarının üzerinden ağzına damladı. Hiçbir şey olmadı.

"Normalde büyüü onu iyileştirirdi," diye mırıldandım yüksek sesle düşünürken. "Peki ya asası?" Cebimden çıkardığım kırık kafatası ve diken parçalarını bir araya getirdim. Bir yapboz gibi onları tekrar bir araya getirmeye başladım ve garip bir şekilde soğuk olan kırık parçaları çevirirken ellerimin titremesinin durduğunu fark ettim.

"Sanırım bir parçayı geride bıraktım," dedim birkaç dakika sonra el işimi incelerken. Kafatasını tekrar bir araya getirmeyi başarmıştım ama parçaları birleştirecek bir şey olmadığı için bu şekilde kalmayacaktı. Ve sağ tarafta büyük bir boşluk vardı.

Voror tıkladı ve mağaranın arka tarafındaki tüneğine geri uçtu. "Zaten büyüü eski haline getirmek için bir *gölge döndürücüye* ihtiyacın olacak."

"Belki de yapmam gereken budur? Arthur'u Tait'in yaşadığı yere götürüp buraya geri mi getireyim?"

Mağaranın dışından Arthur'un olduğu yere baktım, rün çizgisinin yanında yüzüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı.

"Korkarım bu aptal ayı için bile uzun bir yolculuk olacak." "O aptal değil."

"Onunla konuşmaya çalışmadın," diye mırıldandı

Voror. "Sus, o bizim hayatımızı kurtardı."

Gagasını tekrar tıkırdattı. "Ayının zekâsına rağmen Prens Mazrith'in o kadar uzun süre hayatta kalacağından emin değilim. Bu sıradan bir yara değil."

Ayıdan baykuşa baktım, korku midemi sıkıştırıyordu. Sadece birkaç gün önce onu kendim öldürebilirdim.

"Mead." Prens'in hırıltılı sesi beni o kadar şaşırttı ki, az önce yerine koyduğum kafatasını düşürdüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

REYNA

"Mazrith?"

"Biraz daha bal likörü."

Dudakları ve göz kapakları dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.
Hemen yanına gittim.

ağızına biraz daha bal likörü döktü. Bu sefer yuttu. "Biraz daha mı?"

"Daha fazla. Ama yavaşça."

Başımı salladım ve dikkatlice ağızına küçük ölçülerde döktüm.

Yüzüne yeniden renk gelmeye başladı ve şişe boşaldığında sert zeminde kayıyordu.

Yavaşça kendini oturma pozisyonuna itti, yüzü acısını ele veriyordu.

"Duvara yaslan," dedim ona yardım etmek için hareket ederek. Ayağa kalkıp omuzlarını kavradığımda sertleşti ama mağaranın yan tarafının ağırlığını alıp onu dik tutabilmesi onu geriye doğru yönlendirmeme izin verdi.

"Bana ne olduğunu anlat," diye mırıldandı, gözleri bana sabitlenmişti. Mavi ışık gitmişti, buz grisi donuk ama yoğundu.

"Arthur'un sırtına bindik, o kaçtı ve şimdi bir mağaradayız."

"Hayır. Bana sarayın dışına nasıl çıktığınızı anlat."

"Oh. Biri beni tapınağın kenarından itti."

Gözlerinde karanlık titreşti ve göğsündeki yara parlak bir şekilde parladı. Yüzü acıyla buruştu ve gözlerini kapatmaya zorladı.

"Bu nasıl oldu?" Göğsünü işaret ederek fısıldadım.

"Kim?" Kelimeyi dişlerini sıkarak söylerken yanan gözleri tekrar açıldı.

"Ne?"

"Seni kim itti?"

"Bilmiyorum. Sanırım yılanı odama koyan kişiyle aynı kişi."

"Onları bulacağım," diye hırladı.

"Böyle değil, yapmayacaksın. Göğsüne bu nasıl oldu?" Yaraya bakmamak için mücadele ederek tekrar sordum.

"Reyna Thorvald." Tam adımı kullanması karşısında kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

Ona baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Öfke yüzünden okunuyordu ve bu öfkenin bana yönelik olup olmadığını bilmiyordum.

"Kendimi sizin merhametinize muhtaç buluyorum ve adaşınız kadar onurlu olup olmadığınızı bilmek istiyorum."

Benim merhametimle mi? Gerçekten de kötü bir durumdaydı. "Seni orada bırakabilirdim," dedim sessizce.

Bana baktı, öfkesi yumuşamıştı. "Sana beni orada bırakmanı söyledim. Neden yapmadın?"

Çenemi geriye doğru eğdim. "Çünkü ben *de adaşım kadar onurluyum*." Hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim. "Sen benim hayatımı kurtardın. Şimdi ben de seninkini kurtarıyorum."

"Ya ödeştüğümüzde?"

"Eğer başarırsan bunu halledebiliriz." Omuz silktim. Gözleri benimkilere dikilmişti.

Sonunda konuştu. "Bu kadar çok Açlık öldürmek için gereken güç asama zarar verdi."

Asasının kalıntılarına baktım. "Bence hasar hafif kalır. Yok edilmişti."

Bakışımı takip etti. "Sen... Sen parçaları topladın mı?"

"Sanırım bir ya da iki tanesini kaçırdım. Ama çoğunu anladım. Bekle, yani asanı Açlıktan Ölenler kırmadı da *sen* mi kırdın?"

Yavaşça başını salladı. "Evet. Güç asayı alt etti. Ve onun yok oluşu beni yaraladı."

"Ne?" Onunla göğsündeki kara delik arasına bakarken şaşkınlığımı sesimden uzak tutamadım. "Bunu sana kendi büyüün mü yaptı?" Büyü ve asalarla çalıştığım tüm hayatım boyunca böyle bir şeyi hiç duymamıştım.

Yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "İyileşebilmem için asanın onarılması gerekiyor." "Tait'e mi ihtiyacın var?"

"Evet. Ve savaşçılarım."

"Seninle mi geldiler? ?" Yalnız olduğumuzu çok iyi bilmeme rağmen içgüdüsel olarak omzumun üzerinden mağaranın dışına baktım.

"Hayır. Olabildiğince hızlı bir şekilde saraya geri dönmeliyiz."

Kendimi durduramadan önce küçük bir inançsızlık homurtusu çıkardım. "Seyahat etmeye pek uygun değilsin."

"Düşmanlarım dışarıda. Burada, lanet olası bir mağarada ölmek için sihirsiz bir şekilde beklemeyeceğim," diye tısladı.

"Hey, ben de en az senin kadar burada olmak istemiyorum. Eğer buradan çıkmanın bir yolunu biliyorsan, lütfen paylaş."

"Burası benim toprağım. Benim mahkemem. Benim dağım. Ben ona bakarım, o da bana bakar."

Ona göz kırptım. "Aşağı inerken kafanı mı çarptın? Sen neden bahsediyorsun?"

Bana ters ters baktı, sonra başını çevirip mağaradan dışarıya, devasa ayının yere yayıldığı yere, kalkanı işaretleyen rün çizgisinin hemen içine baktı.

Kısık bir ısıklık çaldı ve Arthur başını tembelce kaldırarak mağaraya doğru göz kırptı. Çaba sarf ederek kendini dört patisinin üzerine kaldırdı.

Ayı hantal hantal mağaraya girerken Mazrith, "Şunu bilin ki Divan'ımın sakladığı sırları sadece başka seçeneğim olmadığı için görüyorsunuz," dedi.

"Başka olmayan tek kişi siz *değilsiniz*, *majesteleri*."

Arthur ona ulaştı, başını eğdi ve burnunu solgun yüzünün yan tarafına dürttü. Prens yavaşça ellerini ayının kürküne sardı ve kendini yukarı çekti. Derisinin rengi daha da solmuş, acısı daha da belirginleşmişti. Ona yardım etmek için hareket ettim, sessizce küfrediyordum.

"Önce dinlenmememiz gerektiğine emin misin? Açlıktan Ölenler hâlâ dışarıda olabilir ve sana şunu söyleyeyim, en son bayıldığında seni bu ayının üzerinde tutmak hiç de kolay değildi."

Birlikte onu Arthur'un sırtına, bir bacağını canavarın devasa omuzlarının iki yanına koymayı başarırken bana yan gözle baktı. "Ormana gitmiyoruz. Lütfen kemerimdeki eşyaları topla."

"Nereye gidiyoruz?"

"Kemerimdeki eşyaları getir," diye tekrarladı. "Onlara ihtiyacımız olacak."

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Bana nereye gittiğimizi söyle, ben de eşyalarını alayım."

Bana dik dik bakarken gözleri parladı. "Odin'in kuzgunu, sen imkânsızsın." "Ben imkânsız değilim. Aslında çok basit. Benim için bir şey yapacaksın, Senin için bir şey yapıyorum."

Yüz ifadesi sertleşti, çenesi gerildi. "Ben senin hayatını kurtarıyorum, sen de benimkini kurtarıyorsun gibi mi?"

Granit bakışlarını üzerimde tuttum. "Aynen böyle, evet."

Bir iki saniyelik garip bir sessizlikten sonra, "Dağa gidiyoruz," diye tersledi. "Gölge Saray boyunca saraya giden gizli yollar var."

Dağın içinde zaten umursamadığım kadar çok bulunmuştum ama sanırım her şey ormandan daha iyiydi. Açlıktan ölenlerin orman zeminine saçılmış cesetlerinin hatırası, Prens'in tüm eşyalarını daha da hızlı toplamam için beni teşvik etti.

Voror, ben tapınakta çalışırken yaptığı gibi kayaların içinden uçabiliyordu, bu yüzden dağda ilerlemek onun için sorun olmazdı. Prens uyandığından beri ondan bir iz görmemiştim ama yakınlarda bir yerde olduğunu ve beni dinlediğini biliyordum.

Prens'e kemerini uzattım, tüm keseler yeniden doldurulmuştu. "Teşekkür ederim. Atla hadi."

"Ne?"

"Atla Arthur. Bir günlük yolumuz var ve sık sık dinlenmemiz gerekecek. Hareket etmeye başlamalıyız."

"Bir günlük yolsa buraya nasıl bu kadar hızlı geldin? Hatta beni nasıl buldun?"

"Büyü." Dişlerini sıktı, yüzü hâlâ solgundu. "Lütfen ayıya biner misin? Hareket ettiğimizde bitmek bilmeyen lanetli sorularını sorabilirsin."

Bana söyleneni yaptım ve kendimi Prens'in arkasındaki Arthur'un üzerine çektim. Aslında ayaklarımın yerden kesilmesi beni rahatlatmıştı, yaralı ayağımdan gelen hafif bir nabız atışı bana pek de iyi durumda olmadığımı hatırlatıyordu.

Ayı mağaranın dışına değil, içine ilerlemeye başladı. Yavaş ve nazik adımlarla ilerliyordu; ağaçların arasında dörtnala koştuğumuz hızın yanında bu da ayrı bir rahatlamaydı.

Mağaranın arkasına ulaştığımızda ve doğrudan sert kayaya doğru yürürken şaşkınlıkla izledim.

"Bu bir yanılsama," diye mırıldandım.

"Evet. Dağın her yerinde kayalarda pek çok boşluk var ama bunları görmek inanılmaz derecede zor."

Bir köşeyi döndüğümüzde ormandan gelen loş ışık kayboldu ve beni anında korku sardı.

Ya Açlıktan Ölenler de dağın içine girebilseydi?

Karanlıkta, kayanın içinde kapana kısılmış bir halde hiç umudumuz yoktu.

"Voror?" Korku, hayvan dostumu sır olarak saklama kararımın önüne geçerek fısıldadım.

Prens'in karanlıkta önümde gerildiğini hissettim. "Voror kim?"

Uzaktan yumuşak bir ötüş duydum, sonra baykuşun sesi zihnimde yankılandı. "Ben buradayım."

"Yakınımızda hiç Açlık Çekenler var mı?"

"Sadece yapının içinde doğal olarak yaşayan oldukça iğrenç yaratıkları hissedebiliyorum," diye cevap verdi.

Rahatlayarak sarktım. "Teşekkürler."

"konuşuyorsun sen?" Mazrith karanlığın içinde daha yüksek sesle homurdandı. İçimi çektim. "Sana söylesem bile bana inanmazsın."

"Dene beni."

"O... o bir baykuş."

Arthur'un inişli çıkışlı yürüyüşüyle bir o yana bir bu yana hafifçe sallanırken uzun bir sessizlik oldu.

"Bir baykuş mu?" Mazrith sonunda söyledi.

"Evet. Bir baykuş ile..." Sözlerimi yarım bıraktım ve Voror'un sesi zihnime girdi. "Kelimelerini dikkatli seç, *heimskr*," dedi.

"Muazzam bir zekâ ve muazzam bir cesaret," diye bitirdim. "Ve o da benim bir aptal olduğumu düşünüyor."

"Bu baykuşla konuşabilirsin." Bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

"Evet, eğer tüylerinden birini üzerimde tutarsam." Prens'e Voror'un nasıl olup da gizemli bir fae tarafından gönderilerek yanıma geldiğini anlatmaya hiç niyetim yoktu. Beni rahatlatmak için sormadı.

"Neden bu baykuşa yakınlarda düşman olup olmadığını soruyorsunuz?"

"Açlıktan Ölenlerin geldiğini daha önce koklamış ya da duymuş. Mükemmel duyuları olduğunu söylüyor."

Mazrith homurdandı. "Baykuşların koku alma duyusu yoktur." " fikirde değilim," dedi Voror, zihnimde kibirle.

Her Şeye rağmen dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Siz ikiniz bunu daha sonra tartışabilirsiniz. nemli olan şu ki, eğer Voror burada bizimle birlikte Açlık çekenler olmadığını söylüyorsa, ben ona inanırım."

Cevap alamadım ve sessizliğe gömüldük.

Tüneldeki tek ışık Arthur'un krkndeki belli belirsiz parlayan gümüş rünlerden geliyordu.

"Bu karanlık ne kadar sürecek?" diye sordum. Burada dinlenme, hatta ayının sırtından inme fıkri bile beni tedirgin ediyordu.

"Fazla uzun sürmez. şeytani sorularınızı sormaya başlayın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

REYNA

I karanlıkta Prens'in arkasından anlamsızca baktı.

"Benim yerimde olsaydınız sizin de sorularınız olurdu, biliyorsunuz," dedim.

"Sadece gerekli gördüğüm cevapları vereceğim."

"Hiç şüphesiz," diye mırıldandım. Zaten emin olduğum bir soruyu seçerek cevabını bildiğim için tereddütle başladım. "Seni ormanda bıraksaydım ne olurdu?"

Önüme doğru kaydı. "Kraliçe beni Açlık Çekenler yeniden oluşmadan önce bulsaydı mı demek istiyorsun?"

"Evet."

"Uzun zamandır beklediği bu fırsatı değerlendireceğinden eminim."

İkisinin de birbirini öldürmek istediğine dair şüphelerim doğrulanırken kaşlarımı çattım. "Neden seni ormana kadar takip etti?"

"Saraydan bu kadar aceleyle ayrılmamdan şüphelenmişti. Bu onun ilgisini çekti."

Midemde bir şeyler kıpırdandı.

Beni bulmak için aceleyle saraydan ayrılmıştı.

"Sen ve üvey annen neden birbirinize açıkça karşı çıkmıyorsunuz?"

"Ben babamın oğluyum. Mahkeme taraf seçmek zorunda kalacak ve o da babam kadar popüler olmadığını biliyor."

"O zaman neden onu devirmiyorsun?"

Cevap vermeden önce bir duraksama oldu. "Elinde koz var."

Tekrar söylüyorum, bundan şüphelenmiştim. Adamın ondan daha güçlü olduğu açıktı; ona tahammül etmesi hiç mantıklı değildi. "Onda ne var?"

"Benim bilmediğim bir şey."

Sırtına vurma isteğime karşı koydum. "Bu çok belirsiz bir cevap."

"Alacağın tek cevap bu."

Dişlerimi sıktım. Tüm sırlarını öğrenmeyi bekleyemezdim. "Açlıktan

Ölenler," dedim. "Beni istediler. Neden?"

"Çünkü sen özelsin."

Nefesim kesildi. "Nasıl?"

"Bilmiyorum." Cevabı yumuşak ve yavaştı ve ben iç çektim. Onun da benim kadar kim olduğuma dair bir fikri yoktu. "Ailenin kim olduğu hakkında hiçbir bilgin yok mu?"

"İstemediğimi zaten söyledim." Rahatsızlığın yanı sıra kızgınlık da sözlerimi keskinleştirdi. Lhoris dışında kimseyle parçalanmış çocukluğum hakkında konuşmadım.

Yeterince farklı büyümüştüm, Lhoris ve benim tahminimize göre on yaşından öncesine dair hiçbir anım olmadığını herkesin bilmesini sağlayarak zorbanın ateşine daha fazla körükle gitmeme gerek yoktu.

Arthur bir köşeyi dönüp tünelden çıkarken, inşa etmekte olduğum sıkıntı da aynı hızla dağıldı.

"Mağara" bu mekanın hakkını vermiyordu. "Mağara" da öyle.

Daha çok bir yeraltı ormanını andırıyordu; her ağaç, yaprak ve akarsu rüya gibi mavi-yeşil bir parıltıyla nefes kesici bir şekilde aydınlanıyordu.

Arthur kocaman pençeleriyle mor renkte parlayan çimenlerin üzerinde ilerlerken, "Fates, bu çok güzel," diye nefes aldım.

Büyük, son derece sessiz bir şelale kayalık bir çıkıntının üzerinden akarak kristal berraklığında bir su havuzunda son buluyordu ve bunun birkaç metre ötesinde ağlayan bir söğüdün sallanan, parlayan dallarıyla kaplı küçük bir koruluk vardı. Devasa alanı daha fazla ağaç kaplıyordu; bazıları tanıdık geliyordu; meşeler, porsuklar ve huş ağaçları ve bazıları da bir ressamın hayal gücünden koparılmış gibiydi; böceklerin ve böceklerin gövdelerine benzeyen, on fit uzunluğunda duran devasa soğanlı şeyler.

Tüm bunların dağın içinde olabileceğine inanmakta güçlük çekerek yukarı baktım ama tepemizde sert, koyu renkli kayalardan oluşan bir tavan vardı.

Parlayan bitki örtüsü etrafımızı görmemize yetecek kadar ışık yayıyordu ve Arthur havuzun yanında durduğunda hızla sırtından indim. Önceki seferden çok daha ağırbaşlı bir inişti ama ayağım yere değdiğinde zonkladı. Bunu görmezden gelerek hızla suya doğru ilerledim ve suya ulaştığımda durakladım.

Mazrith'e döndüm. Arthur'un sırtından bana baktı. "Bunu içmek güvenli mi?"

Başını salladı. "Evet ama yavaş iç, yoksa kendini hasta edersin."

Ona gözlerimi devirmekten kendimi alıkoydum. "Aç ve susuz kalmayı bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bunun yerine havuza dönüp bir avuç dolusu lezzetli ve soğuk su almadan önce mırıldandım.

Bir dizi yavaş ve derin yudum aldıktan sonra Prens'e döndüm. "Sen de ister misin?"

Kemerinden boş bal likörü şişesini çıkardı. "Bunu doldur, seninle şöğüllükte buluşuruz."

Prens ve Arthur koruluğa doğru ilerler ilerlemez Voror kanatlarını sessizce çırparak aşağı indi. Havuzun kenarına konup gagasını şaklattığında onu görünce beklenmedik bir rahatlama hissettim.

"Bunun burada olduğunu biliyor muydun?" Fısıldadım.

"Hayır. Ama burada bir av var." Endişeli bakışlarım karşısında gözlerini kırıştırdı, sonra detaylandırdı. "Sıçanlar."

"Ah."

"Karnım doyduğunda geri döneceğim," dedi ve gitti.

Matarayı doldurduktan sonra, etrafımdaki her şeyi gözümün önüne getirerek koruluğa doğru yürümeye başladım. Sessizdi; rüzgârda hışırdayan yaprakların ya da Voror'un etrafta olduğunu iddia ettiği farelerin sesi yoktu. Hava toprak kokuyordu ama büyülü parlayan bitkilerin arasında yerde hiç toprak göremiyordum.

Söğüt ağacına ulaştığımda, yaprakların parıldayan perdesinin altına eğildim ve gölgesinin altındaki zeminin parlayan mor-yeşil çimenlerden oluşan bir halı olduğunu gördüm. Hem yerden hem de yukarıdaki yapraklardan gelen ışıkla, ağacın altı beklenmedik bir şekilde aydınlıktı.

Mazrith demir bir mangalın yanında oturuyordu, kocaman ayı da arkasında kalçalarının üzerindeydi. Ona suyu uzattım ve ışığın renginin mi onu bu kadar solgun gösterdiğini yoksa yolculuğun ona zarar verip vermediğini merak ettim.

"Arthur," dedi Mazrith. "Eğer ." Sesi boğuk çıkmıştı.

Ayının arka kalçaları üzerinde şaha kalkışını ikinci kez zevkle izledim. Rünleri ıslık ıslık parlıyordu, sonra kürkünden akarak gümüş ışıktan yapılmış çarpıcı bir kalkan oluşturdu. Ağacın etrafında bir kubbe önce havada döndü. Geride kalacağını bildiğim küçük rün izleri için yere baktım ve onları etrafımızda düzgün bir daire şeklinde gördüm.

İşini bitiren ayı dört ayak üzerine düştü, sandığın diğer tarafına doğru yürüdü ve gözlerini kapatarak yere yığıldı.

"Arthur'un kalkanı ne kadar ?"

Mazrith bana baktı. "Ben hayatta olduğum sürece. Biz birbirimize bağlıyız." "Yani asan kırılrsa bile ayı büyü kullanabilir mi?" "Sahip olduğu tek büyü kalkanı. Ama evet."

Uyuklayan devasa ayıya baktım. "Fae'lerin büyüleri evcil hayvanları olabileceğini bilmiyordum."

Mazrith homurdandı. "Ona evcil hayvan dediğini duymasına izin verme. Ve çoğu fae bunu yapamaz. Sadece soylular. Yok olmadan önce tanrılar tarafından bahşedilmiş bir hediye." Elini kemerindeki bir keseye daldırdı ve sonra bana uzattı. "Ateşi yak. Bunu kullan."

Küçük taş nesneyi ondan aldım, sonra mangala baktım. "Aptal olduğuma dair yaygın bir inanış olduğunu biliyorum ama mangalda odun ya da kömür yok. İkincisi, bir ağacın altında ateş yakmak pek akıllıca görünmüyor. Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Tıklayıcının arkasında küçük bir tetik var." Elimdeki şeyi işaret etti. "Sadece mangalın dibindeki sıvıya doğru tut. Ağaç iyi olacak."

Omuz silkerek dediğini yaptım. Tıklayıcının arkasındaki küçük tetiğe bastığımda, ucundan küçük turuncu bir alev çıktı ve kabın dibindeki koyu renkli sıvı sıcak turuncu renkte parladı. Elimi hızla geri çektim ve saniyeler içinde mangalı dans eden bir ateş doldurdu.

Sanki yeni ışığa cevap veriyormuş gibi, etrafımızdaki tüm parıltılar söndü. "Nasıl..." Ağacı işaret ettim, kaşlarımı çatarak yavaşça etrafıma bakındım. "Bu parlak mavilikte kimse uyuyamaz," diye mırıldandı Prens. "Burası neresi?"

"Bir sığınak."

Buna itiraz edemezdim. Yumuşak zemin, temiz su ve sıcak bir barınak umduğumdan çok daha fazlasıydı.

"Ne kadar dinleneceğiz?"

"Birkaç saate ihtiyacım var." Sesi gergindi ve ben başımı salladım.

Ateşi Prens'le tutmaya özen göstererek çimenli halının üzerine olabildiğince rahat bir şekilde yerleştim.

Alevlerin arasından beni izledi. "Sen aptal değilsin. Kavgacısın. Arada bir fark var."

"Bu doğru mu?"

"Evet. Kavgacılık bir seçimdir. Aptallık değildir." Gözlerimi ona diktim ama hiçbir şey söylemedim.

O haklıydı. Aptal değildim. Ve kavgacı olmayı seçtim. Çünkü hayatımın büyük bölümünde, bana sahip olan acımasız fae üzerinde herhangi bir kontrolüm hissetmenin tek yolu buydu. Sonsuz hapsedilme karşısında tek meydan okuyuşum buydu.

Cevap vermeyince tekrar konuştu. "Senin yalnız ve korumasız kalman için yanlış bir baskın haberiyle beni tapınaktan uzaklaştırdılar."

Pelerinli figürün anısı ve ardından gelen korkunç düşüş beni ürpertti. Bacaklarımı göğsüme doğru çektim. "Seni kim uzaklaştırdı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Mesaj birçok klan üyesi ve muhafızdan geçti. Kaynağı bulmak için çok karmaşık hale getirmek için kasıtlı bir hile."

"Oh."

"Seni kimin ittiğine dair hiçbir şey görmedin mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Gizlenmişlerdi."

"Büyü kullandılar mı?"

"Hayır, sanmıyorum."

Yüzünü öfke kapladı ve tekrar konuşmadan önce tereddüt etti. "Düşüşten nasıl kurtuldun?"

"Voror. Beni öyle bir itti ki, büyük bir su yosunu parçasının üzerine düştüm ve bu da düşüşümü engelledi."

Başını hafifçe yana eğdi. "Baykuşun tapınağı biliyor mu? Benim haberim olmadan oraya nasıl ulaştı?"

"O, şey..." Aklıma uygun bir yalan gelmediği için gerçeği söylemeyi tercih ettim. "Kayaların arasından uçuyorum. O da beni takip ediyor."

Kaşlarını çattı ve konuşmaya başladı, sonra acıyla yüzünü buruşturdu. "Çok yorulmaya başladım."

Sormak istediğim soruların yarısını sormadığım için duyduğum kızgınlık gerçek bir endişeyle savaşıyordu. "Dinlenmelisin," dedim isteksizce.

Uzanmak için hareket ettiğinde dudaklarından belli belirsiz bir inilti çıktı ve ben de içgüdüsel olarak ayağa fırladım.

Onu kürklerinin üzerine yatırmaya yardım etmek için eğildiğimde teni buz gibi soğuktu. Gözlerim göğsündeki yaraya takıldı ve ona dokunma dürtüsü neredeyse beni ele geçirecekti.

"Yapma." Sesi gözlerimi bir adım ötemdeki yüzüne çevirdi.
Solgun ve sıkışık, ama her zaman yoğun.

Çok mükemmel orantılı ama yaralı.

Her şey benim dünyamdan farklıydı ama bir şekilde tam da olması gerektiği gibiydi.

"Aklıma mı girdin?" Açıklayamadığım bir duyguyla fısıldadım. "Hayır. Bende büyü yok. Ama öyle olsa bile, senin aklın sana ait. Yemin ederim o."

Nefesim kesildi. "Gerçekten mi?" "Odin üzerine."

"Neden? Neden benim üzerimdeki bu gücünden vazgeçtin?"

"Onur. Beni ölüme terk . Beni ölüme terk etmeliydin."

Gölge Saray'ın Prensi'nin gri gözleri o kadar yoğun bakıyordu ki, sonsuza kadar baksam da gerçek derinliklerini asla göremezdim.

"Biliyor musun, hâlâ ölebilirsin," dedim, beni büyüğü altına almakla tehdit eden soluksuz yakınlığı kırmaya çalışarak.

Güzel gri gözleri kısıldı, hâlâ benimkileri arıyordu ama ne için olduğunu bilmiyordum.

Kendimi geri çekilmeye zorladım, yanaklarım ısınıyordu. "Dinlen. Ben nöbet tutacağım."

"Nöbet tutmana gerek yok. Arthur'un koruması yanılmaz. Uyu." Ona cevap veremedi gözleri kapandı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

REYNA

F Yumuşak çimlerin üzerinde rahat bir pozisyon bulur bulmaz üzerime bir yorgunluk çöktü. Düşüncelerimin beni uyanık tutmasını beklerken, bildiklerimi incelemeye ve bir liste oluşturmaya hazırdım.

Bundan sonrasını bilmem gerekiyordu. Ama Prens'le konuşmamın yarısına bile gelemeden, sarkan göz kapaklarım ve ağrıyan bedenim galip geldi ve beni derin bir uyku aldı.

Ta ki gelmesini beklediğim kabuslar tam da bunu yapana kadar. O her yerdeydi: Yaşlı, iğrenç şarkısıyla.

Arthur'un onu parçalara ayırdığı anda, parçaların ormanın zemininde sarsıldığını ve korkunç insan taklidiyle tekrar bir araya geldiğini hayal ettim. Nereye koşarsam koşayım, ne kadar ilerlersem ilerleyeyim ve sık ormanlık alanda nereye saklanırsam saklanayım, o beni buluyordu. Karanlığın içinden yüzü beliriyor, şakıyan sesi kulaklarımda çınılıyordu.

"Reyna."

Derin bir ses beni rüyamdan çekip çıkarırken nefesim kesildi, el yordamıyla bir silah arıyordum.

Hâlâ ateşin yanında yatan Mazrith'e göz kırpıttım. Kötü rüyamın kalıntıları anında kayboldu.

"Ah kader."

Göğsündeki yara parlak bir şekilde parlıyordu ve yüzü acı içindeydi.

Ayağa fırladım ve botumu yere koyar koymaz ayağımdaki yılan ısırığı kaval kemiğimden yukarı doğru yakıcı bir acı gönderirken yüksek sesle küfrettim.

"İyi misin?" Mazrith dişlerini sıktı.

"Ben mi? Beni boş verin, Odin adına göğsünüz neden parlıyor?"

Zıplayarak yanına gittim, yanına çöktüm ve yaraya baktım. Sert siyah madde parçalanarak *altın rengini* ortaya çıkarıyordu.

"Ne..." Gözlerimi altın ışıltısından çekip yüzüne diktiğimde kelimelerim dudaklarımda kayboldu.

O değişmişti. Solgunlaştıkça daha görünür hale gelen yara izleri şimdi ona *hükmediyordu*. Bir bıçağın izlerini taşımayan bir santim bulmaya çalışarak tenini tararken kalbim göğsümde tekledi. Vidalanmış göz kapakları bile kapalıydı.

"Freya yardım et, ne oldu?" Fısıldadım.

Gözü faltaşı gibi açıldı. "Diğer şişe. Diğer şişeye ihtiyacım var." Kıpırdamayınca sıkıdığı dişlerinin arasından tısladı. "Şimdi, Reyna."

Bakışlarımı kaçırdım ve dizlerimin üzerinde hızla ilerleyerek kemerini bulunduğu yerden aldım. Şişeyi buldum ve ona doğru ilerledim. "İçinde ne var?"

"Bilmek istemezsin."

Durakladım, sonra durdurdum. "Neden olmasın?" Sesim kısıktı ve kendi merakıma lanet ettim.

"Sadece ağızma biraz dök." Tıpayı çıkarırken içimi derin bir yanlışlık duygusu kapladı ve kendimi tekrar yüzünün haçla çizilmiş etine bakarken buldum. "Lütfen, Reyna."

Elimi hareket ettirerek kötü kokulu şeyi ağızma dökmesini sağladım.

Yutkunur yutkunmaz kasıldı ve şişeyi tutarak geriye doğru çekildim. Şişenin açık boynundan küçük siyah bir rün süzülürken aynı anda Prens'in dudaklarından da bir rün süzüldü. Yüzündeki yara izleri yavaşça geriledi ve çatlamış siyah et, altındaki altının üzerine kapanarak parıltıyı azalttı, sonra da söndürdü.

Hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Konuşmak için.

Siyah rünleri nasıl görüyordum?

Ben bir *altın vericisiydim*. Altın rünler gördüm. Başka bir şey görmedim.

Prens uzun nefesler aldı, kalbim daha hızlı çarparken bile vücudunu saran gerginlik gevşedi.

"Nesin sen?" Bu sözleri söylediğimin farkında bile değildim.

Derin nefesleri sakınleştirdi ve başı yavaşça bana doğru döndü. "Ne demek istiyorsun?" Kelimeleri granittendi.

"Sen herkesin düşündüğü gibi biri değilsin..." Bakışlarımı kaçırdım.

"Ben Gölge Saray'ın Prensiyim. Yılanların Prensi." Her nasılsa, göğsünde korkunç bir yarayla sırt üstü yatarken bile tehlike saçıyordu. İçgüdüsel olarak ondan uzaklaştım.

Sihri yok. Asası kırık, diye hatırlattım kendime. İstese beni ikiye bölebileceğini boş verin.

Cesur ol, Reyna. Cesurlar örgülerini hak eder. Valhalla'ya giderler.

"Bu bir cevap değil," dedim geldiğinde kararlı bir şekilde.

Yavaşça dirseklerinin üzerine kalktı, sonra da oturur pozisyona geçti. Kocaman göğsü arkasındaki ateşin turuncu ışıltısını engellediğinden gölgeler içinde kaldı.

Kendimi yerimde durmaya, kıcımların üzerinde daha fazla geri kaymamaya zorladım. Ama parmaklarım şişenin etrafında titriyordu.

"Tıpayı şunun içine koy ve yere bırak. Dökülmemeli." Sesi sessizlikte çınladı.

Titrediğimi görebildiğini bilmek ne kadar tedirgin edici olsa da, dediğini yaptım.

Ben.

Matara mühürlenip yere bırakıldığında tekrar konuştu. "Korkuyorsun

Ben."

Sertçe yutkundum. Ona cevap vermek istemedim. Ama o zaten biliyordu.

"Evet."

Yüzü bir ifade seçemeyeceğim kadar karanlıktı ama vücudu gerilmişti.

"Yara izlerim seni korkutuyor mu?"

Bocaladım. "Ne?"

"Yara izlerim seni korkutuyor mu?" diye tekrarladı, daha yüksek sesle.

"Hayır, hayır. Beni korkutuyorsun," diye sıçradım. Sustu ve ben de kafamı sallayarak temizlemeye çalıştım. "Nesin sen?" Cesaretimi toplayarak sorumu tekrarlardım. Ona imgelemimde gördüklerimi anlatmayacak, görüldüğü gibi olmadığından emin olduğumu söylemeyecektim.

Gerek yoktu. Yara ve altın rünler yeterliydi. "Ben bir Fae Prensiyim," diye hırladı.

Nabzım hızlandı. "Sen bir gölge-fae değil misin?" Nefes aldım.

Karanlığın içinde neşesiz bir kahkaha attı. "Gölgeyi benim gibi manipüle edebilen bir fae gördün mü ya da duydun mu hiç?"

Lhoris'in teknedeki gücüne duyduğu hayranlığı hatırladım. "Hayır," diye itiraf ettim. "Bir gölge-fae'den başkasının böyle bir şey yapabileceğine inanıyor musun?"

yetenekler?"

Peki ya altın?

"Neden altın rünler senden süzülüyor? Bu yara neden altını gizliyor?"
Çenemi kaldırdım, nefes aldım ve bana bir cevap verene kadar geri adım atmayacağımı göstermeye çalıştım.

Kadim dilde bir şeyler tısladı, takip edemeyeceğim kadar hızlıydı, sonra omuzları düştü. Döndü, hareket ederken ateşin ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

"Oturun. şuraya, avını yakalamış bir kurt gibi hissetmediğim bir yere."

Sözleri beni güçsüz hissettirdi, kendimi dizlerimin üzerine çektim ve ona doğru ilerledim. Aramızda birkaç adım mesafe bırakarak arkama yaslandım ve dizlerimi yukarı çektim.

Gözlerinde  fke dans ediyordu. Yüzü yine solgundu ama artık eskisi gibi yara izleriyle dolu değildi. Neredeyse şişenin içinde ne olduğunu ve az önce yarasına ne olduysa nasıl bu kadar çabuk tersine çevirdiğini soracaktım ama kendimi durdurdum. Ondan istediğim cevap altın rünler hakkındaydı.

"Altın," dedim gözlerimi onunkilere dikerek. "Bana altından bahset."

Bakışları göğsüne kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. İfadesinin sessiz bir öfkeden, boyun eğmiş bir gerginliğe dönüşmesini izledim.

"Ben lanetlendim," dedi sonunda.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

REYNA

"C Lanetli mi? Nasıl lanetlenmiş? Bir altın-fae tarafından mı?"
"Size dilediğimden fazlasını söylememe gerek yok. Size güvenmiyorum." Gözleri kısıldı, sonra tekrar konuştu. "İhtiyacın olan tek şey

Bunu kırmanın bir yolunu bulmak için otuzuncu doğum gününe kadar vaktim olduğunu biliyorum." Ona göz kırptım. Annesinin imgelemimdeki sözleri aklıma geldi.

"Beş yıl yetecek kadar büyü. Otuzuncu doğum gününe kadar sis asasını bulmalısın."

Aklım karıştı.

Benden istediğinden fazlasını zaten biliyordum. Lanetini kırmak için sis asası her neyse onu bulması gerektiğini biliyordum.

İmgelemde annesi olmadan sihir yapamayacağını söylemişti. Göğsüne baktım. Yani bu lanet onun sihrini elinden almış ve annesi onun yerine kendi sihrini mi vermişti?

"Otuzuncu doğum günün," diye mırıldandım. "Ne zamanmış o?"

Kaşlarını çatarken ateş ışığı yüzüne yansıdı. "İki ay sonra.

Son altın rün tenimden süzüldüğünde... O zaman her şey biter."

"Ve... Beni bu yüzden mi aldınız? Bu laneti kırmaya yardım edebileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Evet."

Başımı öne eğdim ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Beni üvey anneni devirmek için istediğini sanıyordum," dedim ona doğruyu söylemeye çalışarak.

"Lanetim kırıldığında, bu çok geride kalmayacak."

"Üzerinde bu mu var? Lanetini biliyor mu?"

"Kesinlikle hayır," dedi sertçe. "Bunu bilen tek canlı varlık Tait." Gözleri şişeye kaydı ama başka bir şey söylemedi.

Yani *gölge-eğirici* ona ne varsa vermişti. "Peki ya bu?"

Göğsünü işaret ettim.

Ters ters baktı. "Sana söylediğim gibi. Asanın kadar çok büyü kullandım. Patladı."

Daha fazlası olduğundan emindim ama yine de başımı salladım. "Rünler neden altın?"

Seni lanetleyen bir altın-efe miydi?" Tekrar sordum.

"Sen altınla kafayı bozmuşsun," diye homurdandı.

Ellerimi kaldırıp ters ters baktım. "Ben bir *altın vericiyim*. Ne bekliyorsun ki?" "Altın senin kanında var," diye mırıldandı öfkeyle.

"Hey, ben insanım. Kanımda hiçbir şey yok." "Sen rune-işaretlisin."

"Ben insanım."

Bana bakarken kocaman omuzlarını oynattı. "Tanrılar tarafından sihirle çalışmak için seçildim."

"İnsan," diye yüksek sesle tekrarladım.

Meydan okuyan bakışlarımı sessizce tuttu.

Başka bir şey söylemeyeceği belli olunca ben konuştum. "Peki, lanet nedir? Eğer bozmazsan ne olur? *Nasıl* bozarsın?"

"Bu soruların cevaplarını bilmene gerek yok. Sadece anahtarın tapınakta olduğunu. Heykele geri dönmeliyiz ve siz de mümkün olan en kısa sürede işinizi bitirmelisiniz."

Beceriksizce yutkundum. "Ben, şey, altın asayı kırdım.

Düştüğümde." "Ne?"

Ucunu cebimden çıkardım. "Yanlışlıkla yanımda getirmişim."

Altın parçasına baktı. Gözlerim kararmaya başlayınca onu çimlerin üzerine bıraktım.

"Onarılmış görünüyor."

"Evet, bükülmüş tüyü tamir etmeyi bitirdim."

"Ve? Özel bir şey var ?"

"Hiç sanmıyorum." Onunla asa başı arasına baktım, içimi bir endişe kapladı. "Bakın, bunu daha fazla incelemeye hazırım ama şimdi değil. Altınla çalışmak-"

Sözümü kesti. "Dinlenip yenilenince tapınağa döneceğiz ve sen de heykeli onarıp hangi sırları barındırdığını öğreneceksin."

Ben cevap veremedi alçak bir ısıık çaldı ve Arthur başını kaldırdı.
"Yaramdan dolayı istediğim kısa bir mhletim var.
Şimdi saraya doğru devam ediyoruz" dedi.

Bir fae Prensi ile parlayan bir mağara ormanında dev bir ayya binmek, yapacağımı hayal edebileceğim bir şey değildi. Ama etrafımızı saran ruhani güzellik benim için kaybolmuştı, zihnim bunun yerine öğrendiklerimi sıralamaya çalışıyordu.

Prens Mazrith'in, bir altın-eft tarafından üzerine konmuş olması *gereken* bir laneti kaldırmak için yardımına ihtiyacı vardı.

Onun haberi olmadan, kendi büyüsünü değil annesinin büyüsünü kullandığını da biliyordum.

Bu laneti bozamazsa ne olacaktı? lr müydü? Yoksa sadece sihirsiz mi kalacaktı? Gölge Saray tahtının varisi için sihirsiz olmak ölmek kadar iyi bir şeydi. Saray'ı güçsüz bir Kral'ı, g için yarışan ılgın Kraliçe'den daha fazla kabul etmezdi.

Düşüncelerim yüzünü kaplayan yara izlerine kaydı.

Onları büyüyle mi saklıyordu? Şişenin içindeki her neyse onları yok etmiş ve gücünü geri kazandırmıştı, yleyse neden daha önce içmemişti?

Uzun ve sessiz bir nefes aldım, kafam karışmıştı ve aklımda bir sürü yeni soru vardı.

Prens bir muammaydı. Sırlar ve şiddet, g ve büyü. Gölge-fae kraliyet ailesindendi, korkulan yaşıyan bir canavardı.

Ama yaralarını saklıyor, onura şiddetle inanıyor ve hayatını bir lanet altında yaşıyordu.

Ona gvenemeyeceğimi biliyordum.

Peki neden Freya adına bunu bu kadar çok istedim?

Parlayan ormanın diğer tarafına ulaşmak birkaç saat sürdü ve Arthur burada kayalıklara oyulmuş bir dizi basamağı tırmanmaya başladı.

Kendimi sık sık uykuya dalarken buldum, devasa yaratığın yumuşak salınımı beni uyutuyordu.

Birkaç saat daha sürmüş olmalı ki, basamaklar düzleşerek aşağıdaki parlayan ormana bakan uzun bir çıkıntıya dönüştü. Parıldayan bir su damlası yolumuzu keserek kayadan aşağıya doğru akıyordu.

"Su içmek için durmak ister misin?"

"Evet," dedim, uyuşmuş bacaklarımı ve kıcımlı hareket ettirme ihtiyacı duyuyordum.

Ayağım yere değdiğinde hissettiğim acı beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetti ve dudaklarımdan bir dizi küfür döküldü.

Mazrith bir anda Arthur'un sırtından inmiş, önümde diz çökmüştü. "Yılan ısırgı mı?"

"Evet. Sorun yok," diye homurdandım, iyi olmadığından oldukça emin olmama rağmen. Tüm kaval kemiğimi daha fazla acı dalgası kaplıyor, yoğunluğu midemi bulandırıyor.

"Sana su getireceğim," diye hırladı.

Arkama yaslandım, derin nefesler aldım ve acı yerine Mazrith'in şişeyi doldurmasına çalıştım.

Diğer şişede her ne varsa hâlâ işe yaradığı belliydi çünkü daha önce hiç yapamadığı şekilde yürüyebiliyor ve eğilebiliyordu. Ancak kocaman, kürkle kaplı omuzları gergindi ve vücudu garip bir şekilde kamburlaşmıştı.

Geri döndüğünde yüzü zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke resmiydi ve ben gerginliğimi göstermemeye çalıştım. "Kızdığın şey buysa, bizi yavaşlatmayacağım," diye nefes aldım, şişeyi ondan alarak. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Bunu sana yapan kişiye kızgınlım," diye tısladı. "Tüm kadim tanrıların gücü bir araya gelse bile, onları avucumun içine aldığım da gazabımdan kurtaramayacak."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Neden?" Kelimeyi durduramadan ağzımdan fısıldayarak çıktı.

"Çünkü-" dedi, sonra durdu, ifadesi değişti. Ham öfkenin yerini soğukkanlı bir kontrol aldı. "Lanetimi bozmana ihtiyacım var."

Midemde hoş olmayan bir şeyler kıpırdandı. "Elbette." Şişeden yavaşça içtim.

"Gölge Saray'da böyle Açlık Çekenler grupları normal mi?" Garip sessizliği bozmaya çalışarak sordum.

"Onlar haşarat," diye tısladı, yüzü kararmıştı. "Sarayımda hoş karşılandıklarını söylemek hakarettir."

Savunmaya yönelik bir el kaldırdım. "Mahkemeniz hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Geldiğinizden beri bunu açıkça belirttiniz," dedi sessizce. "Sonunda bunu kabul ettiğini duymak güzel."

Ona ters ters baktım. "Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun."

Tek kaşını kaldırdı. "Ama bu doğru. Tüm bildikleriniz en eski düşmanımızın dedikoduları ve iftiraları."

"Hey, senden nefret eden sadece Altın Saray değil. Mahkemeniz Buz, Ateş ve Toprak Mahkemelerini sürekli olarak terörize etti."

"Ve sanırım bunu altın-fae'den duydun?" Mazrith'in yüzü taş kesilmişti, gözlerinde öfke parlıyordu.

"Evet."

"Ayrıca size, güçlü altın-fae'nin sadece *bizim* Korku mu?"

"Evet," dedim, Ellisar'ın gemideki haritasını hatırladıkça kendimden daha az emin olarak. Altın Saray haritalarının aksine, merkezdeki devasa Altın Saray yerine beş Saray'ı da eşit büyüklükte gösteren harita. Ve Altın Saray haritalarının görmezden geldiği *Yggdrasil*'in çevre kısımlarını gösteriyordu.

Sertçe yutkundum. Altın Saray'ın bunca yıldır Gölge Saray hakkında yalan söylemiş olması mümkün müydü?

Ama gölge-fae'nin büyüü zihin kontrolüydü. *Korku uyandırmak*. Kırmızı gözleri ve siyah dişleriyle Kraliçe'nin görüntüleri başımı sallamam için yeterliydi.

"Sarayınızda tavandan sarkan cesetler var ve ben bunları bizzat gördüm."

Prens bakışlarımı kaçırdı.

Gölge-fae'ler karanlığın gerçek anlamda vücut bulmuş haliydi ve benim hayatım boyunca onların baskınlarında öldürülen tüm insanlar yalan değildi.

Altın ya da Gölge, hepsi Fae'ydi. Bu da hepsinin açgözlü, sapkın canavarlar olduğu anlamına geliyordu.

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

REYNA

T sessizlik yeniden, öncekinden daha da garip bir şekilde çöktü. "Voror o korkunç şarkıyı söyleyen yaratığın bir Yaşlı olduğunu söyledi," dedim ve konuyu tekrar Açlıktan Ölenler'e getirdim.

"Evet. Keşke Sarayıma nasıl girdiğini bilseydim," diye hırladı Mazrith.

"Yaşlılar gerçekten de Tanrıların cezalandırdığı asıl klan mı?" Başını salladı. "Tanrılar ne zaman ortadan kayboldu?"

Bana kaşlarını çattı. "Nasıl oluyor da bu soruların cevaplarını bilmiyorsun?"

Homurdandım. "Ben bir köleyim." Bana baktı, daha fazlasını bekliyordu. "Büyürken tarih dersi almadım."

"O halde, olmanız gerekenden daha bilgilisiniz. Bana eğitilmiş biri izlenimi verdiniz."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Ben şanslıydım."

Bana bir saniye baktı, sonra konuştu. "Tanrılar altı yüz yıl önce gittiler. Yüce Fae'leri ve cüceleri yanlarında götürdüler ve Açlık Çekenleri arkalarında bıraktılar. Neden gittiklerini kimse bilmiyor."

"Cüceler gerçekten var mıydı?"

"Büyükbabamın en iyi arkadaşı bir cüceydi."

Başımı eğdim. "Kaç yaşındasın sen?"

"Size daha önce de söylediğim gibi, iki ay içinde otuz."

Kaşlarımı çattım. "Ama büyükbaban altı yüz yıl önce hayatta mıydı?"

"Fae'ler uzun yaşar."

Bunu biliyordum elbette. Ama bu kadar uzun yaşamının nasıl bir şey olduğu hiç aklıma gelmemişti.

"Baban öldüğünde kaç yaşındaydı?"

Mazrith'in yüzü babasından bahsedilince öfkeyle parladı. "Bu kadar soru yeter. Yolumuza devam etmeliyiz."

Yüzümü nötr tutarken kendime lanet ettim. Onu çok zorlamıştım.

"Bu dağın içinde yiyecek bir şey var mı?" Yavaşça ayağa sordum. Elimi tuttu, kalkmama yardım etti ve ondan bana karıncalanma hissi veren bir şey geçti. İkimiz de donup kaldık ve bileğinden iki altın rün süzüldü.

Ona az önce ne olduğunu sorma fırsatım olmadı. Elimi sanki yanıyormuş gibi bıraktı ve Arthur'a doğru döndü.

"Al oğlum," diye mırıldandı ve ayı onun yanına geçerek yere doğru alçaldı. Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti, konuşurken Arthur'un sırtına tırmandı. "Dağın içinde bol miktarda yenilebilir av var ama hiçbirini yakalayabilecek durumda değiliz. Saraya geri dönmeliyiz."

Bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu, kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Arthur kıpırdandığında koyu renk saç örgüsü yüzünün üzerine düştü.

Çok güzeldi.

Göğsündeki siyah, çatlak deliğe rağmen çok güzel, çok güçlü.

"Reyna, saraya geri dönmemiz gerek. Hemen."

Ne düşündüğümü biliyor muydu? Ona aşık bir genç kız gibi mi bakıyordum? Umarım öyle değildir.

Başımı salladım, düşüncelerimi her ne varsa temizlemeye çalışarak kendimi Arthur'un sırtına attım ve Prens'in isteksizce uzattığı elini salladım. Mazrith haklıydı, saraya geri dönmemiz gerekiyordu.

Kendimi toparlamak, düşüncelerimi kontrol altına almak için onun arkadaşlığından yeterince uzun süre uzak kalmam gerekiyordu. Bu dağdan çıkmamız gerekiyordu.

"Reyna?"

Sesle irkilerek uyandım, gerçek mi yoksa bir rüyanın parçası mı olduğundan emin değildim. Öne, Prens'in sırtına doğru yığıldığımı fark ettim,

düzgün bir şekilde uyuyor.

Gözlerimi kırıştıtararak etrafıma bakındım. Arthur hâlâ kayanın içindeki dolambaçlı merdivenden yukarı çıkıyordu ama yol artık daha geniş ve daha az dikti. Sol tarafımızdaki kayalıklarda küçük mağaralar vardı ve sağ tarafımızda da dik bir iniş bulunuyordu.

Kendimi Mazrith'in sırtından ittim.

Başımı hafifçe hareket ettirdiğimde kendimi hasta hissettiğimi fark ettim. Baş ağrım muhtemelen susadığım içindi ama gerçekten bir şeyler içmeyi ya da yemeyi düşündüğümde midem bulanıyordu.

"Reyna." Ses yine kafamın içinden bana ulaştı. "Voror?"

"Bir şey geliyor." Korku anında beni sardı. "Açlıktan Ölenler mi?"

"Hayır. Onlar Gölge Divanı'nın yaratıkları. Onları daha önce görmedim ama dostça görünmüyorlar. Patikadan size doğru geliyorlar."

"Mazrith," diye tısladım, Prens'in sırtına vurarak.

Prens yavaş bir hareketle ayının sırtından yana doğru kaydı.

Yemin ettim, onu yakalamaya çalıştım. Yine de çok ağırdı, ölü bir ağırlıktı. Kafası sert bir şekilde kayalık zemine çarparak yere düşerken dudaklarımdan bir çığlık kaçtı.

"Arthur, dur!" Ayı durdu ve ben de yaralı ayağımı yerden kesmeye dikkat ederek sırtından kaydım.

Başım dönmeye başladı ve durup ayıya yaslanarak nefes almak zorunda kaldım.

"Mazrith," diye inledim. Ne zaman bayılmıştı? İkimizin de ayı üzerinde bu kadar uzun süre kalması bir mucizeydi.

Arthur alçak bir hırıltı çıkardı, rünleri . Cevap niteliğinde bir hırıltı karanlığın içinden geri geldi.

"Ohh kader," diye mırıldandım ve kendimi Arthur'un üzerinden iterek Prens'e doğru ilerledim.

Voror çullanarak onun yanına indi. "Bu uzun bir düşüş ve dibinde su yok. Dikkatli olun," dedi.

Prensi ters çevirdim, şakağındaki kana bakarak yüzümü buruşturdum ve iğrenç kokulu sıvı şişesine uzandım.

Arthur kükredi ve ben Prens'in kemerinden başımı kaldırdım. buz kesmiş, başım dönmeye başlamıştı.

Kurda benzeyen iki devasa yaratık patıkadaki dönemeçten ayıya doğru ilerliyordu. Parlayan kırmızı gözleri ve ışıldayan beyaz dişleri dışında mürekkep siyahı renkteydiler. Uzun kürklerinin üzerinde oynayan gölgeler, onları katı değillermiş, bir rüyadan çıkmışlar gibi gösteriyordu. Ya da bir kâbustan.

"Kalkan!" Arthur'a yarı çığlık attım.

Ancak rünler daha önce olduğu gibi kürkünden fişkırmadı. Aslında, parıltıları azalıyordu.

"Ayının enerjisi tükenmiş. İki gün boyunca ağır bir yükü yolculuk etti," dedi Voror.

"Lanet olsun." Mazrith'in kemerine geri döndüm ve şişeyi kesesinden çıkardım. Şişeyi son kez elime aldığımda hissettiğim aynı derin huzursuzluğu hissettim.

Bir çıt sesi beni döndürdü.

Voror havadaydı, Arthur'u atlayıp doğrudan bana ve Prens'e doğru gelen, fark etmediğim üçüncü bir kurdun karşısında kanat çırpıyordu.

Kurt sıçradı ve dönerek ölümcül çenesini baykuşa geçirdi.

"Onu rahat bırakın!" Silah olarak kullanabileceğim bir şey ararken bağırdım. Bir taş bulup kurda doğru fırlattım ve karnından sertçe yakaladım. Dişlerini göstererek geri çekildi.

Arthur diğer ikisiyle birlikte daireler çiziyor, onlarla bizim aramızda kalmaya çalışıyordu.

Üçüncüsü bana doğru bir hamle daha yaparken Voror bir kez daha hamle yaptı. Canavarın kuyruğu yukarı fırladı, Voror'u yakaladı ve onu döndürdü.

Kurt bana saldırdı.

O üzerime atlarken kendimi yere attım, şişe elimden yuvarlandı. Bana ulaştığında sağlam bacağımla sert bir tekme attım ve onu havada yakaladım. Arthur'un yanına çarparken yüksek sesle bağırdı ve ayı şaşkınlıkla döndü. Bu, diğer ikisinin ihtiyacı olan dikkat dağıtıcıydı. Hep birlikte saldırdılar.

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

REYNA

"A Rthur! Voror!"

Ayağa kalkmaya çalıştım ama üçüncü kurt tekrar dört ayak üzerine düşmüş, dişlerini bana geçirmişti. Dikkat onu uzak tutuyordu, Ama ne kadar süreceğini bilmiyordum.

"Kanadım hasar gördü. Yardım edebileceğimden emin değilim." Baykuşun sesi bana ulaştı. Arthur'un iki acımasız kurttan umutsuzca kurtulmaya çalışmasını izlerken, hayatta olduğuna dair duyduğum rahatlamanın yatışması için zaman yoktu.

Suçluluk duygusu beni tüketti. O şeylere saldırma şansı vermiştim. Ayı bizi yiyeceksiz ve dinlenmeden taşıyordu, karşılık verememesi bizim suçumuzdu.

Uzaklardan yeni bir ses kulaklarıma ulaştı. Titrek bir nefes aldım ve dinledim.

"Voror, bunu duyabiliyor musun?" "Evet. Atlar."

Gölge büyüsü görmekten mutlu olacağıma asla inanmazdım. Ama siyah bir şeridin köşeden fırlayıp Arthur'un sırtından parçalar koparmaya çalışan kurtlardan birine çarptığını görünce rahatlamaktan başım döndü.

Frima ve Svangrior dörtnala üzerimizdeki dönemeçten geçerek geldiler, gölgeler etraflarını sarmıştı.

Kuyruğunu vücudunun altına sıkıştırmadan önce kurdun gözlerine dolan korkuyu gördüm ve dönüp kaçtı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve Arthur'a doğru süründüm.

"Hey, evlat, harikaydın," diye mırıldandım, devasa vücudunda ciddi bir yaralanma olup olmadığını taramaya çalışıyordum.

Frima ve Svangrior birlikte bineklerinden atladılar, Frima Prens'e doğru koştu. Svangrior bana doğru ilerledi, gözleri parlıyordu.

"Ne oldu?" Frima, Mazrith'in yanında dizlerinin üzerine çökerken sordu.

Ona cevap vermeye başladım ama yeni bir baş dönmesi nöbeti beni yana yatırdı. Svangrior beni sertçe yakaladı. "Onları saraya geri götürmeliyiz. Hemen."

"Saray," diye mırıldandım kalınca. "Evet. Saray."

Hayatta kalma içgüdüsüyle dayanıyordum ama kendimi ve Prens'i hayatta tutma sorumluluğu üzerimden alınınca, yetilerim de beni terk etti. Bitkinlik beni ele geçirdi.

Mazrith ve ben atlara ne olup bittiğinin farkında bile değildim. Svangrior bana Arthur'un ciddi bir şekilde yaralanmadığını ve bizi takip ettiğini söyledi ve Voror da onun güvende olduğuna dair bana güvence vermeye devam etti ama bunun ötesinde, başka hiçbir şeyle ilgilenemeyecek kadar yorgun, şaşkın ve acı içindeydim.

Gölge kurtlar tarafından yenmiyorduk. Bir çeşit yardıma doğru gidiyorduk. Bu kadarı yeterliydi.

Yolda giderken uykuya dalıp çıktım, Frima'nın atının üzerine yemek için bir tür geyik gibi sarıldım ama düşme ihtimalim yoktu.

Daha önce gördüğüm gibi gizli bir kapısı olan bir mağaraya girdiğimi ve sonra attan küçük bir yemek arabasına aktarıldığımı hayal meyal fark ettim. Perdeler iki yanımdan aşağı iniyordu, bu yüzden dışarıyı göremiyordum. Panik kısa süreliğine beni ele geçirmeye çalıştı ama derin yorgunluğa yenik düştü. Bu fae'lerin bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Prenslerine sadıktılar ve o da onlara beni güvende tutmalarını emretmişti.

Araba hareket etmeyi bırakıp perdeler kaldırıldığında, Ellisar'ın Prens'in kıpırdamayan bedenini başka bir arabadan alıp karanlık döşemeleri kaplayan kalın kürk halının üzerine koyduğunu gördüm.

"O..."

"Yaşıyor," dedi Frima, çömeliip üzerinde bulunduğum arabadan inmeme yardım etmeden önce. Ayağım anında kesildi ve dizlerimin üzerine düştüm.

"Brynja," diye bağırdı Frima, sonra Prens'e doğru ilerledi. *Gölge iplikçi* Tait onun üzerine eğilmiş, hızlı hızlı mırıldanıyordu.

Hizmetçi çömeldi ve bir kolunu benimkine doladı. Büyük döşemeli sandalyeye oturmama yardım etti.

"Prens'in odasında mıyız?" Odaklanmaya çalışarak etrafıma göz kırparken mırıldandım.

"Yılan Sütleri, evet."

Duvar rengini tanıdım, diye düşündüm belli belirsiz. Şöminenin yanındaki kapı açıldı ve Kara'nın yüzünü gördüm, hemen arkasında da Lhoris vardı.

"Ne-" Ben başladım.

Kız bana doğru koştu ve kendini kucağıma atarak bana sıkıca sarıldı. Acıdan gözlerim yaşardı ama bu onun inanılmaz derecede hoş karşılanan varlığından keyif almamı engellemedi.

"Reyna, Odin adına ne oldu?"

Arkadaşlarımı görmenin şoku bana güç verdi ve sandalyede yer değiştirdim. "Sadece ayağım. Yılan ısırığı yüzünden. Çok yorgun ve açım."

Lhoris bize ulaştığında Kara ürperdi. "Brynja bize yılandan bahsetti," dedi. "Sizi güvende gördüğüme sevindim. Yine de iyi olduğunuzdan emin değilim." Kaşlarını çatarak bana baktı, kara gözlerinde endişe vardı.

Voror'un sesi zihnimde yankılandı. "Ben çatı katındayım. Kanadım iyileşecek ama şimdilik burada dinlenmem gerekiyor. Ve sakallı adama katılıyorum. Teniniz yeşil. Bunu daha önce bir insanda görmemiştim," dedi.

"Yeşil mi?" Kara'ya baktım. "Ben yeşil miyim?"

Dudağını ısırды, sonra başını salladı. "Yeşil bir ton var diyebilirim, evet." Ayaklarına baktı. "Muhtemelen bir bakmalıyız."

"İyi. Siz ikiniz neden buradasınız?"

Kara önce Brynja'ya, sonra da Mazrith'in etrafında toplanan fae'lere baktı. "Bilmiyorum. Dün bizi buraya getirdiler ve o zamandan beri biri bizi koruyor." Genelde parlak olan gözlerinin altında torbalar olduğunu fark ettim. "Senin ve Prens'in kayıp olduğu hakkında konuştuklarını duyduk."

Lhoris ciddiyle konuştu. "Sanırım yokluğunda Prens'in savaşçıları senin üzerindeki baskılarını görebilecekleri bir yerde saklamak istediler."

Ve Mazrith onları korumak için etrafta yokken Kraliçe'nin çılgın iştahından güvendeydiler.

"Nerelerdeydin? Ne oldu?" Akıl hocam sessizce sordu.

"Sana Şimdi söyleyemem," fısıldadım.

Kara, "Reyna, ayağına bakmamız ve yaranın enfeksiyon kapmadığından emin olmamız gerekiyor," dedi.

Sesindeki Ő pheyi duyabiliyordum ve acı, baş dönmesi ve mide bulantısı arasında ona hak vermekten kendimi alamadım.

"Brynja, hemen buraya sıcak su getir," diye seslendi Frima ve hizmet i aceleyle uzaklaŐmadan önce bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

Kara'ya başımı salladım. "Hadi Şu işi bitirelim."

"Tamam. Bize anlatabileceğin her Şeyi anlat. Bu seni acıdan uzaklaştırmaya yardımcı olabilir," dedi endişeyle, oturdu ve botuma uzandı, sonra durakladı. "Hangisi?"

Yaralı ayağımı işaret ettim, sonra derin bir nefes aldım. "Yani, biri beni öldürmeye çalıştı. Aslında iki kez," diye başladım, fae savaŐçılarına Şüpheli bir bakış attım. " lk seferinde bir yılanla."

Ben konuşurken Kara botumun bağını yavaşça çözdü ve ben sadece acıdan biraz irkildim. "Erm, Reyna, bunun kesilmesi gerekecek."

"Ne?"

"Botun, ayağın değil!" dedi telaşla.

Ona bir bakış attım. "Ama botlarıma ihtiya ım var. Birini ." "Bunu baŐaramayacađım."

 steksizce aşağıya baktım. O haklıydı.

Ayak bileğim o kadar ŐiŐmiŐti ki *Yggdrasil*'de botumun çıkmasına imkan yoktu. Daha da kötüsü, bacağımdaki deri gerçekten de yeŐildi. Y z m n solgun ve hastalıklı bir yeşil olabileceğini hayal ettiğim gibi değil, bir kurbağa gibi tam anlamıyla yeŐildi.

Hepimiz bir an sessizce bakakaldık. "Seni ne tür bir yılan ısırdı?" Lhoris sonunda sordu.

"Bilmiyorum. Sormadım."

Kara kaşlarını çattı. "Bunu kim sormaz ki?"

"Bir fae prensi tarafından zihni kontrol edilmekten korkan biri," diye mırıldandım.

Fae'lerden sesler yükseldi ve ardından Mazrith'in sesi odanın içinde gürledi.

"Sana *onunla* ilgilenmeni söyledim, hemen!" Herkes sustu, sonra bir telaş başladı; Frima, Brynja ve Tait bana doğru ilerliyordu.

"Ben iyiyim-" diye başladım ama Kara'nın her zamanki küçük sesi sözümü kesecek kadar güçlüydü.

"Sanırım yılan ısırığı enfekte olmuş. Yardıma ihtiyacı var." Ona ters ters baktım ama o bakışlarımı tuttu.

Brynja'nın sepatik gülümsemesi, çizmeli ayağımı görünce hızla tiksintiye dönüştü. "Oh kader, bu hiç de..." Sustu, sonra Kara'nın yanına çömeldi.

Frima elinde bir bıçakla aşağı indi. "Botunu keseceğim. Canın yanacak ama seni temin ederim ki bıçağımla sana hiçbir zarar vermeyeceğim." Şaşırtıcı bir şekilde, onun gerçekçi tonu beni yatıştırdı ve başımı salladım. "Tait, acısı için ona bir şeyler ver."

"Reddetmeyi aklımdan bile geçirme," diye tısladı Kara bana ve ben de ona kuru bir gülümseme verdim.

"Zor biri *olabilirim* ama *heimskr* değilim," dedim ona. "Ellerinde ne varsa alacağım."

Tait kemerindeki on kadar keseden birini karıştırdı ve içinde bal rengi bir şey olan küçük bir şişeyi bana uzattı. Kokladım.

Mead ve başka bir şey. Daha güçlü bir şey.

Bir acı dalgası kaval kemiğime yayıldı, nefesim kesildi ve şişenin içinde ne varsa geri attım.

"Odin'in kuzgunu, bu iyi," diye tısladım, göğsümden aşağıya doğru ateşli bir şey yanarken.

"Şimdi yap," dedi Tait, sesi gergin çıkıyordu.

Frima hareket etti, bıçağı botumun sert derisi üzerinde çalışıyordu.

Üzerime sıcak bir his çöktü ve acının çoğunu engellemek için iyi bir iş çıkardı.

Bot sonunda parçalara ayrılırken kendimi izlemeye zorladım. "Enfekte olduğunu söyleyebilirim," dedim, biraz mesafeli bir şekilde. Öyle değildi. artık benim ayağım gibi hissetmiyordum. Kesinlikle benim ayağım gibi görünmüyordu.

Yeşil ve kocaman bir yilandı ve yılanın dişlerinin derimi deldiği yerde çok kızgın iki siyah nokta vardı.

Frima topuklarının üzerinde geriye yaslandı, önce Tait'e, sonra

Mazrith'e baktı. "Durum ne kadar kötü?" Prens'in sorduğunu duydum.

Cevap vermeden önce durakladı. "Bu iyi değil."

Prens, "Tait, asama dokunmadan önce onun ayağını düzelt," diye bağırdı.

"Ama... göğsünde sürekli bayılmana neden olan kızgın bir kara delik var," dedim hafifçe, baş ağrımı bastırmak için kafamda hoş bir uğultu başladı. "Önce bunu düzeltmelisin."

Tait gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Mazrith esasının parçalarının sende olduğunu söyledi?" diye sordu bana nazikçe.

"Evet ama şimdi onda da bir delik var. Biraz ıskaladım." Midem çalkalandı ve bir acı tüm bedenimi gerdi. "Ben... Ben hasta hissediyorum," dedim sessizce, yeni bir ağrı başımın arkasına vurup görüşümü bulanıklaştırırken.

Tait Prens'e döndü. "Bence, belki de onu sakinleştirmeliyiz."

Sisli düşüncelerimin arasından bir telaş damlası kendini göstermeye çalıştı ama Kara'nın kolumu yatıştırıcı bir şekilde sıkması bunu görmezden gelmemi sağladı. "Senin yanından ayrılmayacağız," diye fısıldadı.

Omuz silktim. "Prens beni canlı istiyor. Bana ihtiyacı var."

Kara soru soran bir kaşını kaldırdı ama sonra Tait onu görmemi engelleyerek bana yeni bir şişe uzattı.

"Korkarım ki bu seferki o kadar da hoş değil," dedi özür dileyerek.

Ayağımdaki ağrı yeniden artmaya başlamıştı ve ben de ondan aldım. "Bu acıyı dindirecek mi?"

"Evet. Bilinciniz kapalı olacak ve bu nedenle hiçbir şey hissetmeyeceksiniz..." Durdu ve odanın etrafındaki beklenmedik gruba baktı. "İçimizden biri, Odin -kim bilir- bu işi çözmeye çalışırken."

Bilinçsiz olmak baş ağrısı, mide bulantısı ve acıdan çok daha tercih edilebilir görünüyordu.

Ve onun beni güvende tutacağını biliyordum.

Şişeyi boşalttım ve karanlığın gelmesine izin verdim.

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

REYNA

W Uyandığımda başım ağrımıyordu. Ayağımda da ağrı yoktu. Yine de gözlerimi açmak için kendimi zorlamam uzun zaman aldı.

Nihayet bulduğumda, hâlâ Prens'in odasında olduğumu gördüm. Aslında, onun yatağındaydım. Tekrar.

İnleyerek oturma pozisyonuna geçtim. *Bunu alışkanlık haline getirmeyi bırakmalısın Reyna. Onun yatağında olmak istediğini düşünecek.*

Bu düşünceye eşlik eden fae-şarap rüyasının parıltılarını bastırarak yorganı ittim, üzerimde bana çok büyük gelen bir erkek gömleği olduğunu fark ettim, ama mütevazılığıyı korudum.

Endişeyle ayağıma baktım, içim daraldı.

Her şey temiz beyaz gazlı bezle sarılmıştı, kaval kemiğimin yarısına kadar. Bandajın üstünden çıkan deri normal bir renkteydi, bu da iyi bir şeydi sanırım. Geçici olarak dürttüm.

İyi hissettirdi.

"Uyanmışsın." Prens'in sesiyle başımı kaldırdım. Açık kapı aralığında duruyordu, çerçeveye sertçe yaslanmıştı.

"Öyleyim."

"Tait!" diye seslendi. *Gölge-eğirici* yanında belirdi, Kara da hemen peşindeydi.

"Nasıl hissediyorsun?" Tait yanıma gelip ayağımın üzerine eğilirken sordu.

"Güzel. Sen ne yaptın?"

"Ben değil leydim," dedi başını sallayarak. "Ben iksir yaparım ve gölgeler döndürürüm, gösteri yapmam..." Kara'ya dikkatle baktı. "Operasyonlar."

Çırağıma baktım, kaşlarım kalktı. "Ellisar'ın da yardımı oldu," dedi kızarak. "Ama zehir üzerine okuduğum kitapların gerçekten faydalı olduğu ortaya çıktı. Ve Ellisar'ın babası bir hayvan şifacısıydı."

"Bir hayvan şifacısı mı?"

Bana kaşlarını çattı, endişeliydi. "Evet, biliyorsun, onun işi-"

"Evet, ne olduğunu biliyorum, ben sadece..." Başımı sallayarak konuyu kapattım. "İyileşecek mi?"

Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı.

"Olabilir." "Doğru."

"Şimdilik zehri çıkardığımızı düşünüyoruz ve enfeksiyonu Tait'in sahip olduğu bazı iksirlerle tedavi etmeye çalıştık."

Mazrith'in derin sesi herkesin ona bakmasını sağladı. "Sana güvenilir bir Saray şifacısı bulabilirsem, bu iş hallolacak. Ama Kraliçe zayıf olduğumdan şüphelenirken ve hayatınıza yönelik sayısız tehdit varken, şu anda kimseye güvenmiyorum."

Tait bana dönmeden önce Prens'e bakarak, "Eğer güvenilir bir şifacı bulabilirsek seninle ilgilenmesi gerekir," diye mırıldandı. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Ağrın var mı?"

"Hayır," dedim. "Sadece açım."

Başını salladı. "Güzel. O halde bal likörü dünyanın en inatçı Fae Prensi üzerinde bu kadar etkili olmayı bırakmadan önce asayla olan işime dönmeliyim." Mazrith'e ters ters baktıktan sonra hızla odadan çıktı.

Brynja bir saniye sonra elinde ekmek ve soğuk et parçalarıyla dolu bir tabak ve bal likörü olduğunu umduğum büyük bir bardakla içeri girdi.

"Leydim," dedi onları yere bırakırken, hâlâ kapıda duran Prens'e gergin bakışlar fırlatarak. "Başka bir şey isterseniz bana haber verin." Ben ona teşekkür edemeden aceleyle çıktı.

Mazrith, "Kara, onunla git," dedi.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama yüzündeki ifade tartışmaya izin vermedi. Kara yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktı. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Ne yapıyorsun?"

"Konuşmamız gerek. Önce yemeğini ye."

Dört direkli devasa yatağın ucundaki şöminenin yanında duran büyük koltuğa yavaşça oturdu. Büyük minderlerin üzerinde kuzgunlar işlenmişti. Sol tarafındaki kapı aralıktı ve buranın bir banyo odası olduğunu tahmin ettim.

Gözlerini bana diken Mazrith kollarını kavuşturdu. "Sen bana öyle bakarken yemek yiyemem."

"Yemek yemelisin. Çok zayıfsın."

"Tam da her kızın duymak istediği şey," dedim. "Bana bakmayı kes."

"Tamam." Yüzünü ateşe döndü ve ben de jambon dilimlerini kürekle ağzıma attım.

"Acı çekiyor musun?" Sesi o kadar yumuşaktı ki onu ancak duyabildim. "Hayır. Sen?"

Ateşe bakmaya devam etti. "Evet." "Oh."

"Ama Tait bu gece asamı onaracak ve o zaman hasarın bir kısmını tersine çevirebilirim."

"Doğru."

"Ben-" diye başladı, sonra durdu, ağırlığını siyah sandalyeye verdi.

Elimdeki ekmek parçasını bırakarak bir dilim kızarmış biftek seçtim. "Sen ne?"

Bana döndü ve gözlerinde beklenmedik bir duyguyu yakaladım.

"Demek istediğim, bu kadar acı çektiğinizi bilmiyordum."

Eti beceriksizce tabağa geri koydum ve battaniyeleri kendi etrafıma daha sıkı sardım. "Sorun değil," dedim ona.

"Bu iyi değil. O yılanı yatak odana kimin koyduğunu bulacağım ve onları çıplak ellerimle parçalayacağım. Gölgelemler onlar için çok iyi."

Gözlerinde şiddetli bir öfke parlıyordu ve kendime onun büyüğü olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Tüm güç ondan geliyordu.

Dudaklarımı araladım, ona oyuncakları konusunda bu kadar korumacı olmasına gerek olmadığını söylemek ama karşılık gelmedi.

Yaralandığım için neden bu kadar kızgındı?

Hayatını kurtarmak için bana ihtiyacı olduğu için mi?

Yoksa daha fazlası mıydı? Daha fazlası olduğuna inanmak *istiyor muydum?*

"Daha birkaç gün önce biricik arkadaşlarıma böyle korkunç şeyler yapmakla tehdit ediyordun," dedim sessizce, en az onun kadar kendime de hatırlatmak için.

"Benimle gelmeni sağlayabilmemin tek yolu buydu. Bağlanmayı kabul etmeni sağlamak."

Elimi kaldırdım, siyah bağlayıcı rün derime işlenmişti. "Yani onlara zarar vermeyecek miydin? Bu bir blöf müydü?" Alaycılığımın ses tonumu doldurmasına izin verdim. "Saçmalık. İstediginizi tehdit ve zor kullanarak aldınız."

"Halkımdan beklediğiniz gibi," diye hırladı.

"Kesinlikle."

Kararlılık arayışıyla kendime bunun doğru olduğunu söyledim. Tehdit ve güç. Sırlar ve şiddet. Bu onun dünyasıydı.

Ama o yoğun, güzel gözlere bakarken buna tam olarak inanamadım. Kara ve Lhoris'i gerçekten öldürmüş olabilir miydi?

Kendimi o güne geri götürdüm, altın saraydaki atölyeye daldığı güne, yüzünde parlayan kafatası maskesine. Tıpkı tehdit ettiği gibi, onların boğazını kesebilecek güçte görünüyordu.

"Yüzük," dedi aniden. "Ne?"

"Yılanlı nişan yüzüğü. benim sihrim var. Saraydan taşındığında nerede olduğunu bu şekilde biliyordum."

Gözlerimi kırptım, aklım karmakarışık. Yüzüğü sarayda takmam beklenir diye cebime sıkıştırmıştım ve o zamandan beri oradaydı.

Farkındalık yıkıldı. Eğer kaçmış olsaydım, beni anında bulurdu.

Göğsümde ihanet ve öfkenin ürpertici hissi yükseldi ve bir an için, bağlayıcı rünün elimin üzerinde sıcak bir şekilde yandığını hissettiğimi sandım.

Özgürlük gerçekten de uzun zamandır

görmediğim bir rüyaydı. Yüzüm

sertleşti.

"Tapınaktaki işinizi bitirmenizi istiyorum. Mümkün olduğunca çabuk. Ve lanetimi kimseye söylemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum. Bana bakmaya devam etti. "Söz sende Reyna," dedi sonunda.

"Odin üzerine," diye bağırdım. . Kimseye onun lanetinden bahsetmeyecektim. Ama daha fazlasını öğrenmek için elimden geleni yapacaktım. Beni kurtaracak tek şey bu olabilirdi.

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

MAzRITH

I yüzük konusunda kızgın olacağını biliyordum. Özgürlük onun kalbinin gerçekten istediği şeydi, bunu görmüştüm.

Özgürlük.

Ne onun ne de benim asla deneyimleyemeyeceğimiz bir şey.

Artık benim hakkımda daha çok şey bildiğini sanıyordu. Çalıştığını düşündü

sırlarımı ortaya çıkaracaktı. Ne kadar da yanıltılmış.

Hiddetli yeşil gözleri benimkileri tutuyordu ve onlara baktıkça daha çok hayret ediyordum. Hayatı boyunca dışlanmış ve kullanılmış bir insan kadının içinde nasıl bu kadar çok ateş yanabilirdi?

Biliyordun, Mazrith. Annemin sesi zihnimde çınladı. Bunun olacağını biliyordun.

Elbette doğrudu. Eğer onu bulursam, her şeyi test edeceğini biliyordum. Tüm varlığımı.

Bakır saçlı *altın verici*.

Düşmanımın aleti.

Rüyalarımın giren.

Tehlikeliydi. Öyle olduğunu bilmiyordu ama her şeyi değiştirebilecek güce sahipti. *Yggdrasil*'in kaderini.

İçimdeki özlem o kadar güçlüydü ki neredeyse beni parçalayacaktı. Onun ne olduğunu bilmesini istedim. Gerçek gücü hissetmesini istedim. Ona haksızlık edenlerden intikamını almasını.

Hayır.

Onu kontrol et. Onu yakınında tut ama asla içeri alma. Anahtar o.

Balo gecesi çok ileri gitmiştim. O lanetli elbise, güzel vücudu bana yaslanmıştı. Oradaki her erkek bana bakıyordu.

Her düşünce herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkıyordu - bu çok fazlaydı. Neredeyse geri dönemeyeceğim bir yere gitmiştim.

Ve şimdi, duygularımın tekrar ortaya çıkmasına izin vermiştim. Birinin ona zarar verdiğini düşündüğümde beni ele geçiren öfkeyi görmesine izin vermiştim.

Bu yüzden yüzükten haberdar olmalıydı. Bu yüzden şimdi bana nefretle kaşlarını çatmasına, o parlak, meydan okuyan gözlerinin ardında planlar yapmasına ihtiyacım vardı. O güzel lanet gözlerin.

Zayıf olamam. Odin, güçlü olmama yardım et. Anne, güçlü olmama yardım et.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

REYNA

"İşimdi dinlenmeliyim. Sen de aynısını yapmalısın." Sözleri benim hissettiğim kadar kısaydı.

"Yatağını geri alabilirsin," dedim, yatağın yan tarafına geçerek.

Yatak.

"Hayır."

"İstemiyorum" Göz göze geldik ve öfkem yüz ifademden dışarı sızıyordu. Onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadım.

"Dinlenmen gerek," diye .

"Saatlerdir baygınlığım. Uyumak istemiyorum." Bu doğrudu.

Artık onun yatağında olmak istemediğim gerçeği kadar .

Bir dakika daha sessiz bir savaş içinde geçti, sonra kocaman omuzlarını hafifçe silkti. "Güzel. Ellisar!"

Kapı hemen gıcırdayarak açıldı ve devasa savaşçı kafasını içeri uzattı. "Maz?"

"Giyinmesine yardım etmesi için birini gönder," dedi ve başını bana doğru salladıktan sonra sert adımlarla odadan çıktı.

"Kendim giyinebilirim," dedim, sonra kendi odamda olmadığımı, dolayısıyla kendi kıyafetlerimin de olmadığını hatırladım. "Giyebileceğim bir şey olan varsa söylesin."

Ellisar bana sırtıttı, sonra da uzaklaştı. Biraz sonra Brynja temiz bir vardiya ve sade yeşil bir elbiseyle geldi. Onu kendi başıma hazırlanabileceğime ikna etmeye çalıştım ama bana yardım etmekte ısrar etti. Pes etmeyerek, Voror'un tüyüyle birlikte saçımı heceli saç bandıyla düzeltmesine yardım etmesini istedim.

"Beni kim yıkadı?" Saçlarımla oynarken ona garip bir şekilde sordum.

Omzumu güven verici bir şekilde sıktı. "Ben ve Kara. İffetiniz korundu leydim. İşte, artık hazırsınız." "Teşekkür ederim," dedim o dışarı çıkarken. "Prens'e birazdan burada olacağımı söyler misiniz?

Birkaç dakika içinde çıkacak ve sonra oda tamamen onun olacak." Başını eğdi ve odadan çıktı.

"Voror?" O gider gitmez fısıldadım. "Reyna."

"*Heimskr*'ı geride bıraktığımızı duyduğuma sevindim. Kanadın nasıl?"

"İyileşiyor."

"Güzel. Konuşmamız gerek."

Beyaz bir telaş oldu, sonra sessizce kirişlerden aşağı süzüldü. "Ne hakkında?" dedi, devasa yatağın ucuna tüneyerek. Ona kısaca baktım, herhangi bir yaralanma belirtisi göremediğim için tatmin olmuşum.

"Dağın içinde olanların ne kadarını gördüğünüzü ve duyduğunuzu bilmem gerekiyor."

"Hepsi. Son derece sinsi ve gözlemciyimdir, mükemmel işitirim."

"Doğru." Gözlerimi devirmekten kaçındım. Sesimi alçalttım. "Peki, onun laneti hakkında ne düşünüyorsun?"

"Size söylemediği çok şey var."

"Biliyorum." Baykuşa ne kadarını itiraf edeceğimden emin olamayarak dudağımı ısırdım. Başını eğdi. "Bana söylemediğin çok şey var."

Yavaşça başımı salladım. "Ve sana hepsini söyleyemem. Ama annesinin büyüsunü kullandığını biliyorum."

Voror gözlerini kırıştırdı. "Ölmüş annesi mi?" "Evet."

Kocaman gözleri benimkilere dikilmişti. "Ve?"

Bir nefes aldım ve bir karar verdim. "Sis asası diye bir şey duydu mu?"

"Hayır."

Yüzüm hayal kırıklığıyla buruştu. "Ben de öyle umuyordum." "Neden?"

"Sanırım Prens beni bunun için istiyor. Bir sis asası bulmasına yardım etmek için."

İkimiz de bir an sessiz kaldık. Voror sonunda, "Sanırım önceki planda bir değişiklik yok, sadece sizi öldürmeye çalışan insanlara karşı son derece tetikte olacaksınız," dedi.

"Heykeli tamir etmek mi?" Dedim.

"Evet. Bakalım bu seni herhangi bir cevaba yaklaştıracak mı?" "Tamam. Aynı plan. Heykeli onar," dedim sert bir baş hareketiyle. "Ve sakın öldürölme."

Ona bir bakış attım. "Senin gizliliğın ve gözlemin efendisi olman gerekiyor. Seni herkese göz kulak olmakla ve gizemli saldırganımın kim olduğunu bulmakla görevlendiriyorum."

Tüyleri diken diken oldu. "Şimdiden ciddiye almaya başladığım bir görev."

"Bunu duyduğuma sevindim." Tüm küstahlığıma rağmen, aslında büyölü baykuşun yanımda olmasına inanılmaz derecede minnettardım. Duvarların içinden uçabilen ve beni kurtarmak için kendi tüylerini tehlikeye atan bir koruma -iki kez- oldukça özeldi. Ve gerçek şu ki, pelerinli suikastçı beni itiraf edeceğimden daha fazla korkutmuştu.

Yine de tapınakta olduğu gibi hazırlıksız yakalanmayacaktım. Her kimse elini göstermişti ve şimdi onlar için hazır olacaktım.

Prens'in yatak odasından çıktığımda kendimi ana oturma odasında buldum. Prens derin bir koltukta sırtını yatak odasına dönmüş, Frima da yanına çömelmiş sessizce konuşuyordu. Beni görünce ayağā kalktı. "Arkadaşların şurada." Şöminenin yanındaki kapalı kapıyı işaret etti. Ses tonu soğuktu ve taktiğinden vazgeçip vazgeçmediğini merak ettim. benimle arkadaş olmaya çalışmaktan.

Başımı salladım ve kapıyı açtım, solumda bir açık kapı olan kısa, dar bir koridora adım attım, sonra keskin bir şekilde sağā döndüm. Duvarlarda silahlar asılıydı: baltalar, hançerler ve fırlatma bıçakları.

Açık kapıdan içeri baktım. Geniş odanın duvarları oturma odası ve yatak odası gibi griydi, perdeler ve yumuşak mobilyalar ise tamamen siyahtı. Ama mekânın ortasına hâkim olan devasa bir yuvarlak masa vardı ve sanki doğrudan dev bir ağaçtan kesilmiş gibi görünüyordu. Çok güzeldi ve hemen ellerimi zengin ahşap üzerinde gezdirmek, dokusunu ve yaşını malzemesini hissetmek istedim. yarısı kaplıydı içinde bir

Gölge Saray'ın özenle yerleştirilmiş boyalı kağıtlardan modellenmiş yorumu ve bana satranç taşlarını hatırlatan küçük oyma ahşap figürler.

Svangrior'un iri cüssesi kapı aralığına, benimle haritanın arasına girdi. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, en ufak bir sıcaklık belirtisi göstermeden.

"Çok."

"Reyna! Gel ve buraya otur," diyen Kara'nın sesini duydum. Svangrior bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra kenara çekildi ve Kara ile Lhoris'in odanın arka tarafındaki büyük pencerenin altındaki çok daha küçük bir masada oturduklarını gördü. Ellisar dev masanın diğer ucunda oturuyordu ve ben yanından geçerken bana neşeli bir el salladı.

"Ayağıma yardım ettiğini duydum," dedim yanında durarak. O da başıyla onayladı. "Babamın neşterle arası iyiydi. Görünüşe göre ben de fena değilim."

Bu devasa insan etime neşter attığında baygın olduğum için son derece minnettar hissederek başımı salladım. "Peki, teşekkürler."

"Bir değil."

Kara'ya ulaştığımda bana yer açmak için oturduğu banktan aşağıya doğru kaydı. "Ayağın nasıl?"

"Güzel. Artık üzerinde yürüyebilirim," dedim ona.

"Bak." Pencereden dışarıyı işaret etti, ben de daha iyi görebilmek için eğildim.

Gölge Saray gerçekten de hayal ettiğim gibi değildi. Pırıl pırıl parlayan siyah sarayın içlerinin üzerindeki gökyüzü, sanki biri lacivert bir ipek çarşafı almış, üzerine binlerce delik açmış ve sonra onu bir yıldız tutmuş gibi görünüyordu.

"Parlıyor," diye nefes aldı Kara. "Kitaplarım öyle olduğunu söylüyordu ama betimlemeler bunun hakkını vermiyor."

"Altın Saray da parlıyor," diye homurdandı Lhoris. "Bu, içinde iyi bir şey olduğu anlamına gelmez."

Akıl hocama manzarayı ne kadar büyüleyici bulduğumu belli etmemeye karar vererek odanın etrafına bakındım. "Bu bir Saray haritası mı?" Masanın karşısındaki parçalara başımı sallayarak fısıldadım.

Lhoris başını salladı. "Sanırım öyle."

"Bize olan bitenin devamını anlat," dedi Kara, bir bardak koyu renkli sıvıyı bana doğru iterek. "Zencefilli bira," diye gülümsedi. "Çok lezzetli."

Genç arkadaşşıma bakarak bir yudum aldım. Ne kadar yorgun görüldüğünü bir kenara bırakırsak, onu hiç bu kadar canlı görmemiştim. "Benim hayatımda sana hiç kötü davranılmadı."

yok mu?" Cevabın hayır olduğunu zaten biliyordum.

Başını salladı, gözleri kısa bir süreliğine Ellisar'a kaydı. "Hayır. Aslında burası esir kamarasından daha güzel. Koridor boyunca Lhoris ve benim uyuduğumuz büyük bir yatak odası var ve kendimize ait bir banyo odamız var. Frima bu odalara Yılan Süiti denildiğini söyledi."

Başımı salladım. "Güzel."

"Demek odandaki yılanla ilgili kısma geldin."

"Doğru." Onlara beni ısırın yılanı ve Prens'in zavallı muhafıza işkence ettiğini gördüğümü anlattım. Sesim kısık olsa da Ellisar ve Svangrior'un beni duyabileceğini biliyordum, bu yüzden anlattıklarımı mümkün olduğunca tarafsız tuttum.

"Prens, Saray'ın bir ziyaret etmemi istedi.

Kısa bir süreliğine ayrılmak zorunda kaldı ve biri beni itti. aşağı." Kara'nın gözleri irileşmişti. "Neyin sınırından?"

"Fark etmez. Ama yüksekti. Su çimenlerinin üzerine inerek kurtuldum. Ama akıntı beni Gölge Saray'ın kenarındaki ormanlara götürdü."

"Sonra ne oldu?"

Ellisar sandalyesini bize doğru yaklaştırdı ve Svangrior en yakındaki duvara yaslanıp izlemeye başladı. Döndüm ve doğrudan kötü huylu fae'ye baktım. "Prensiniz size esasını nasıl kırdığını anlattı mı?"

Başını salladı.

Söylememem gereken bir şey söylemediğimden emin olarak konuştum. "Açlıktan ölenler." Kara'nın eli ağzına gitti ve Lhoris küfretti.

Onlara Mazrith'in ortaya çıkışını, Arthur'u ve ormandaki yürüyüşümüzü anlattım. "Sonra o ve Frima bizi bulup geri getirene kadar yaralarımızla gidebildiğimiz kadar uzağa gittik." Svangrior'u işaret ettim.

Ellisar, "Tait, Maz'ın esasının parçalarını topladığını söyledi," dedi.

Pantolonumun ve dolayısıyla derin ceplerimin ve içindekilerin artık yanımda olmadığını fark ederek başladım. *Altın asa-top pantolonumun içindeydi.* "Neredeler?"

"*Gölge-eğirici* onları aldı. Onu birçok günlük işten kurtardığını söylüyor." Svangrior'un sesi gergindi, sanki doğru bir şey yaptığımı kabul etmekten nefret ediyormuş gibiydi. Yine de Lhoris'in gözlerini yakaladığımda, onaylamadığını gözden kaçırmadım.

"Yapmak zorundaydım," dedim ona sessizce. "Ya o ya da ölümsüzler."

Çenesi seğıirdi ama yüzü yumuşadı. "Yüzleşmek zorunda kaldığınız şeyi duyduğuma üzüldüm. Ama şimdi hikayeyi anlatmak için burada olmanıza sevindim," dedi nazikçe.

"Ben de." Uzandım ve minnetle elinin tersini sıktım. "Tait nerede?"

Eğer *gölge döndürücü* ceplerimin içindekilere sahipse, o zaman altın asanın tepesine de sahipti ve onu mümkün olan en kısa sürede geri almak istiyordum.

"Neden?"

"Ona bir şey sormak istiyorum."

"Çalışıyor."

"Bu önemli. Prens için." Yalan değildi. Altın parça olmadan heykeli tamir edemezdim, ki bu da lanetli Fae Prensi'nin beni istediğı tek şeydi.

Svangrior iç çekerek kendini duvardan aşağı itti. "Benimle gel."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

REYNA

I Svangrior'u oturma odasına kadar takip etti. Prens ortalıkta görünmüyordu, odadaki tek sakin Frima'ydı. Ateşin yanındaki sandalyede oturmuş, alevlere bakıyor ve içkisini yudumluyordu.

"Tait'le konuşmak istiyor. Önemli olduğunu söylüyor," diye homurdandı Svangrior.

Frima bana baktı, sonra çenesini eğdi. "Tait'i günlerce çalışmaktan kurtardı.

Ben de

Eminim on dakikaya kızmayacaktır. Ama eğer dönüyorsa, beklemeniz gerekecek."

Svangrior homurdandı, sonra odanın diğer tarafına geçti, orada kemikten yapılmış, koyu gri sarmaşıklarla örülmüş bir taç halısı asılıydı. Gölgeler asasından süzölüp goblenin üzerinden geçerek altından fırladı. Kumaş parıldadı, ardından içinde bir kapının yumuşak ışıltısı belirdi.

"Her yerde gizli kapılar var," diye mırıldandım, gözlerim kocaman açılmıştı.

"Ve her şey sadece gölge büyüğü için açılacak," diye yanıtladı Frima beni, ses tonundaki uyarıyla.

Ona bir bakış attım. "Kaçmaya çalışmadım. Aslında kendi başıma geri dönmeye çalışacaktım. Prens beni bulmadan önce."

Homurdandı ve içkisine geri döndü.

Prensın onlara tapınak hakkında ne söylediğini merak ettim. Heykellerin varlığından başka kimsenin haberdar olmasını istemiyordu, bunu açıkça belirtmişti ama onlara olanlarla ilgili bir şeyler anlatmış olmalıydı.

Goblenin arkasındaki büyölü kapıdan içeri adımımı attım ve merakım kayboldu, yerini yakıcı bir merak aldı.

Tait, küçük bir atölyenin ortasındaki masanın üzerinde duran devasa bir çıkırığın başında duruyor, etrafı iğ, çark ve çeşitli küçük ahşap parçalardan oluşan yığınlarla çevriliydi.

Masa ve tekerlek, saray duvarlarının yapıldığı maddeye tıpatıp benzeyen bir şeyden yapılmış gibi görünüyordu. Hareket ettirdiğimde ışık zerrecikleriyle parlayan koyu renkli, pürüzsüz bir taşı ve sanki insan ya da fae tarafından yaratılmamış da tamamen organikmiş hiçbir birleşim göremiyordum.

Kafatasının çıkardığım parçaları masanın yüzeyinde, çarkın iğne gibi keskin mil ucunun yanındaydı.

Tait başını kaldırıp bize baktı, beni görünce gözleri parladı. "Ah. Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur?" "Hayır. Aslında biraz yardıma ihtiyacım var."

Svangrior kıpırdandı. "O bizim düşmanımıza ait," diye havladı.

Tait önce ona, sonra da bileğimdeki siyah rune'a baktı. "Tam tersine, o sizin Prensimize ait."

"Senin cehennem prensine ait olacağıma Odin'in kışına ait olurum," diye tersledim, sonra patlamamdan anında pişman oldum.

Tait'in içinden bir kahkaha yükseldi ve Svangrior tısladı. "Küfür ve aptallık. O tamamen senin," diye tersledi fae, odadan çıkmadan önce.

Özür dileyerek *gölge döndürücüye* baktım. O da bilgece başını salladı. "Altının için mi geldin?"

Nabzım hızlandı. "Evet."

İğler ve küçük koyu renkli tahta parçalarıyla kaplı bir arabanın üzerinde bir kemerin asılı olduğu yeri işaret etti. "Bunu ararken buldum," diyerek kafatasını işaret etti. "Burnumu sokmak istememiştim. Ama tabii ki Maz'a bunu sormak zorundaydım." Kalın gözlüklerinin ardından bana göz kırptı.

"Peki Prens size ne söyledi?" Dikkatlice sordum.

"Tapınak hakkında. Ve asaları olan heykeller."

Hiçbir şey söylemeden kemere doğru ilerledim ve asanın üstünü bulmak için keseleri karıştırdım.

Mazrith dışında tapınaktan bahseden tek kişi Tait'ti. Prens'in ona bugün söylediği konusunda yalan söylüyor olabilir miydi? Beni iten o olabilir mi?

İçgüdülerim onun diğer fae'lerden daha güvenilir olduğunu söylüyordu. Ama hala Gölge Saray'ın kölesiydi.

"Biliyor musun, o yaradan ölmesi gerekirdi. Onu kurtarmakla iyi ettiniz."

"O şişenin içinde her ne varsa onu kurtardı," dedim altın asayı bularak. Onu çıkardım ve Tait'e dönmeden önce rahat bir nefes alarak elbisemin cebine koydum. "Şişenin içinde ne vardı?" Aslında bu soruyu sormak istememiştim ama bir anda ağzımdan çıkıverdi.

Yüzünü buruşturdu, gözleri karardı. "Kendini endişelendirmek isteyeceğin bir şey değil."

"Yanlış hissettim."

Gözleri kısıldı ve bana baktı. "Olmamalıydı," dedi sessizce. "Senin için değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Gel. Şunu benim için tut." Kafatasını işaret etti. "Doldurmam gereken boşluğa ulaşmak zor."

Bir *gölge döndürücünün* işini nasıl yaptığını görme fırsatına karşı koyamayarak kemeri bıraktım ve ona doğru ilerledim.

Yeniden birleştirdiği kafatasının parçalarını dikkatle bir araya getirdi ve bana uzattı. Uzandı ve iğn ucuna dokundu, ucu derisini delip geçerken yüzünü buruşturdu. Şaşkınlıkla bir nefes çektim, ama parmağını çektiğinde, bir örümcek ağı gibi mürekkepli bir gölge şeridi onunla birlikte geldi.

Diğer elini uzattı ve mili işaret etti. "Kafatasını kaydır. Parçaların ayrılmasına izin verme," dedi, sesi alçak ve yoğundu.

Biraz tereddütle de olsa dediğini yaptım. Taş iğn tüm gümüş metal parçalarını tekrar birbirinden ayırmamasının mümkün olmadığını düşünerek, kafatasının tabanını iğn ucuna yerleştirdim, gölge ağı hala ondan Tait'in parmağına doğru akıyordu.

Bir mıknaş gibi, metalin kendisini iğn üzerine doğru çektiğini hissettim. Kafatası kolaylıkla üzerine kaydı, taş metalin içinde sanki hiç yokmuş gibi hareket etti.

"Teşekkür . Artık bırakabilirsin."

Hâlâ kafatasını tuttuğumu ve baktığımı fark ettim. Tait'in parmağındaki gölge tekerleğe doğru uçup, tekerleğin etrafından dolanıp tekrar geri dönerken büyülenmiş bir şekilde geri çekildim.

Tait bana yan gözle baktı. "Kalmak istersen kalabilirsin ama seni uyarmalıyım, birkaç saat burada olacağım."

bakındım ve küçük ahşap bir tabure gördüm. Onu kendime doğru çektim ve oturdum. "Sakıncası yoksa kalacağım."

Başını salladı, sonra tekerlek dönmeye başladı.

Trans onu ele geçirdiğinde gözlerinin değiştiğini gördüm, sanırım altın vizyonun beni ele geçirdiği gibi.

Pürüzsüz taş çark gittikçe daha hızlı döndü ve bir süre sonra üzerinde dönen gölge şeridinin içinde gümüş parıltılar görmeye başladım. Mil dönüyordu, gümüş kafatası o kadar hızlı hareket ediyordu ki hiçbir ayrıntıyı seçemiyordum. Yine de parçalar birbirinden ayrılmıyordu, iğn garip manyetizması hepsini bir arada tutuyordu.

Tait'in parmakları aniden hareket etmeye başladı, iğn içine doğru girip çıkıyordu. İlk başta ne yaptığını göremedim ama bir süre sonra gölgelerden gümüş parçaları kopardığını fark ettim.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama sonunda elinde bir avuç dolusu küçük gümüş metal parçaları tutuyordu. Çark yavaşladı ve tekrar içeri çıkmaya başladı, bu sefer parçaları artık daha yavaş hareket eden kafatasının üzerine bırakıyordu. İzlerken ağzım açık kaldı. Siyah rünler görüyor olmalıydı, ona gümüş parçalarının tam olarak ne zaman ve nerede olduğunu ve onları nereye koyacağını söylüyordu. Ne yapabildiğini görmek için can atıyordum. Benim için altın rengine dönüştüğü gibi onun için de her şey karardı mı? Geçen zaman soyut bir şeye mi dönüştü? *O da mı İşi bittiğinde canavarlar mı gördü?*

Onu günlerce izleyebilirdim. Tekerlek daha da yavaşladı ve yüzünü derin konsantrasyon çizgileri kapladı. Daha fazlasını görme arzusuyla sessizce ayağa kalktım ve daha iyi görebilmek için arkasına geçtim. Hareketime tepki vermedi, ben de daha da yaklaştım.

Çektiği parmak hâlâ gölge saçıyor, çarkın yavaşça dönmesini sağlıyordu. Diğer parmağı kafatasının üzerindeki hafifçe vuruyor, yeni benekleri nesnenin gövdesine yediriyordu.

Gölgelerin arasından süzülen tek bir siyah rün, iğn etrafına sarılmıştı.

Donup kaldım.

Okuyabilirim.

"Basın".

Başka bir rün yukarı süzüldü.

"Yakala".

Bir adım geri attım, kalbim küt küt atıyordu. Karanlık, yumuşak bir kasvet görüntüsüyle görüşümü sınırlıyordu.

Freya adına nasıl siyah rünler görüyordum?

Ben bir *altın vericisiydim*, altın rünlerden başka bir şey görmemeliydim.

Tait'e ve çarkına bakmayı reddederek bileğimdeki bağlama izine dik dik baktım.

Bağlanma yüzünden olmalı, dedim kendime kararlılıkla. Derime kazınmış olan siyah rün tesadüf olamazdı. Ama... Bu, altınla yaptığım gibi gölgelerle de ne yapacağımı anlayabileceğim anlamına mı geliyordu?

Tait'e tekrar bakma riskini göze aldım. Gölge kurdele hâlâ parmak uçlarından akıyordu, diğer eli ise gümüş kafatasının üzerinde daha nazikçe çalışıyordu.

Başımı biraz acıtacak kadar sert salladım. Gölge Sarayı Prensi'ne bağlı olmak bir şekilde siyah rünleri görmemi ve anlamamı sağlamış olsa bile, bu bir *gölge döndürücü* olduğum anlamına gelmiyordu. Parmağımı batırıp gölgelerin akmasını sağlayamazdım, uçamazdım!

"Vay be. Tekrar başlamam gerekse günler sürerdi," dedi Tait ağır bir sesle, sesi beni irkiltti.

"Sen... bittin mi?" Şaşkın düşüncelerimin yüzüme yansımalarını engellemeye çalışarak ona baktım.

Omuzları çökmüştü ve tekerlek dönmeyi bırakmıştı. Ellerinden hiçbir gölge akmıyordu.

"Kafatası ile işim bitti, evet. Dikenleri ekleyip onarmam, sonra da yeni bir asa çubuğuna sabitlemem gerekiyor." Gözlerini kısarak bana baktı. "Biliyor musun, yaptığın şeyi nasıl yaptığını görmeyi çok isterim."

Garip bir şekilde başka tarafa baktım. "Normal metal işlemeciliğiyle aynı şey. Sadece... daha hassas."

Beni çalışırken izlemesi için onu davet etmeyecektim. Sonrasında olanlar için değil. Ona dönüp baktığımda, gölge eğirmeden sonra başına tuhaf bir şey gelip gelmediğini nasıl sorabileceğimi düşündüm. "*Altın verenler* çalıştıktan sonra çok yorulurlar," dedim kayıtsızca.

Bana alaycı bir şekilde başını salladı. "Bir zamanlar ben de öyleydim. Ama ben yaşıyım. Dayanıklılığım yaşla birlikte arttı."

"Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

Gülümsedi. "Çok uzun. Ve çok fazla kişi için Prens'in öyl

e." Başımı eğdim. "Peki neymiş o?" Gözleri duyguyla parladı. "Bir yalan."

"Ne demek istiyorsun?" Sorumu elinin tersiyle itti.

"gereken kişilere çok fazla şey söylüyorum - kötü bir alışkanlığım." Bana verdi

içten bir gülümsemeyle direksiyondan uzaklaşıp kafatasını işaret etti.

"El işlerime hayran olmak ister misiniz? Yaşlı bir adam egosuna masaj yapılmasını her zaman sever."

Temkinli bir şekilde durdum, sonra kafatasını incelemek için hareket ettim. Hasarlı olduğunu asla bilemezdim. "Yeni gibi," dedim.

"Gerçekten de öyle. Birkaç saat sonra Mazrith sihrini geri kazanmış olacak." "Ve o yarayı iyileştirebilecek mi?"

Gölge-eğirici tekrar ciddileşti. "Umarım öyledir. Ama asla kalıcı olarak değil. O bu kadar hastayken olmaz."

"Öyle mi?" Dikkatle Tait'e baktım. "Onun lanetini mi kastediyorsun?" Tait başını salladı. "Bana seni bundan haberdar ettiğini söyledi."

"Fazla seçeneği yoktu," diye mırıldandım, parlayan yarayı hatırlayarak. *Ve yara izlerini*. "Onu lanetleyen bir altın-fae miydi?"

"Aşırı aktif dudaklarımın bugünlük işi bitti," dedi. "Prens'in sırları kendisine aittir. Şimdi, diğerlerinden biraz tavşan yahnisi göndermelerini rica etme nezaketini gösterirseniz, yapacak daha çok işim var." Kapıya doğru işaret etti.

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

REYNA

I Prens'in süitindeki misafir yatak odalarından birinin teklifini reddetti, bunun yerine herkes emekli olduğunda şöminenin önündeki büyük koltukta kalmayı tercih etti. Huzursuz bir enerji, yatakta yatma düşüncesini

saatlerce yatmak dayanılmazdı. Devasa şöminedeki turuncu közlerden gelen düşük ısıda sakinleştirici bir şey vardı ve yastıklı sandalyede oturmak güvende hissettiriyordu.

Ama düşüncelerimi yatıştırmak için yeterli değildi. Lhoris'e kara rünler hakkında hiçbir şey söylememeye karar vermiştim. Gölge-fae'lere yardım etme fikrine şiddetle karşı çıkıyordu ve şimdi onlarla bir bağım olduğunu düşünmesini istemiyordum. Ama rün işaretli akıl hocamdan başka kime soracağımı bilmiyordum. Voror'un rün-işaretliler hakkında pek bir şey bilmesi mümkün görünmüyordu.

Prens mi?

Gözlerim yüzüncü kez olsa gerek Prens'in yatak odasının kapalı kapısına kaydı.

Bu fikri reddettim. Gölge-efe'ye Lhoris'e yaklaştığımdan daha fazla yaklaştığımı düşünmesini istemiyordum.

Sonunda, odanın sıcaklığı ve ateşin sessiz çıtırtısı beni uyuttu.

Kâbuslar neredeyse anında geliyor, korku her dalıp gittiğimde gözlerimin açılmasına neden oluyordu. Tekrar tekrar, sıvı altının dünyayı yuttuğu ve çürümüş vücut parçaları ve birbirine dikilmiş yüzler taşıyan dönen gölgelerin Elder'ın şarkısının melodisiyle önümde yüzdüğü bir yere girdim.

"Biliyorsun, bir gün boyunca bilincin yerinde değildi. Muhtemelen daha fazla uykuya ihtiyacın yoktur." Frima'nın yumuşak sesi sandalyemin arkasından geldi.

tekrar sarsılarak uyandım ve yüzümün önünde var olmayan sahneye vurdum.

Öne doğru eğildim, ellerimi terli yüzüme sürdüm ve beni zayıf gördüğü gerçeğine lanet okudum. "Yılan zehri yüzünden," diye sessizce yalan söyledim.

Ben ellerimi indirirken sandalyemin etrafından dolandı. "Uh-huh. Bir şeyler içmek ister misin? Günün başlamasına birkaç saat var."

Her şeyin rüyalardan daha iyi olduğuna karar vererek onu büyük masanın olduğu odaya kadar takip ettim.

Kapıyı arkamızdan kapattı ve biraz rahatlamama engel olamadım. Oturma odasından daha aydınlıktı, gri duvarlar apliklerle aydınlatılmıştı ve odanın sonundaki büyük pencereden görünen manzara hâlâ ışıltılıydı. Kaçınmaya çalıştığım hayal dünyasının karanlığından daha uzakta hissediyordum.

Frima bir sıra rafa doğru ilerledi ve bir sürahi aldı. "Isırgan otu çayı," dedi.

"Hiç denemedim."

"Acıdır ama sizi güçlü kılar."

"O zaman ben alırım." Kendimi haritanın önündeki sandalyeye bıraktım. "Teşekkürler."

İçkileri doldurdu, sonra bir tanesini önüme koydu. "Aslında teşekkürü sana borçluyuz gibi görünüyor." Bana baktı, saç örgüsündeki boncuklar parlıyordu.

"Ha?"

"Onu ormanda bıraksaydın Maz ölürdü. Kraliçe ya da Açlıktan Ölenler onu öldürürdü."

Çayımı beceriksizce elime aldım. "O beni kurtardı. Onu ölüme terk etmek yanlış geldi."

"Seni kaçırdı ve arkadaşlarını öldürmekle tehdit etti. Ben olsam onu kurtarmazdım."

Ona kaşlarını çatıttım. "Belki de ." "Ama yaptın, çünkü biliyorsun."

"Neyi biliyorsun?"

"Dünyanın ona ihtiyaç duyduğu canavar o değil."

Çayıma geri döndüm, bakışlarını tutamadım ve cevap vermek istemedim

On

u. Hiçbir şey söylemedi ve sessizlik uzadı.

"Bu bir harita mı?" Sonunda, düzgünce yerleştirilmiş kâğıtları işaret ederek Masanın üzerinde oyulmuş figürlerle ağırlaştırılmıştı. Artık yaklaşmışım, gerçekten de satranç taşları olduklarını görebiliyordum ama beş renge boyanmışlardı.

Parçaların çoğu siyahtı ama tek tük mavi ve yeşil da görebiliyordum.

Başıyla onayladı ve yanıma oturdu. "Evet. Buraya savaş odası diyoruz. Strateji geliştirdiğimiz yer. Maviler burada olduğunu bildiğimiz buz-fae'ler, yeşiller ise toprak-fae'ler."

Altın ya da kırmızı aradım ama bulamadım. Seslendirmediğim soruma cevap olarak Frima omuz silkti. "Ateş-fae'ler on yıllardır görülmedi. Ve hiçbir altın-fae'nin burada kalmasına izin verilmez."

"Neden diğerlerinin kalmasına izin veriyorsun?"

"Zarar vermiyorlar. Ve Kraliçe'nin onlardan haberi yok. şu anda bizim sorunumuz bu." Renksiz, sadece soluk aşaptan yapılmış küçük bir grup parçayı işaret etti.

Gölge Avlusu'nun kenarlarında onlardan birkaç grup olduğunu fark ettim.

"Açlıktan lenler," diye mırıldandım.

"Evet. Onları hiç toplanırken görmemiştik."

"İnsanlara saldırıyorlar mı?"

"Henüz değil. Bu da saflarını genişletmeye çalışmadıkları anlamına geliyor. Dağa doğru da ilerlemiyorlar. Neden toplandıkları hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bu bilgiyle ne yapacaksın? Altın Saray'a asla geri dnmeyeceksin. Dnsen bile, lmszlerden oluşan bir orduyla karşı karşıya olmamız neden umurlarında olsun ki? Bizden nefret ediyorlar."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu, ben de çayımı yudumladım. Haklıydı, ay acıydı. Ama güçlendirici bir yanı da vardı. Biraz daha yudumladım.

"Uyuyamadığım için buraya geldim," diye mırıldandım sessizce, renksiz parçalardan oluşan gruplara .

"Ve şimdi kabusların için sana daha fazla yakıt mı verdim?"

"Korkarım yle. Onlarla savaşacak mısın?"

Yüzü sertleşti. "Divan'ı almalarına izin vermeyeceğimize Odin kadar eminiz. Ama onları öldürmek zor." Bakışları parçalara kaydı. "Aslında öldürmek imkânsız. Sadece Maz yaklaşabilir." Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Lütfen bana sana bunun için ihtiyaı olduğunu söyle? Dünyamızı bu lanetli yaratıklardan kurtaracak bir şey mi? Dağın altında bir şey bulduğunu biliyorum, yıllardır seni aradığını da biliyorum." Sesi hevesliydi ve ben onun yoğun bakışlarını tutamadım.

"Size onun söylemeyeceği hiçbir şeyi söyleyemem, bunu biliyorsunuz."

Yapabilseydim bile ona söylemezdim. Muhtemelen o da bunu biliyordu. Ama motivasyonunun yoğunluğunu ve bunun dünyayı Açlıktan Ölenlerden kurtarmaya yönelik olduğunu görmek ona biraz ısınmamı sağladı.

Omuzları çöktü. "Benimle neden senin hakkında konuşmadığını anlamıyorum. Bana başka her şeyi anlatıyor."

Sert kadının yenilmiş ses tonunu duyunca şaşırdım.

"Sen..." Ağzımda neden bu kadar nahoş bir tat bıraktığını anlamadan bir sonraki kelimeyi zorla söyledim. "Sevgililer mi?"

Bir homurtu çıkardı. "Bu kardeşimi becermek gibi bir şey olurdu." Yüzünü buruşturdu. "Fire-fae'lerin bundan hoşlandığını duydum, ama burada değil, çok teşekkür ederim."

Hissettiğim rahatlamaya sessizce küfrederek konuyu değiştirdim. "Kraliçe ormandan döndü mü?"

"Evet. Bu yüzden bu gece hepimiz Yılan Sütleri'ndeyiz. Eğer Maz'ın büyüü olmadığı haberini alırsa, onu korumak için hepimizin bir şansı olması gerekir."

"O zaman güçlü mü?"

Frima'nın kaşları kalktı. "İnanılmaz," dedi teslimiyetle. "Gerçek adı Lasta, ama ona sadece 'Kraliçe' dememize izin var. Odin'in lanetlediği cehennemlik kadın."

"Mazrith'in gerçek annesinin hikayesi nedir?" Ben sordum.

"Nuhuh," dedi Frima başını sallayarak. "Prens'le özel olarak görüşmek istiyorsan ona sor, bana değil."

Denemeye değerci.

Tait, asası, yılanı ve dikenleri olan bir asayı sallayarak sessizce odaya girdi. Yorgun görünüyordu ama yüzü gülüyordu. "Hazır."

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

REYNA

Frima ayağa fırladı ve birlikte aceleyle Prens'in yatak odasına gittiler, beni savaş odasında tek başıma bıraktılar.

Dalgın dalgın siyah boyalı bir figürle oynadım, ta ki Brynja elinde hamur işleri ve peynirle dolu bir tepsiyle odaya girdi. "Günaydın leydim."

"Oh, Brynja. Merhaba."

"Bir söylenti duydum ve önce senin bilmeni istedim," dedi sesi kısık bir şekilde. "Kraliçe bugün bir duyuru yapacak."

Midem daraldı. "Ne hakkında?"

"Bilmiyorum ama söylentilere göre birkaç gün önce tüm Saraylara gönderilmiş ve sonuncusu da geçen saat geri dönmüş. Prens'in doğum günüyle ilgili bir şeymiş."

Biraz rahatladım. "Muhtemelen gösterişli bir balodur."

Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre Gölge Divanı, Kral hayatta olduğundan beri diğer Divanlara elçi göndermemiş." Kapıya doğru bir bakış attı. "Altın Saray'a bile birini gönderdi."

Huzursuz midem geri döndü. Gölge Saray daha yeni Altın Saray'ı basmış ve üç *altın vericiyi* çalmıştı. Bir elçi göndererek riske atmaya degecek ne planlıyor olabilirdi ki?

"Ayağın nasıl, Reyna?" Kara'nın sesi odayı doldurdu, içeri girdiğinde hamur işlerini görünce ellerini çırttı.

"Güzel, teşekkür . İyi uyudun mu?"

Kahvaltı ederken Kara'yla rahat bir sohbete dalmış, sinirlerimin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordum. Prens Mazrith'in nasıl olduğunu sormak için can atıyordum ama kendimi tuttum. İyileşmesinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ama bunu yaparken beni orada istemeyeceğinden şüpheleniyordum.

Ellisar oturma odasındaki büyük kitaplıklardan birinden bir satranç tahtası çıkardı ve Kara ile ben birkaç saatin en iyi kısmını ateşin önündeki kürk halının üzerinde oynayarak geçirdik, Svangrior volta atıyor ve Lhoris sürekli kaşlarını çatıyordu.

Prens'in yatak odasından gelecek herhangi bir sesi dikkatle dinliyordum ki, kapının yüksek sesle çalınmasıyla irkildim.

Svangrior üzerine yürüdü ve kapıyı bir santim araladı. "Rangvald," diye hırladı.

"Kraliçe'den *oğluna* bir mesaj getirdim." "Konuş."

"Mesajı şahsen iletmeyi tercih ederim." Svangrior,

"Ben de senin tercih ederim," diye karşılık verdi.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Prens Mazrith elinde asasıyla dışarı çıktı. Yüzü artık solgun değildi ve bir Prens'in olması gerektiği gibi deri pantolon, ince siyah keten gömlek ve kalın kürk pelerinini giymişti.

Svangrior kenara çekildi ama Kraliçe'nin danışmanının odasında kaç kişi olduğunu görebileceği kadar uzağa değil. Mazrith'in iri cüssesi boşluğu hemen doldurdu.

"Ne istiyorsun?"

"Ben değil, majesteleri. Sizi isteyen Kraliçe." Küçük, kibirli bir kıkırdama yaptı. "Bugün öğleden sonra ikindi çayında hazır bulunmanız gerekiyor."

"Ona kibarca reddettiğimi söyle."

"Hayır, hayır, Prens Mazrith. Bu bir saray meselesi. Tüm saray mensupları hazır bulunmalı ve siz de nişanlınızla birlikte katılmalısınız. Kraliçe çok özel bir şey planlıyor ve hepsi sizin için."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Brynja'nın duyduğu şey bu .

"Saat kaçta?" Mazrith homurdandı.

"Öğleden sonra iki. Elveda." Mazrith kapıyı çarparak kapattı, sonra döndü.

Gözleri üzerime düşerken nefesimi tutmamaya çalıştım. Gözbebeklerinde gölgeler dolaşıyordu, elinde onarılmış asası vardı. Prens'in büyüğü geri gelmişti.

"Ayağın nasıl?"

"Göğsün nasıl?"

İkimiz de aynı konuştuk.

Karmakarışık soruları sessizlik izledi, sonra odadaki herkes hareket etmeye başladı, görünüşe göre ayrılmak için ani bir acele içindeydiler.

Mazrith oyun tahtasının önünde bağdaş kurmuş oturduğum yere doğru yürüdü. "Ayağım iyi, teşekkür ederim," dedim sertçe.

"Göğsüm büyük ölçüde iyileşti," diye cevap verdi, aynı şekilde kısa ve öz. "Teşekkür ederim." Bakışlarını başımın üzerinde gezdirdi. "Ne olursa olsun, bu yüksek çay sırasında o kafa bandını takmaya devam et. Arkadaşlarının burada koruma altında kalmasını sağlayacağım."

Lhoris ve Kara'yı düşündüğü için duyduğum gerçek minnettarlık beni yumuşattı. "Kraliçe'nin diğer saraylara atlılar gönderdiğine dair söylentiler var ve şimdi hepsi geri döndü."

Kaşlarını çattı. "Bunu nereden duydun?"

"Önemli değil."

"Hizmetçiniz. Döndüğümüzden beri bu odadan başka kimse çıkmadı."

Kaşlarımı çatmak için bir dönüş yaptım. "İyi. Evet, o benim hizmetçimdi. Kraliçe'nin neyin peşinde olduğunu sanıyorsun?"

"Sanırım kısa süre içinde öğreneceğiz." Gözlerinde sinirden ziyade öfke parlıyordu.

"İkinci çayında ne olur?"

"Normal gelenekte, pasta ve şarap. Üvey annemin dünyasında, sadece Odin bilir."

"En azından büyüü geri alarak onunla yüzleşiyorsun."

Bir çıkardı, saç örgüleri omzunun üzerinden düştü. "Eğer bu olmadan onunla yüzleşmek zorunda kalsaydım, ölmüş olurum." Diğer odanın kapısı açılıp Frima yarı kurukafa maskesini takmış, elinde asasıyla içeri girince döndü

"Gidip giyinmen gerekiyor," dedi Frima bana.

Kaşlarımı çatarak kendime baktım. "Giyindim zaten."

"Bir Prens'in nişanlısının saray eğlencesine uygun değilsiniz."

Frima, Brynja'yla birlikte bana odama kadar eşlik etti ve yanımdan ayrılmadan önce odayı yılanlara karşı iyice kontrol etti. Umarım Voror da bizi takip etmeyi başarmış ve odayı tehditlere karşı kontrol etmiştir.

Brynja yalnız kaldığında, bana kalırsa, devasa evin içinde çoğaldığı anlaşılan elbiseleri incelemek için çok fazla zaman harcadı.

Gardirop. Uzun tuvalet masası da artık mücevherlerle süslenmişti; gümüş bilezikler, kolyeler, saç iğneleri ve broşlar içine yerleştirilmiş büyük kırmızı ve lacivert taşlar. "Bunlar nereden geldi?" Mücevherlere ağızım açık bakarak sordum. Onların

Altın Saray muhafızlarına yüzlerce kez rüşvet vermeye yeterdi.

"Hepsi siz *ayrıldığınız* sabah terzi tarafından gönderildi leydim."

"Huh."

Bir elbise seçilip giydirildikten sonra yüzüme pudralar ve presler uyguladı, ta ki ben kendimi kraliyet ailesine aitmişim gibi hissedene kadar. Saçım dışında tabii ki. O asla hiçbir yere aitmiş gibi görünmezdi. Yine de heceli saç bandının etrafına özenle şekillendirmeyi başardı ve Voror'un tüyünü gizlice içine soktu. Elbise koyu mor renkteydi, uzun, kıvrımlı kolları vardı, önü bağcıklıydı ve göğsümün üzerinden düşük kesilmişti. Ortasında derin bir yakut taşı olan bir kolye göğüs kafesimin üzerinde duruyordu ve ben de isteksizce ona uygun bir kolye taktım.

yılan yüzük. Parmağıma geçirirken ona ters ters baktım.

Özgürlüğümünden yoksunluğumu mükemmel bir şekilde temsil ediyordu. Zehirli bir yılan canımı almaya çalışmıştı ve şimdi parmağımda beni esir alan kişiye sonsuza dek yerimi gösterecek bir yılan taşıyordum.

"Çok güzel görünüyorsunuz

leydim." "Teşekkürler,

Brynja."

Aynaya bakmayı pek istemiyordum ama yansımama bir göz atmadan odadan çıkamazdım.

Daha uzun görünüyordum. Zarif. Her nasılsa daha yaşlıydim, makyaj yanaklarımı ve gözlerimi kasten vurguluyordu.

Uzun bir nefes verdim. "Hadi şu bitirelim."

Umarım bu sefer zorla beslenmeden ya da üzerime başka birinin kanı damlamadan Kraliçe ile yemek yiyebilirim.

Beni gördüğünde Prens'in çenesinin seğirdiğini gördüm. Frima'yla birlikte odasının önünde ona ulaştığımızda gözleri elimdeki yüzüğe kaydı.

Svangrior.

"Uygun... görünüyorsun," dedi ve bakışlarının biraz fazla alçak olduğundan emindim.

"Teşekkürler, sanırım. Ellisar arkadaşlarımla mı kalıyor?" diye sordum.

Bana başıyla onay verdi ve kasvetli bordo koridorlarda ilerlemeye başladık. "Bir insan olarak Saray'da hoş karşılanmaz."

Gözlerimi devirdim.

"Kraliçe sizinle konuşmadıkça konuşmayın."

"En son Kraliçe ile yemek yemek zorunda kaldığım zamanı hatırlıyorum," dedim. "Merak etmeyin. Fark edilmemek için elimden geleni yapacağım."

Bana yan yan baktı ve ben de onu 'az şans' gibi bir şey mırıldanırken yakaladım.

Bir kavga başlatmak istemediğim için çenemi kapalı tuttum. Bu yüksek çay konusunda çok endişeliydim. Çılgın Kraliçe'nin etrafında olmak yeterince tedirgin ediciydi, bir de bize hangi yeni saçmalıkları atacağını bilmemek bir yana.

Biz.

kelime kafamda çınladı ve Prens ile beni ne zaman bir 'biz' olarak görmeye başladığımı merak ettim.

Kaderimin Gölge Saray Prensi'nin sorunlarından daha eski ve daha önemli bir şey tarafından onunkine bağlandığını kabul ettiğimde, kendime kararlı bir şekilde söyledim.

Yüzünde sakladığı yara izlerini gördüğümde kesinlikle öyle değildi. Ya da kafamdan uzak duracağına söz verdiğinde. *Kesinlikle değildi.*

Büyük merdivenin dibine vardığımızda taht odasından uzaklaşıp balonun yapıldığı avluya yönelmemiz beni rahatlattı. Prens kafatası maskesini takarken iki muhafız kapıyı açtı.

Derin bir nefes aldım ve onu avluya kadar takip ettim.

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

REYNA

T o alan maskeli dans için olduğu gibi görünmüyordu. Tereddüt ettim, adımlarım titriyordu.

Avlunun kenarları artık kalın siyah bir hendekti.

çamur, hiç bitmeyen bir daire içinde yavaşça hareket ediyordu. Üzerindeki monolitik duvarların etrafında siyah, girdaplı bir sis dönüyor, etrafımızdaki gökyüzünü delen kulelerle birlikte yükseliyordu. Küçük kırmızı ve turuncu ışıklar sisin içinde dans ediyor, rahatsız edici bir şekilde göz gibi görünüyor ve sadece uğursuz bir atmosferin yüklü havadan sızmasına izin verecek kadar ışık sağlıyordu.

Dört uzun, siyah mermer masa avlunun ortasına sıra sıra dizilmişti ve Kraliçe hepsini kapsayan bir baş masanın ortasında oturuyordu. Fae konuklar her koltuğu doldurmuş, hepsi de koyu renk cübbeler ve ışıltılı gümüş takılar giymişti.

Kraliçe bizi görünce ayağa kalktı ve masasının her iki ucundaki iki boş koltuğu işaret etti. Solundaki koltukta Rangvald oturuyordu, sağındaki sandalyede ise derin kukuletalı bir pelerin giyen bir figür vardı.

Dondum kaldım, beni tapınaktan iten kişinin anıları düşüncelerime hücum etti. Ama bu pelerin inanılmaz derecede süslüydü, parıldayan taşlar ve ince metal tellerle kaplıydı, saldırganımın giydiği sade pelerine hiç benzemiyordu.

Ayaklarımı tekrar hareket etmeye zorladım, Prens'i takip ediyordum ve buradaki tüm gözlerin üzerimde olduğunun farkındaydım. Budaklı, eğri büğrü ağaçlar kaldırım taşlarını süslüyor, dalları her an bir kurbanı sarıp avluyu çevreleyen bataklığa fırlatacakmış gibi görünüyordu. Frima ve Svangrior konuk masalarındaki yerlerini alırken cesaretimi topladım ve baş masaya ulaştık.

Mazrith koltuğumu çekti ve ben kalbim küt küt atarken koltuğuma oturup beklemeye başladı. O da uzun masanın diğer ucundaki kendi koltuğuna oturdu. Onunla konuşamıyordum ama onu net bir şekilde görebiliyordum.

Siyah balmumu mumlar taşıyan gümüş şamdanların arasında masanın ortasını kaplayan parmak sandviç ve kek tabakları vardı. Benim yerime kristal bir tabak, çay fincanı ve şarap kadehi konulmuştu ve tabağımnda siyah ve kırmızı krema ile süslenmiş bir pasta vardı. Cenin pozisyonunda kıvrılmış minik bir insan şeklindeydi.

Uzaklara baktım, midem sıkıştıyordu. Hafif bir çürük kokusu yanımdan geçti ve sertçe yutkundum.

"Hoş geldiniz, sevgili saray mensuplarım ve onurlu ailem," dedi Kraliçe, avlunun her köşesini dolduran hastalıklı tatlı sesiyle. Üzerinde uzun, kolsuz, yeşil, pırıltılı ipekten, vücuduna yapışan bir elbise ve boğazında benimkini oyuncak gibi gösterecek kadar büyük bir yakut vardı. Kemik tacı, siyah saçlarına daha fazla ışıltılı yakut büyük bir örgü kıvrımının üzerine tünemişti.

Kollarını iki yana açtı, asası bana en yakın olan elindeydi. Asanın ucundaki kafatasının gözlerinin renkli olduğunu fark ettim. Daha yakından bakmaya çalıştım ama asayı başının üzerine kaldırarak görüş alanımdan çıkardı. Siyah dişlerini gösteren yavaş bir gülümseme yüzüne yayıldı ve hülyalı bakışları Mazrith'in üzerine düştü. "Hoş geldin oğlum." Kımıldamadı ya da konuşmadı. "Sevgili oğlum, senin için bir hediyem var. Otuzuncu yılını kutlamak için bir şey."

Gölge, asasının ucundan damlamaya başladı, önce önündeki masanın üzerinde birikti, sonra kenarından yere döküldü. Başımı hareket ettirerek daha fazlasını görmeye çalıştım ama çok karanlıktı ve görüşüm çok engellenmişti.

"Ama önce hepiniz için hazırladığım lezzetli ziyafete katılmalıyız."

Avlunun etrafını işaret etti ve tüm fae'ler alkış tufanına tutuldu, teşekkür mırıltıları masaların üzerinde hışırdadı. "Kadeh kaldıralım, ardından lezzetli bir tadım yapalım," dedi ve öne uzanıp köpüklü şaraptan bir bardak aldı. Kendi kadehime baktım ama almak için bir harekette bulunmadım. "Ne diyorsa onu yap." Mazrith'in sesi kafamın içine girdi. Ona ters bir bakış fırlattım, sonra şarabı aldı.

Sadece bir yudum alırdım.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve Kraliçe'nin yanındaki kapüşonlu figüre baktım. Kukuletanın altında bir maske olduğunu fark ettim, ama bana odaklanmış görünmesi dışında herhangi bir ayrıntıyı görmek için çok karanlıktı.

Kraliçe kadehinden bir yudum almadan önce, "Gölge Saray'a," dedi. "Gölge Saray'," dedi diğer fae'ler de aynı şeyi yaparak Yudumladım dikkatimi kapüşonlu kişiden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Etrafımdaki insanlar tabaklarındaki kekleri ısıırıyordu. Kendi parçamı aldım ve gizlice ondan kurtulmak için bir yer aradım.

Başka bir masada öksürük başladı ve Kraliçe'nin gözleri sevinçle parladı. "Aha!"

Döndüğümde bir erkeğin sandalyesini masadan geriye doğru ittiğini ve boğazını tuttuğunu gördüm. İki yanında oturan fae'ler ne yapacaklarından emin değil gibiydiler, biri eğilip sırtına vurdu.

"Özel ödülümü buldun!" Asasından bir gölge şeridi fırladı, doğruca fae'nin ağzına gitti ve girerken sarsıldı. Bir saniyeden kısa bir süre sonra tekrar dışarı çıktı ve Kraliçe'ye geri döndü. Gölge şeridi Kraliçe'nin eline bir şey bırakırken erkek nefes nefese kalmış, omuzları sarsılmıştı. Kraliçe onu gülümseyerek havaya kaldırdı.

Bir dişti.

Yüzüm tiksintiyle buruştu. Onu boğmak için pastanın içine bir diş mi koymuştu?

"Bunun kime ait olduğunu biliyor musunuz, Lord Tyr?"

Kadın ona hitap ederken fae'nin yüzündeki tüm renk soldu. "N-n-o, majesteleri," diye boğuk bir sesle konuştu.

Sesi alçaldı ama hastalıklı tonu devam etti. "Benimkini Altın Saray'a kadar takip ettirdiğin adama aitti."

Erkek kaskatı kesildi, nefesi kesildi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum majesteleri."

Bu açık bir yalandı. Yüzü öfkeyle kızardı, sonra gülümsemesi geri geldi. "Bana söylenene göre adı Rolf'muş. Ayrıca Altın Saray'a bir elçi göndermemi onaylamadığınızı öğrendim."

Erkeğin gözleri bana kaydı. Gözlerinde nefret parlıyordu ve nefesim kesildi. "Kraliçem, ben sadece düşmanlarımızın bizden faydalanmadığından emin olmak istedim." Gözlerini bana dikti. "Ya da sarayımıza sızmadıklarından."

"Benim bozulabilir olduğumu mu düşünüyorsun?" Kraliçe'nin sesi sessizdi. Tehlikeliydi. "Hayır, Kraliçem."

"Bu sarayı yönetemeyeceğimi mi düşünüyorsunuz?" "Hayır, Kraliçem.

Sadece deniyordum-."

"İstenmediğin yere müdahale etmek mi? Beni baltalamak mı? Bana güvenmemek mi?"

Yerden tıslayan, hırıltılı bir ses geldi ve içgüdülerim tüm bedenimi gerdi. Bir gürültüyle, siyah ve devasa bir şey Kraliçe'nin ayaklarının dibinden kalkıp Mazrith ile benim aramdaki masanın üzerine sıçradı.

Mazrith'in sesi kafamın içinde yüksek sesle yankılanmadan önce korku beni sandalyemden yarıya kadar kaldırmıştı. "Kımıldama!"

Masanın üzerindeki şey daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, rüyalarımda bile. Tamamen gölgeden yapılmıştı ve bir tür tazıyı andırıyordu. Ama onunla ilgili her şey orantısızdı; uzuvları çok uzun, vücudu çok uzun, siyah dişleri çenesi için çok büyüktü. Uzun kuyruğu dikenliydi ve gözleri Kraliçe'ninki kadar kırmızıydı.

Yüzünü şimdi titreyen fae'ye doğru çevirdi, çenesi sessizce kırıldı. "Tyr, bana olan inançsızlığın çok üzücü." Kraliçe'nin gülümsemesi kayboldu, sesi bir tıslamaya dönüştü. "Sen bir aptalsın. Saraya ve Divanıma layık olmayan bir aptal." Eliyle işaret etti ve gölge-canavar başımın üzerinden fırladı.

Bir çığlığı bastırdım, sandalyemde eğildim ve erkeğe doğru koştuğunu, ona çarptığını ve onu sandalyesinden yere düşürdüğünü görmek için tam zamanında döndüm. Asasına uzanacak zamanı bile olmadı. Yaratık çenesini boğazına geçirdi ve başını geriye attı.

Kan fişkırmaya başlar başlamaz geri döndüm. Gözlerimi Mazrith'e sabitlemeye çalıştım, arkamda avını yiyen yaratığın korkunç sesleri sessizliğe yayılırken içimde kaynayan korkuyu kontrol altında tutmaya çalıştım. Ama onun parlayan maskesi durumu daha da kötüleştirdi.

Karanlığın içinden kafatası belirdi ve panik beni ele geçirmeye başladı; tamamen kapana kısılmış olmanın ezici hissi başımı döndürüyor ve gözlerim kaçış aramak için her yere dalıyordu.

terk edemedim.

Asla başka bir yerde olamam.

Sonsuza kadar.

Panik yayıldıkça ellerim titriyordu.

"Bana bak." Mazrith'in eli kalktı ve yumuşak bir hareketle maskesini çıkardı.

Gözlerim yüzüne kilitlendi.

"Bu onun büyüü. Korku aşıyor. Sen zayıf değilsin." Sesi net ve zihnimin derinliklerindeydi.

Ona baktım.

Gerçek değildi.

Erkeğin lanet bir gölge yaratık tarafından yenmesi gerçektir. Ama Mazrith'in parlak, yoğun gözlerine bakarken, biraz kontrolün geri geldiğini hissettim.

Kraliçe ellerini birbirine vurarak, "Artık bu tatsız meseleyi hallettik," dedi ve şaşkınlıkla irkilmeme neden oldu. "Oğluma vereceğim hediyeye geçebiliriz."

Asasını salladı ve gölgeler ona doğru koştu. geriye ne tür bir katliam kaldığını görmeyi reddettim.

Sandalyelerin sürtündüğünü ve rahatlamış mırıltılar duydum.

Kraliçe Mazrith'e baktı ve gözlerini yavaşça benden ona doğru kaydırdı. "Sevgili oğlum. Kraliyet mensupları doğum günlerini gerektiği gibi kutlamayalı yüzyıllar oldu. Bu yüzden, eski gelenekleri yeniden canlandırmak için çok özel bir kutlama düzenledim."

Gergin yerini heyecanlı mırıltılar aldı.

Mazrith kesin bir ifadeyle, "Ne kadar ilginç," dedi.

Gözleri parladı. "Oh, sanırım gerçekten çok ilginç olacak. Özellikle sizin için bir *Leikmot* organize ettim."

Toplu bir soluk alma ve ardından coşkulu bir alkış tufanı koptu.

Bu eski kelimenin ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışarak kafamı yokladım ve hiçbir şey bulamadım.

Prens yavaşça ayağa kalktı. "Oyun festivali çok düşünceli bir hediye," dedi başını eğerek. "Teşekkür ederim."

Leikmot bir oyun festivali miydi?

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Kraliçe ona gülümseyerek. "Nasıl ve ne zaman oynanacak?"

Kraliçe ona sevinçle gülümsedi. "Diğer tüm Saraylara davetiye gönderdim ve Ateş Sarayı hariç hepsi katılmayı kabul etti."

Mazrith'in sevimli gülümsemesi kayboldu. "Diğer Mahkemeleri de mi davet ettiniz?" "Kesinlikle," diye gülümsedi.

"Altın Mahkeme de dahil mi?"

"Altın Saray da dahil."

Mazrith'in gözleri konuşmadan önce neredeyse belli belirsiz bana kaydı. "Çok kan döküldükten sonra onların rün işaretlerini zorla aldık." Kendi derim gerilirken konuklardan küçük bir tezahürat yükseldi. "Elçinizi oracıkta öldürmediklerine şaşırdım."

Kraliçe'nin yanındaki figür yavaşça ayağa kalktı. "Altın Saray'la ilgili olan şey," dedi, kapüşonu geriye doğru eğilerek ışıltılı bir maske ve

düz beyaz saçlar. "İnanmaya yönlendirildiğinizden daha az barbar olduğumuzdur."

Tanıma duygusu işlerken kanım damarlarımda buza dönüştü. *Hayır. Hayır. Burada, Gölge Saray'da olmaz.*

Parlayan altın maske bana doğru döndü. "Öyle değil mi Reyna?"

Lord Orm uzun, alçak bir kahkaha atarken, bana gönderdiği, bir yatağa bağlanmış, kanlar içinde ve dövülmüş halimi gösteren görüntü kafamda patladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

REYNA

I mırıldanma ve fısıltıların belli belirsiz farkındaydım ama hiçbir kelime kafatasıma nüfuz etmiyordu.

Lord Orm burada, Gölge Mahkemesi'ndeydi.

Nasıl

?

Nede

n?

Korku ve kaçma arzusu içimde yeniden kabardı.

"kim, söyler misiniz?" Mazrith'in sesi buz gibi soğuk ve sertti.

Çelik. Gözlerimi altın feden ayırdım, onun yerine Prens'e baktım.

"Ben Lord Orm," dedi başını eğerek. "Ve buraya annenizin daveti üzerine geldim."

Bir tur daha soluklanma ve mırıldanma oldu ama çabucak söndüler. Saray mensupları, kendi saraylarında duran ezeli düşmanlarının bir üyesine bakıyorlardı ama Kraliçe'nin gölge yaratığının, kararlarını sorgulayan son kişiye yaptıklarını düşününce, hiçbirinin yüksek sesle itiraz ettiğini göremedim.

Neden? Neden Gölge Saray'a bir altın-fe davet etmişti? Ve tüm fae'ler arasında, neden o?

"Sevgili oğlum, senden dersimi aldım!" dedi Kraliçe, kırmızı gözleri acımasızca parlayarak. "Düşmanımızı kucakladın, karşılıklı yararımız için beni temin ediyorsun. Lord Orm elçime cevap verdi ve biz de karşılıklı olarak birbirimize fayda sağlayabileceğimizi fark ettik."

Fae'lerin geri kalanına döndü. "Yarımdan itibaren *Leikmot*'un ilk turuna ev sahipliği yapacağız. En yakın saray mensuplarım olarak hepiniz hoş geldiniz."

Her masadaki konuklar ayağa fırladı, alkışladı ve tezahürat yaptı. Kargaşa arasında Prens'in yüzünü, ifadesini düzeltmeden önceki öfke parıltısını görebilecek kadar kısa sürede buldum.

"Bir kez daha teşekkür ederim," dedi Kraliçe'ye, coşkulu kalabalığın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Hazırlıklarımı yapmalı ve konuklarımız için Saray'ın güvenliğini sağlamalıyım."

Avluya bir sessizlik çöktü. "Gerçekten de öyle," dedi Kraliçe. "Kendinizi çok görkemli bir kutlamaya hazırlayın."

Prens ve savaşçıları ana salondan geçip büyük merdivenleri çıkarken onlara yetişmek için acele ettim. Hepsi bir bakışta öldürmeye hazır görünüyordu ve avludan ayrıldığımızdan beri hiçbiri tek kelime etmemişti.

Zalim altın-fae'yi gördüğümde yaşadığım şok, onun huzurundan çıktığımda azalmaya başladı ve aklımdaki tüm soruların su yüzüne çıkmasına izin verdi.

Gölge Divanı, Altın Divan sarayını basmış, çok sayıda insan muhafızın ölümüne ve Altın Divan'ın üç değerli *altın vericisinin* kaçırılmasına neden olmuştu. Odin adına neden bir oyun festivalini kabul etsinler ki?

Gölge Mahkemesi'ne erişmek istemelerinin gizli bir nedeni, bir sebebi olmalıydı. Onlardan alınanları geri almaya mı çalışacaklardı? Korku bacaklarımı yavaşlattı ve onların uzun adımlarının gerisinde kaldığımda Frima bana bir bakış fırlattı. Adımlarımı hızlandırdım, aceleyle ilerlerken koridorlar gerginlikle yıkanıyordu.

Prens'in odasına vardığımız anda Frima konuşmaya başladı, Svangrior kapıyı arkasından beni zıplatacak kadar sert bir şekilde vurarak kapattı.

"Maz, oyunlara katılman için seni aday gösterecek. Ormanda ne olduğunu bilmiyor olabilir ama Açlık Çekenlerin kalıntılarını bulduysa, o kadarını ortadan kaldırmanın sana neye mal olduğunu bilecektir. Tam gücünüzde olmadığınızı biliyor."

Mazrith doğruca sol duvardaki dolaba yöneldi ve kendine bir içki doldurdu. "Bu iş beni aşıyor," dedi karanlık bir sesle.

Svangrior tıslayan bir ses çıkardı. "Altın Saray'ı ve kız kardeşini küçümsüyor. Neden onlardan birini buraya davet etsin ki?"

Mazrith, "Hepiniz dışarı," dedi.

Herkes sustu. "Maz, yapmamız gerek-," diye başladı

Frima. "Dışarı dedim!"

İki fae savaş odasına doğru döndü ve ben de peşlerinden koştum.

"Sen değil." Sesi kafamın içindeydi ve durdum. Uzun bir nefes alarak yavaşça ona doğru döndüm.

Yalnız kaldığımız anda mesafeyi kapattı. "Altın-fae seni tanıyordu."

Başımı salladım. "Evet."

"Nasıl?" Bu bir talepti, soru değil.

"Sarayda yaşamış, önde gelen bir saray mensubu. Zalimliğiyle ün salmıştır."

"Bunların hiçbiri sorumu yanıtlamıyor."

Bakışlarını tutamadım. "Ayrıca kadınları incitmekle ünlüdür."

Odanın üzerine karanlık çöktü ve başımı kaldırdığımda Mazrith'in gözbebeklerini dolduran gölgeler vardı. "Sana hiç zarar verdi mi?" diye hırladı.

Başımı salladım. "Hayır. Ama saraya geldiğiniz gün..." Bocaladım. Ona ne kadar söylemek istiyordum?

"Bilmem gerekenleri senden almak zorunda bırakma beni." Mazrith uyarırcasına tısladı.

Kaşlarımı çatarak bir adım geri attım. "İzin almadan kafamın içine girmeyeceğine söz vermiştin." *Asla vermeyeceğim bir söz.*

"Bu onu görmeden, senin hakkında ne düşündüğünü hissetmeden önceydi," diye tükürdü. "Bilmem gerek Reyna. Bu fae ile geçmişin nedir?"

Her gözeneğinden güçlü bir öfke fışkırıyor, vahşi öfke yüzündeki her çizgiye kazınıyordu.

Kararımı verdim ve konuştum. "Beni bir sonraki bağlı cariyesi olarak seçti. Senin geldiğin gece saraydan ve Altın Saray'dan kaçmayı planlıyordum."

"Sen... sen kaçacak mıydın?"

"Evet."

"Nereye gitmiş olabilirsin ki? Herhangi bir Divan başka bir rünle işaretlenmiş birini öldürebilir."

Omuzlarımı dikleştirdim ve meydan okurcasına ona baktım. "O erkeğe bağlı bir hayattansa ölümü gözümü kırpmadan tercih ederim."

"Bana bağlı olmaktansa ölümü tercih edeceğini söylemiştin." Sözleri neredeyse kendi kendine mırıldanıyordu.

"Ve yapardım. Ama sen arkadaşlarımı tehdit ettin." Gözleri saçlarımın üzerinde gezindi. Tekrar benimkileri bulduklarında kaşlarını çatıttım. "Neye bakıyorsun sen?"

Başını sallamadan önce bakışları daha da yoğunlaştı. Bir bardak sıvıyı bana uzattı. "Bu seni daha iyi hissettirecek."

Durakladım, sonra aldım.

O haklıydı. Tadı rezene gibiydi ve boğazıma kadar yaktı ama bıraktığı ateş tedirgin edici korkudan daha iyiydi. "Sence içeriden saldırmak mı istiyorlar? Rün işaretli sırtlarını çalmak için mi buradalar?" Prens'e tereddütle sordum.

"Altın-fae'lerin güdülerini tahmin etmek Kraliçe'ninkilerden daha kolay. Üvey annemin neden bir altın-fae Lorduyla ittifak kurduğunu bilmiyorum," diye hırladı Mazrith. "Onun seni benden almasını istiyor olabilir. Ya da en az kendisi kadar çılgın bir plan yapmış olabilir. Bir oyun oynuyor ve biz henüz kuralları bilmiyoruz."

Mazrith elini uzatıp bardağı benden aldı, sonra da boşalttı. "Bildiğim tek şey, gözümün önünden ayrılmayacağıın."

"Ama-"

"Sen. Yapacaksın. Gitmeyeceksin. Gitmeyeceksin. Benim. Görüşümden." Hiddetli, parlak gözleri gözlerimi yaktı ve hissetmem gereken direnç gelmedi.

Mazrith bana zarar vermemişti. Ve bana canlı ihtiyacı vardı.

Ama Altın Saray'a döndüğümde... Lord Orm beni seçmişti, sırf bana zarar vermek için. Tenimde bir ürperti dalgalandı. Altın Saray'ın parlak, ısıltılı salonundaki o halının üzerinde çırılçıplak durmak sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"Eğer benim güvende olmadığımı inanıyorsanız, o zaman arkadaşlarım da güvende değildir. Onlar da korunmalı," dedim derin bir nefes alarak.

"Katılıyorum," dedi.

Hazırladığım argüman dudaklarımda öldü. Bir kavga bekliyordum.

"Yılan Sütlerinde kalacaklar ve her zaman gözetim altında tutulacaklar." "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Lhoris ve Kara'yı güvende tuttuğunu biliyordum çünkü onlar onun için bir değerdi. Çünkü onlar benim üzerimde bir kozdu.

Ama o derin, işkence dolu gözler benimkilerde sabit kaldıkça, benim için önemli olduğu için onları güvende tuttuğuna daha çok inanmak istedim.

Mazrith savaşçılarını çağırırken gözlerini hâlâ benimkilerden ayırmıyordu.

"Frima, esir kamerasına git. her şeyi öğren. Tüm dedikodular yardımcı olabilir," diye dişi fae'ye emretti.

Başını salladı. "Evet, Maz."

"Svangrior, cephaneliğe git. Eğer *Leikmot* antik oyunlardan örnek alındıysa, o zaman güç, zekâ ve hız mücadeleleri olacaktır. Bize avantaj sağlayabilecek bir şey bul."

Svangrior esasını yere vurdu, sonra da dönerek odadan çıktı. Frima onun arkasından gözlerini devirdi, Maz'a son bir kez endişeli bir bakış attıktan sonra odadan çıkarken onu takip etti.

"Yapacak işlerimiz var."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. Tapınağa geri dönüyorduk.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

REYNA

"Y Buraya gelmeden önce arkadaşlarımla konuşmama izin vermeliydin." Küçük tekne gölge büyüsünün hafif itişiyile tapınak mağarasına doğru ilerlerken Prens'e ters ters baktım.

Bana baktı, sonra tekrar mağaraya baktı. "Gölge Divanı'nda bulunan altın-fae'ye tepki ve bu da sizin zamanınızı alacaktır. Bizim zamanımız yok."

"Büyüleyici," diye mırıldandım.

Kısa bir sessizlik oldu ve elimdeki altın işleme alet çantasını ters çevirdim.

"Arkadaşlarınızın Altın Saray'ın hizmetine geri dönmeyi umacaklarına inanıyor musunuz?"

"Kan dökerek mi? Hayır." Üzerinde sürüklendiğimiz berrak suya baktım. "Yine de ikisinin de altınla çalışmayı özlediğine inanıyorum. Asa yapmayan bir rune-marked'in bir amacı yoktur."

"Altınla çalışmayı özlüyor musun?"

Dönüp ona baktım. "Buraya geldiğimden beri altınla çalışıyorum." İçime bir huzursuzluk yayıldı. *Ve bu sefer, imgelemler geldiğinde o da orada olacaktı.*

Ona bunlardan bahsetmek gibi bir niyetim yoktu ama neden oldukları fiziksel tepkiyi gizleyemiyordum ve o da beni gözünün önünden ayırmayacağını açıkça belirtmişti. Tapınakta yalnız kaldığım son seferde birinin beni öldürmeye çalıştığını düşünürsek, bunu yapmasını istediğimden emin değildim.

"Asayı tamir ettikten sonra biraz alana ihtiyacım olacak," dedim elimden rahat bir şekilde.

"Bu mümkün olmayacak."

Ona kaşlarını çatıttım. "Bu rune-marked olmanın bir parçası. İşim bittiğinde ona karşı çok içgüdüsel bir tepki veriyorum. Ve bunun için alana ihtiyacım var."

Gözleri parlak ve yoğun bir şekilde benimkilere dikilmişti. "Tapınakta yer yok. Bu mümkün olmayacak."

Kaşlarım çatıldı ve ters ters bakmaya başladım. "Senden tek istediğim beni birkaç dakikalığına yalnız bırakman. Tamamen gitmene gerek yok, sadece..." Elimi salladım. "Bilek köprüsüne geri dönün ve beni biraz yalnız bırakın."

Başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Bana yine yalan söylüyorsun, küçük *altın verici*." Kafatasımın tabanında bir soğukluk hissettim ve içime bir korku yayıldı.

"Kes şunu."

"Yalan
söylemeyi
bırak."

"Sana hiçbir gerçeği borçlu değilim." Kelimeleri tükürdüm, korkum beni öfkeye sürükledi, kendimi savunmaya zorladı.

"Cevabım hayır." "Bu
bir soru değildi."

"O zaman ifade hayırdır."

Tısladım, avuç içimi küçük teknenin kenarına vurarak hafif suda sallanmasını sağladım. Çileden çıkarıyordu. "İyi o zaman. Eğer kendimi göstermem konusunda ısrar edersen, o zaman benimle konuşma, bana dokunma ya da bana bu konuda hiçbir şey sorma."

"İşinizin sizi yoruyor olmasının utanç verici olduğuna mı inanıyorsunuz?" Alay etmekten ziyade gerçekten kafası karışmış gibiydi.

Gördüklerimi benden başka kimsenin bilemeyeceğine dair ruhumun derinliklerindeki inanç içimde kabardı ve söyleyecek inandırıcı bir şeyler bulmak için çabaladım. Aklıma girmeyeceğine söz vermişti, ama sebebin yeterince güçlü olduğuna ikna olursa, sözünden döneceğinden şüpheleniyordum.

"Her rune-işareti farklı tepki verir. Ben deneyimledim..." İmgelemleri deneyimlememin dışarıdan birine nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım. "Birkaç yoğun acı dalgası. Utanmıyorum, sadece kendimi savunmasız olarak göstermekten hoşlanmıyorum."

Kısmen doğruydı.

Prens hiçbir şey söylemedi ve tekrar gergin bir sessizliğe gömüldük.

Küçük tekneimiz bileğin dibine ulaştığında, Prens tekneden taşın üzerine çıktı. Ben de onu takip ettim ama bileğin uçurumla kesişen kısmına ulaştığımda duraksadım.

Kalçalarımıdaki kaslar titremeye başladı ve acımasızca küfrettim. *Kendine gel, Reyna.*

Ama ne zaman bir adım atmaya kalksam, titreme geri geliyordu.

Yanaklarım utançtan yandı. Bundan daha güçlüydüm, yükseklikten korkmuyordum.

Uçurumun kenarından sarkan ağırlıksız bacaklarımın anısı kafamı doldurdu, sonra da havaya doğru daldım. Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi taşın üzerine koydum ve orada olduğuna dair güvence aldım.

Prens'e bakmayı reddederek, sırtüstü yatacak şekilde hareket ettim ve köprü boyunca ayak sürüyerek ilerlemeye başladım. Ele ve heykellere ulaşana kadar başımı bir kez olsun taştan kaldırmadım.

Yüzüm acıyacak kadar sıcaktı, avucumun ortasına doğru beceriksizce süründüm, artık kollarım da titriyordu. Prens'in kürk pelerinli formunun bana yakın olduğunun farkındaydım ama ona bakmayı reddettim.

"Adrenalin bu," diye tersledim, sessizliğine dayanamayarak. "Ben insanım ve vücudumuzda istemediğimiz şekilde tepki vermemize neden olan kimyasallar var."

Temiz havaya hasret kalmıştım ve başım ağrımaya başlamıştı.

"Fae'lerin de adrenalini vardır."

Onun sessiz tepkisi karşısında başım istemsizce yukarı kalktı. Gözleri parlıyordu ve ben de ona ters ters baktım. "Dur tahmin edeyim, siz kudretli fae'ler bunun üstesinden gelecek kadar güçlü müsünüz?"

"Her zaman değil. Hayır." Yumuşak sözleri beni benden aldı.

Elini uzattı. İlk içgüdüm onu uzaklaştırmaktı ama öfkeli vuruşum yarı yolda dondu kaldı.

Gerçek şu ki, ayağa kalkmama yardım edecek sağlam bir el tam da ihtiyacım olan şeydi. Gözlerinde yargılama göremiyordum ve kırılganlığımı saklamak için artık çok geçti.

Elini tuttum ve beni yavaşça ayağa kaldırmasına izin verdim. Ayağa kalktığımda başını eğdi, sessiz bir soruydu bu.

Başımı salladım, o da bıraktı ve kırık asalı heykele doğru ilerledi. Yavaşça, istikrarlı bir şekilde onu takip ettim.

Hasarlı heykelin önünde durduğumda derin bir nefes aldım, titremem azaldı. Kırık asanın tepesini yerine yerleştirirken mıknatıs gibi bir çekim hissettim. Altın vizyon hemen aşağı indi ve çubuğun tepeyle buluştuğu yerden normalden daha fazla rün hızla aktı. Çantamdan bir neşter ve kalın bir fırça çıkarmak için çabaladım, sonra çalışmaya başladım, altını sorunsuz bir şekilde birbirine karıştırdım.

Rünlerin akışı durduğunda, karmaşık, güzel talimatlar sona erdiğinde, geri adım attım ve görüşümü kaplayan altın rengi kalktı.

Mazrith'in hemen arkamda olduğunun farkında olarak birkaç uzun nefes aldım.

İmgelemler ne zaman başladı? Genelde birkaç dakikam vardı.

Yüksek bir gıcırtı sesi vücudumdaki tüm kasların donmasına neden oldu.

"Ne-?" Mazrith söze başladı ama mağarada yankılanan bir çatlama sesi onun sözünü kesti.

Geriye doğru iki aceleci adım daha attım, avucun ortasına doğru, fae heykelini oluşturan taş çatlamaya başladı, karanlık damarlar taş boyunca ilerliyordu. Sonra çatlayan taş tamamen düşmeye başladı ve ellerim şaşkınlıkla ağızma gitti.

Gri granitin altında *altın* vardı. Asasını tutan aynı güzel fae kadını, ama som altından yapılmıştı.

Taş, geriye sadece parıldayan metal kalana kadar yuvarlanmaya devam etti.

"Freya adına ne..." Altın heykele doğru belli belirsiz bir adım attım, bu kadar değerli metalin çekiciliğine karşı koyamadım. Ama ben bunu yaparken heykelin kolu hareket etti.

Dondum kaldım.

Asasını kaldırıyordu. Gözüme bir hareket daha takıldı ve dudakları aralanırken şaşkınlıktan nefesimi tuttum.

"Boyu bir metreden uzun olsa da,

Ölürken bile asla düşmeyecek.

Altın dokunuş ve en karanlık gecenin
yardımıyla, Çelikten en büyük zevkini
ödüllendirin.

Burada onarım için sadece bu kullanılabilir,
Paylaşacak sırları olan soylular ve asiller."

Konuşmasını bitirdiğinde asası yavaşça yere düştü ve ağzı kapandı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

REYNA

Silence, kulakları sağır edecek kadar yoğun bir şekilde mağaranın üzerine çöktü.

"Sen... Bunu duydun, değil mi?" Konuşurken Mazrith'e bakmadım, gözlerim heykele takılmıştı.

"Evet. Şimdi bunu yazmalıyım."

Kemerindeki keseden bir şeyler çıkarmaya başladığında ona döndüm. Üzerime bir karanlık dalgası çökmeden hemen önce küçük bir parşömen parçasını açtığını gördüm.

"Lanet olsun," diye küfrederek hızla sırt üstü döndüm ve ellerimi daha önce yaptığım gibi taş avuç içine yerleştirdim.

"Sorun nedir?"

"Sana bahsettiğim ağrı. Başlıyor," dedim hızlıca. "Benimle konuşma, bana dokunma."

"Nasıl ," diye cevap verdi ama son kelimesi uzak bir fısıltıydı.

Arka planda bir kahkaha başlıyordu. Tedirginlik, yanlışlık hissi. Sonra koku burun deliklerimi doldurdu ve içime bir korku yayıldı. Kokunun ikinci imgelemde gelmesi gerekiyordu. İlkinde değil.

"Reyna."

Bir an için kalbimin tamamen durduğundan emin oldum.

Bu oydu. Yaşlı.

Karanlık kalktı ve yeraltında olmamayı dileyerek havayı içime çektim. Boynumun dibinde ter birikmişti ve ellerim soğuk taşın üzerinde nemliydi.

"Reyna, solgunsun, izin ver-"

"Beni rahat bırakın!" Prens'e yarı bağırdım. İkinci dalga başladı ve ellerim istemsizce kıvrılırken parmak uçlarım taşa sürtündü.

Gölüyordu. Bu . Hep o muydu? "Reyna. Bakır saçlı altın verici."

Kırmızıya boyanmış sahnenin üzerine ışık düştü. Vücut parçaları. Bacaklar burada, kollar orada, kemikler temizlenmiş.

Bir figür topallayarak görüş alanıma girdiğinde boğazımdaki safra yükseldi. "Seninle işimiz bittiğinde seni geri vereceğiz."

Kemiklerime kadar işleyen bir dehşet vardı içimde ve görüntü ortadan kalktığında gözlerimin yandığını hissettim.

Dişlerimi sıkarak kendimi korkuyu kontrol altına almaya zorladım. Bu gerçek değildi. Bu bir hayaldi. Hayatım boyunca Açlıktan Ölenler'in imgelemlerini yönetmiştim. Bu da farklı değildi.

Ama *öyleydi*. Öyle olduğunu biliyordum. Beni görebiliyor muydu? Benimle iletişim kuruyor muydu?

Bir sonraki dalga geldi ve ben tüm kararlılığımı, tüm cesaretimi topladım.

"Sana yardım edemez." Topallayarak yaklaşıyordu ve koyu kırmızı ışık etrafındaki dağınık kalıntıları aydınlatıyordu. O da yeraltındaydı, bir mağara ya da oyuktaydı. "Seni bir kez kurtarmış olabilir ama seni öldürmeye niyetli. Sana yeni bir hayat vereceğiz. Sonsuz yaşam."

Bana sırtırken yüzünde bir ışık parlaması belirdi; çenesinin yarısı yoktu, bir gözünün olması gereken yerde siyah bir boşluk vardı ve kafatasının bir bölümünden saç telleri sarkıyordu. Görüntü kendi dudaklarımdan çıkan nefesi duydum.

"Reyna, neler oluyor?" Gözlerimi sıkıca kapattığımda Mazrith'in sesi yanıma geldi.

"Neredeyse bitti, beni yalnız bırak."

Kollarımı dizlerime doladım, ciğerlerimi doldurmaya, dördüncü imgeleme hazırlanmaya çalıştım.

Gelmedi.

Yavaşça, şüpheyle kollarımı indirdim ve gözlerimi açtım.

Gerçekten gelmiyor muydu?

"Odin'e şükürler olsun," diye fısıldadım.

"Tanrılara ne için teşekkür ediyorsun?" Mazrith'in sesi gergindi. Uzun bir nefes daha aldım, sonra başımı kaldırıp sıkışmış, öfkeli yüzüne baktım.

"Bazen dört acı dalgası olur," dedim sessizce. "Bugün sadece üç tane."

"Madem sonucu bu, neden altınla çalışıyorsun? Bembeyazsın, titriyorsun, terliyorsun ve-" Başını sallayarak sözünü kesti, eli asasının etrafında esniyordu.

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Ben iyiyim. Çabuk geçer."

Gerçek şu ki, Yaşlı ile karşılaşmamdan bu yana imgelemler daha da kötüleşecekse, belki de altınla çalışmaya o kadar istekli olmazdım.

Benimle konuşuyordu. Sanki önceki imgelemler alay ediyor, araştırıyor . Şimdi ise doğrudan hedef alıyorlardı.

"Bu acıdan da öte bir şeydi," dedi Mazrith. "Korkuyu gördüğümde anlarım." Gözlerini gözlerime dikti ve kafatasımın dibinde bir soğukluk hissettim.

"Sakın buna cüret etme," diye tısladım.

Bakışlarımı bir saniye daha tuttu, sonra gözlerini kıstı ve karıştırdığını görmediğim parşömeni kaldırdı.

Düzelterek yemin etti. "Altın heykelin ne dediğini hatırlamıyorum."

Yutkundum, konuyu değiştirdiği için rahatlamıştım. "Buraya bir şeyle dönmekle ilgili bir şey."

"Bu yeterli değil." Sesi gergindi.

Gözlerimi kapattım ve iç çektim. "Onu tekrar konuşturmaya çalışmalı mıyım?" İmgelemleri tekrar riske atmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama tüm bunları bir hiç uğruna yaşamayacağıma Odin kadar emindim.

"Hayır." Mazrith bir adım öne çıktı, sesi sertti. "Kesinlikle olmaz."

Ona bir bakış attım. "O kadar da kırılgan değilim," diye mırıldandım, bunun ne kadar doğru olduğundan emin değildim.

"Dinlendikten sonra tekrar geleceğiz." "Zamanımız yok sanıyordum?"

Öfke ya da hayal kırıklığı yüz hatlarında titreşti.

"Ne dediğini hatırlıyorum. Tam bir ." Kafamın içinde mağrur bir erkek sesi dolaştı ve dudaklarımı zayıf bir gülümseme kapladı.

"Voror." Önce Prens'e, sonra da mağaranın tavanına baktım. Kuşu ararken ona, "Voror bilmeceyi duydu," dedim.

Karanlıktan süzülüp yanıma inişini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

" görünmüyorsun," dedi bana göz kırparak.

"Ben sadece altınla çalıştım. Heykel ne diyordu? Ne kadar iyi hatırlıyorsun?"

Mazrith elinde parşömen ve küçük bir kömür çubuğuyla yaklaştı.
Baykuş gagasını yukarı kaldırarak, "Mükemmel hatırlıyorum," dedi. "Dedi ki: Boyu bir metreden fazla olduğu halde,
Ölümde bile asla düşmeyecek.
Altın dokunuş ve en karanlık gecenin
yardımıyla, Çelikten en büyük zevkini
ödüllendirin.
Burada onarım için sadece bu kullanılabilir,
Paylaşacak sırları olan soylular ve asiller." Voror heykelin söylediklerini kelimesi kelimesine tekrarlarlarken, ben de onun sözlerini Mazrith'e aktardım, o da bunları kâğıdına yazdı. İş bittiğinde kaşlarını çatarak yazdıklarına baktı.
"Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?" Ona sordum.
"Belki de." Sırayla diğer heykellere, sonra da bana baktı. "Diğer heykelleri onarmak için bir şey mi bulmalıyız? 'Burada sadece paylaşacak sırları olan soyluları ve asilleri onarmak için kullanılabilir'," diye tekrar okudu.
Kaşlarım kalktı. "Diğer asalar kırıldıysa, hepsi için rün işaretli bulmanız gerekecek."
En yakındaki taş figüre doğru adım attı ve ona dokunmak için uzandı. "Bu bir gölge. Ama asanın benimkiyle aynı gümüşten yapıldığını sanmıyorum."
Dikkatle ayağa kalktım, avuçlarım hâlâ nemliydi. Ona için ilerlerken, tıpkı altın asada yaptığım gibi asanın üstündeki taşların bir kısmını fırçaladım. Şaşkınlıkla, sarı metal bana geri parıldadı. "Daha fazla altın mı?"
"Daha fazla altın," diye sıkıca onayladı Mazrith.
Taşı kaldırdım ve asanın üst kısmını ortaya çıkardım. Çok güzeldi. Bir yılan kendi etrafında sekiz şeklinde dolanıyordu ve gövdesi farklı tonlarda ve türlerde bir dizi yeşil taşla süslenmişti.
"Neyin onarılması gerektiğini biliyor musun?"
Gözlerimi kısarak ona baktım, dokunmak istemedim - altın görüşü tekrar tetikleme riskini almak istemedim.
Asanın ucundan tek bir siyah rün havalandı.
Şaşkınlıktan nefesimin kesilmesine engel olamadım. *Rünün ne anlama geldiğini biliyordum.*
"Ne oldu?" Mazrith'in asasıdan fırlayan gölgeler savaşılmaya hazırды.
Ya da korumak.
"Yeşim taşı bulmamız gerek," diye fısıldadım. "Bu asayı onarmak için bir parça yeşim taşı bulmalıyız." Aynı şekilde gördüğüm altın rünlerden ne biliyordum. Heykele yaklaştım ve küçük bir girinti gördüm

Yılanın vücudunun alt kısmında bir değerli taşın eksik olduğu açıkça görülüyordu. "İşte." İşaret ettim.

Mazrith bana uzun ve şüpheli bir bakış attı. "Yeşim taşı olması gerektiğini nereden biliyorsun?"

Ona yalan söylemeyi düşündüm. Ama tüm bunların anahtarı olarak beni gösteren yazıya baktım ve fikrimi değiştirdim.

"Az önce bir rün gördüm. Ve yeşim taşı anlamına geliyordu."

Prens bana baktı, ben de ona baktım. Sonunda gözlerini yüzümden ayırdı ve tekrar parşömenine baktı. "Yani, bu üç metre boyundaki figür bize yeşim taşını verecek mi?"

Voror uçarak heykelin başının üzerine kondu. "Altın dokunuş ve en karanlık gecenin yardımıyla," dedi.

Baykuşun sözlerini, güzel beyaz kuşa yan gözle ve şüpheyle bakan Mazrith'e tekrarladım. "Bu ne anlama geliyor?"

Voror, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Üç metre boyunda bir figür biliyor musun?" Ben sordum. "Yaşayanları değil."

"Yani... Sence bu başka bir heykel anlamına mı geliyor?" "Öyle olmalı."

Düşünerek dudağımı ısırdım. "*Yggdrasil*"in içinde gördüğümüz heykeller," dedim, uhrevi ağacın içini düşününce yanaklarım kızardı. *Fae-wine*'la sarmalanmış beynimin müstehcen rüyam için seçtiği yer. Gerçi Mazrith bunu bilmiyordu ve ben de kendimi konsantre olmaya zorladım. "Uzun boyluydular."

"On fitten çok daha uzun," diye cevap verdi. Hepimiz tekrar sessizliğe gömüldük.

Mazrith birkaç dakika sonra, "Bunu düşünmeliyiz," dedi. "Ama bunu sıcak ve yemek eşliğinde yapalım. Dinlenmeye ihtiyacınız var."

O haklıydı. Kendimi bitkin hissediyordum.

Mağaradan çıkıp Prens'in odalarına geri dönerken sessizlik için minnettardım. Acıma verdiği tepki kafamı karıştırmıştı ve soluk düşüncelerim sorularımı çözmeye çalışıyordu. *Ve duygularımı*. Lanetli duygular sinsice içeri giriyor ve her şeyi daha da karıştırıyordu.

Neden bana karşı bu kadar korumacıydı?

Çünkü ben bir değerim. Tahtını şu anda tahtta olan çılgın fae'den geri almak için bana ihtiyacı var, dedim kendi kendime.

Benden hoşlandığı için değil.

Suyun üzerinde sallanırken gözlerimi kapattım. *Kendine gel Reyna. Sıkı bir tane. Kaymaya devam etmeyecek bir tane.*

"Hâlâ iyi görünmüyorsun." Voror'un sesi benim sert azarlamalarımın sonra hoş bir rahatlamaydı.

"Sadece yorgunum."

"Zehrin etkisi henüz geçmedi." Başımı salladım.

"Belki de tam olarak değil."

"Kuşunla mı konuşuyorsun?" Mazrith'in derin sesi küçük teknede arkamdan seslendi.

"Evet." Ona dönmeden cevap verdim.

"Siz dinlenirken ben bu bilmece üzerinde düşüneceğim," dedi

Voror. "Neden buna bilmece diyorsun?"

"Kafiyeli."

"Bu onu bir şiir yapar, değil mi?"

"Sadece aptalsan. Ki adil olmak gerekirse, çoğu zaman öylesiniz."

Ona bir bakış attığımda omuzlarım çöktü. "İyi o zaman. Belki de bunu Kara'ya vermeliyiz, çünkü o tanıdığım en zeki insan."

"Ne?" Mazrith'in sözleri o kadar keskindi ki bu kez döndüm.

"Voror şiirin bir bilmece olduğunu düşünüyor. Ve arkadaşım Kara, çok iyi okur. Zeki biridir. Belki o yardımcı olabilir."

"Söz konusu bile olamaz. Bunu bizden başka kimse bilmemeli."

Karanlıkta ona baktım. "Doğum gününe ne kadar kaldı?" Bana ters ters baktı ve hiçbir şey söylemedi. Omuz silktim. "İyi o zaman. O zaman kendi başına hallet. Görünüşe göre, ben çok aptalım."

Ben tekrar arkamı dönerken, "Senin olduğun son şey aptallık," diye mırıldandı.

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

REYNA

"A iyi mi?" Mazrith'in odasına girdiğimizde Frima ikimizi de tarayarak sordu.

"Evet. Ya seninle?" Adam kadından Svangrior'a baktı.

şömine rafına yaslanmıştı. Koridorun kapısı açıldı ve Ellisar başını çerçeveden içeri uzattı. Prens'i görünce odaya girdi.

"Toprak-fae ve buz-fae şafakta gelecek ve sarayın ön kapılarının dışında bir karşılama töreni olacak. Sanırım Gölge Saray'ı temsil edecek şampiyonu o zaman seçecek," dedi Frima. Sanki meydan okumayı kendisinin üstlenmesini istemiş gibi bakıyordu.

"Sence Prens'i mi seçecek?" Ben sordum.

"Rakip bir fae'yi alenen alt etme şansı için değilse, diğer Sarayların gelmesi için başka bir neden göremiyorum. Bence Kraliçe bunu bir süredir planlıyordu."

Prens'e baktım. "Yani bunu duyurmak için Prens'in yaralandığı anı seçmiş olması sadece kötü şans mı?"

"Belki de."

Svangrior çarptım onun Yumruk üzerinde ve Şömine rafi, kesme içine konuşmayı. Prens'e baktı. "Senin yerine savaşıma izin ver."

Mazrith ona doğru ilerledi ve beni şaşırtarak omzuna güçlü bir tokat indirdi, vahşi fae'nin tökezlemesine neden olacak kadar sertti. "Teşekkür ederim dostum, ama hayır. Herhangi bir zayıflık gösterme riskini göze alamam. Onun istediği de bu. Saray'ı yönetmeye layık olmadığımı göstermem için." Mazrith asasını birkaç santim kaldırdı, gözlerinde ışık parlıyordu

Gölgeler içlerinde dönmeden önce. "Ve gücümü hafife alma dostum. Her geçen saat daha iyi hissediyorum." Dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti. "Aslında, oyunları dört gözle beklemeye başladım."

Svangrior tartışmadı, sadece biraz daha kaşlarını çattı. Mazrith bana döndü. "Biraz uyumalısın."

Prens'in yatak odasında yatacak olmama şaşırmamalıydım. Mazrith bana onun gözünün önünden ayrılmayacağımı söylemişti, bu yüzden orada benimle birlikte olmadığı için minnettar olmalıydım. Yılan Sütlerinde başka yataklar da olduğunu ve rahatsız edilmeyeceğimi söyledi.

"Uyu Reyna," diye mırıldandım, Prens'in beni yatakta rahatsız edeceği düşüncesine eşlik eden hayal gücünün çılgınca patlamasını susturarak. Lüks ve yumuşak kürk dağının altında dönüp dururken, sıcak konfor ve günün yorgunluğunun karışımı beni birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldırdı.

Yüksek sesle kapı çalındı ve ardından biri yorganımı çekiştirmeye başladı, beni mutlu bir unutkanlıktan sürükledi, inledim. "Neden?" Kalın bir sesle mırıldandım. "Şafak vakti. Selamlanacak diğer fae'ler. Prens'in nişanlısı orada olmalı. Ayağa kalk."

Bu Frima'nın sesiydi ve gözlerimi ovuşturarak kendimi doğrulmaya zorladım. "En azından bir gün daha uyuyabilirdim," diye inledim.

"Şey, yapamazsın. Giyin hadi."

Pantolonumu almak için yatağın kenarına eğildim ama Frima pantolonumu tekmeledi.

"Hayır, elbiseyle. Bu resmi bir etkinlik."

Ona kaşlarımı çattım. "Bir elbiseyi nasıl giyeceğimi bilmiyorum."

Tam o anda, sanki bir işaretmiş gibi, Brynja odaya girdi; elinde bir tepsi, içinde buharda pişen bir şey, kocaman bir parça ekmek, biraz peynir ve şaraba benzeyen bir şey vardı.

"Oh, güzel," dedi Frima. "Giydirin onu. Kraliyet konuklarını kabul etmeye uygun."

Brynja tepsiyi yere bırakarak başını salladı. "Elbette leydim." Bana dumanı tüten kupayı uzattı ve ben de kokladım. Çikolata gibi kokuyordu, yıllar önce sadece bir kez denediğim bir lezzet.

"Üç yüz yıldır hiçbir saray başka bir saraydan gelen fae'leri ağırlamadı," dedi Frima. Gözleri bir an karardı, yüz hatlarını hüznü kapladı. "Bu birçok açıdan utanç verici," dedi sessizce.

"Neymiş o?"

"Böylesine önemli bir olaya ev sahipliği yapanın Kraliçe olması. Maz'in annesi..." Sustu, sonra gözlerimle buluştu. "Mazrith'in annesi bir keresinde toprak-fae'yi ağırlamak istemişti."

"Neden?"

"Babası buna izin vermedi." "Neden?"

"Çünkü o-" Cümlesini aniden keserek kapalı kapıya baktı. "Az önce yaptı. Şimdi, acele et."

Odanan çıkarken kapının diğer tarafında hafif bir figür belirdi. Frima başını salladı ama içeri girmesine izin verdi.

"Kara," diye gülümsedim, o da bana sarılmak için yatağa doğru ilerlerken. "*Leikmot*'u duydun mu?"

Başını salladı ve yatağın kenarına oturdu. "Evet. Kraliçe'nin bir planı var gibi görünüyor."

"Leydim, hangi elbise?" Brynja uzun kollu siyah dantel bir elbise ile çok sıkı bir bedeni olan koyu yeşil bir elbiseyi gösterdi. İnanılmaz derecede rahatsız görünüyorlardı, ben de siyah olanı işaret ettim. "Uzun kollu lütfen."

Brynja beni elbisenin içine sokarken Kara ile sohbet ettim ve bir gecede nasıl olduysa karışan saçlarımı düzeltmeye çalıştım.

"Lhoris bugün nasıl?"

"Güzel. Keşke biraz rahatlasa."

Bir kaşımı kaldırdım. "Rahatlamak mı? O bir düşman sarayında esir! Bu rahatlamaya pek elverişli değil." Başımı eğdim. "Sen rahatladın mı?"

Yanaklarına renk geldi. "Şey, hayır, tabii ki. Ama... Şey... Buraya geldiğimden beri bir kez bile kırbaçlanmadım ya da kovalanmadım. Yemekler güzel ve kitaplar var." Omuz silkti, suçlu görünüyordu. "Mesele şu ki, aslında korkmuş hissetmiyorum. Bu odalarda, bu savaşçılarla değil."

Brynja başını salladı. "Bize iyi davranıyorlar. Bu inkar edilemez leydim. Ben de hiç dayak yemedim."

"Bu iyi," dedim. Kara'ya onlara çok iyi davranıldığını çünkü benim üzerimde bir koz olduklarını ve Maz'ın hayati tehlikesini düzeltmek için çok önemli olduğumu söylemeli miyim diye düşündüm. Ama onun korkmasını istemiyordum ve eğer bu odalarda kendini güvende hissediyorsa, bu kesinlikle iyi bir şeydi.

Diğer yandan Lord Orm... Onu korkutmalı. Bütün *altın verenler*. Ben de dahil.

"Sadece bu odaları terk etmeyin. Ya da Prens'in savaşçılarının görüş alanından."

Başını sertçe salladı. "Tabii ki hayır. Dışarıda kimin olduğunu biliyorum."

Brynja başını salladı. "Şu anda endişelenmen gereken sadece Kraliçe ya da gölge-efesi değil. Diğer Sarayların herhangi bir üyesi seni öldürmemek için kendini zor tutacaktır," dedi gerçekçi bir ifadeyle, sonra gözleri büyüdü ve parmakları ağzına gitti. "Bu kadar duygusuzca konuşmak istememiştim, beni affet," dedi Kara'ya.

Kara yine omuz silkti. "Reyna bana böyle şeylere karşı hassas olmamayı öğretti," dedi. "Nerede güvende olduğumuzu ve nerede olmadığımızı biliyorum."

Genç kızla gurur duydum ve ona bilmeceyi anlatmak için şiddetli bir özlem duydum, ama Frima ben Prens'e verdiğim sözü bozmadan kapıyı açtı.

"Rolüne uygun görünüyorsun," dedi beni içine çekerek. "Hazır mısın? *Yggdrasil*'deki en güçlü fae kraliyet ailesi nişanlısı olarak bir insan kölesini seçti. Bahse girerim bu konu da en az bu Mahkeme toplantısı kadar tartışma konusu olacak. Çok fazla incelemenin taşıyıcısı olmak üzeresin."

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım. "Hadi gidelim."

Geç mi kaldık?" Büyük merdivenin dibine ulaşp daha önce gitmediğim bir yöne döndüğümüzde sordum. Koridor bomboştu, en son oraya gittiğimde, biz geldiğimizde misafirlerin akın akın içeri girmesinin aksine.

"Evet," diye yanıtladı Mazrith.

"Bu Kraliçe'yi kızdırmaz mı?"

"Onun delirmesini istiyorum. Bir hata yapmasını, yönetmeye uygun olmadığını herkese göstermesini istiyorum."

"Doğru. Onu kızdırmak için beni kullanma. Sanırım onu yumruk yumruğa dövüşte yenebilirim ama işin o noktaya geleceğini sanmıyorum."

Prens'in hızı bir an için yavaşladı ve güldüğünü duyduğuma neredeyse emindim. "Üvey annemi yumruk yumruğa dövüşürken görmek için sağ gözümü verirdim," dedi. "Ama haklısınız. Bu onun tarzı değil."

"O korkunç gölge şey, yaklaşan herkesin uzuvlarını koparırdı." Cevap tekrar konuştum. "Böyle yaratıklar yapabilir misin?"

Gölgelerinizle mi?"

"Buna ihtiyacım yok," dedi, sesindeki tüm mizah kaybolmuştu.

"Tamam. Yine de her ihtimale karşı iyi bir numaraya benziyordun."

Aniden döndü, dirseğimden tutup beni döndürerek yüzünü ona çevirdi, gözlerini dikmişti. "Benimle güvendesin. Benim yanımda olduğun sürece, o sana zarar veremeyecek."

Ona göz kırptım. "Tamam," diye kekeledim. Geri döndü ve koridordaki fayansların üzerinde yürümeye devam etti.

Normalde bakıma ihtiyacım olmadığını söyleyerek itiraz eden yanım sessizdi ve ben de onun yokluğunu fark ettim.

Onun korumasını kabul etmiş miydim?

Üvey annesine karşı, herhangi birinin korumasını kabul edebilirdim. Beni korkutuyordu. Ve Açlık Çekenlere karşı da, diye düşündüm ürpererek.

Ama bu korumanın bedelini unutamazdım.

Aceleyle ilerlerken bileğime baktım, siyah rün açıktı, sonra yılan yüzüğüne baktım.

Beni zorla kendisine bağlamıştı ve onu asla terk edemeyeceğimden, asla özgür olamayacağımın emin olmuştu.

Birçok gücün bana zarar vermek için çabaladığı bu yerde beni korumasına izin verecektim. Ama bedelini unutmama da izin vermeyecektim.

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

REYNA

T Dördümüz ana girişin pırıl dama tahtası döşemeleri üzerinden devasa saray kapılarına doğru ilerledik. Yaklaştıkça fark ettim ki aslında o yollardan hiç geçmemişim. Her zaman saraya girdiğinde, Prens'in gizli girişlerinden birinden girmişti.

Çok büyüktüler, kavisli kenarları kapalıyken tepede bir noktada birleşiyordu. Sarayda gördüğüm diğer kapılarla aynı şekilde süslü bir şekilde oyulmuşlardı ve üzerlerinde gölge-fae'nin şanlı, kanlı zaferlerini tasvir eden savaş sahneleri vardı.

Mazrith asasını salladı ve gölgeler kapılara doğru koştu. Zengin koyu renkli ahşapla karşılaştıklarında beklediğimden daha büyük bir güçle açıldılar.

Prens içeri girdi, ama ben önümde gördüklerime bakarak durakladım.

Sarayın, Tait'in atölyesine giderken içinden geçtiğimiz tuhaf, ürkütücü ormanla çevrili olduğunu zaten biliyordum. Ama sarayın yontulduğu aynı parlak, mürekkepli kayadan yapılmış bir dizi geniş basamağın aşağısında, yoğun yeşilliklerin arasında bir açıklık oluşturulmuştu. Oval biçimli uzun bir sahne alanı oluşturmak için yere kum serilmişti. Bir arena. Etrafında dolambaçlı sarmaşıklarla kaplı uzun kuleler vardı ve tepelerinde yanan parlak ışık topları kumun üzerini net bir şekilde aydınlatıyordu.

Arenanın her tarafı koltuklarla çevriliydi. Ovalin iki kısa, kavisli kenarında saray mensuplarıyla dolu sıralar vardı. Uzaktan ama yukarıdan baktığımda hepsinin siyah ve gümüş giydiğini görebiliyordum, bu da onları muhtemelen Gölge Divanı'nın üyeleri yapıyordu.

Arenanın saraya bakan tarafında, ince gümüş kumaşla döşenmiş üç boş süslü sandalye vardı. Bu sandalyelerin yanında daha basit sandalyeler ve onların arkasında da uzun ahşap sıralar yer alıyordu.

Arenanın saraya en yakın tarafında, kumla aramızda, sadece on sandalye ve ortalarında bir taht vardı, hepsi de kumlu sahneye bakıyordu.

Kraliçe'nin başının arkasını tanıdığımda yutkundum.

Kendimi toparlayarak Prens'i merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim, kapıların arkamdan çarpıldığını duyduğumda omzumun üzerinden saraya bakmaktan kendimi alamadım. Hayranlık dolu bir nefesi bastırdım. Dışarıdan bakıldığında kapılar etkileyiciydi. Baktıkça *Yggdrasil*'in gövdesindeki kapıların neredeyse bir ikizi olduğunu fark ettim. Yan taraflarındaki mangallarda yanan ateş, dönüp Prens'in peşinden aceleyle giderken üzerime sinir bozucu, kırmızı gölgeler düşürüyordu.

Kapıların kapanmasıyla birlikte, toplanan kalabalığın heyecanlı konuşmalarında kısa bir duraklama oldu. Ancak bizim merdivenlerden indiğimizi görünce, eskisinden daha yüksek bir sesle yeniden başladı. Bakışlarımın amansızca diğer taraftaki üç boş koltuğa doğru çekildiğini fark ettim. Muhtemelen onlar buz, toprak ve altın-fae içindi.

Kraliçe'nin oturduğu sıraya yaklaştığımızda, hemen sağındaki koltuk da dahil olmak üzere sadece üç koltuğun boş olduğunu fark ettim.

Mazrith sıranın sonuna geldi ve umursamaz bir tavırla üvey annesine doğru yürüdü. Frima ve ben onun arkasında, Svangrior da bizim arkamızdaydı. Biz yaklaşırken Kraliçe bize dönüp bakmamıştı ama Rangvald solundaki koltuğundan eğilip onunla birkaç kez konuşmuştu. Yanından geçtiğimiz herkes sustu ve Mazrith tam ona ulaştığında ayağa kalktı.

"Gölge Divanı!" diye seslendi, kollarını iki yana açarak kavisli sıralarda oturan fae'lere döndü. "Gerçekten de özel bir günde Kraliçenize katılıyorsunuz." Tüm kalabalık tamamen sessizliğe gömüldü. "Oğlumun otuzuncu yaş gününü eşi benzeri görülmemiş bir etkinlikle kutlamak için buradayız."

Mazrith, "Ben senin oğlun değilim ve bu daha önce görülmemiş bir şey değil," dedi. Herkes dondu kaldı; gözler artık kaskatı kesilmiş olan Kraliçe ile onun önünde duran Mazrith arasında gidip geliyordu. Herkese tembelce baktı.

O ne yapıyordu? Gölge Mahkemesi'nde bulunduğum süre boyunca ve onunla üvey annesi hakkında yaptığım konuşmalarda, Mahkemesi'nde kargaşa çıkmaması için çizgiye uyacağını söylemişti. Ama... o zaten bu kargaşaya kapıyı açmamış mıydı? Yoksa onu bu kadar alenen kışkırtmasının başka bir nedeni mi vardı?

Onun gölge yaratığını düşünmek bile tüylerimi ürpertti.

"Ama her neyse. Lütfen devam edin," dedi Mazrith ağır sessizliğin içinde ve Kraliçe'ye doğru küçümseyici bir el salladı.

Tekrar konuştuğunda ses tonundaki tatlılıkla yarışan belirgin bir tıslama vardı. "*Yggdrasil*'in tüm Saraylarını kapsayan bir *Leikmot*'a ev sahipliği yapmak bizim hayatımızda eşi benzeri görülmemiş bir şey, Mazrith canım."

Ona baktı. "Oh, ateş perisini gelmeye ikna etmeyi başardın mı?"

Gözleri kısıldı. "Yüzyıllardır kimsenin kendi sarayları dışında bir ateş perisi görmediğini biliyorsun."

Omuz silkti. "*Neredeyse* tüm *Yggdrasil* Mahkemeleri o zaman," diye düzeltti.

Onu.

Ona ters ters baktı, ikisi irade savaşında göz göze geldiler. Gölgeler Her iki asanın tepesinde de girdaplar oluştu ve Rangvald neredeyse duyulamayacak bir öksürük çıkardı.

Kraliçe bakışlarını Mazrith'ten tekrar kalabalığa çevirdi. "Ziyaretçilerimizi karşılamadan önce, *Leikmot*'u oluşturan oyunlarda yer alması için Divanımıza bir şampiyon aday göstermeliyiz."

Etrafta mırıldanan ve gevezelik eden sesler vardı, 'Prens' ve 'Mazrith' kelimeleri çoğu konuşmada kolayca fark edilebiliyordu.

"Oyun festivalleri bazen tehlikeli olabildiği için bu çok onurlu bir pozisyon."

Midem bulandı. Frima haklıydı. Onu *Leikmot*'ta öldürtmeye çalışacaktı.

"Şimdi, Mahkememin yakın üyeleri ve ben bu konuyu derinlemesine tartıştık ve bir karara vardık."

Kısa bir süre hayal kırıklığına uğramış mırıldanmalar oldu ama Kraliçe'nin soğuk bakışları kalabalığı sardığında bu mırıldanmalar hızla söndü.

"Oğlum Prens Mazrith'e tamamen güveniyorum." Her kelimeyi yavaş ve net bir şekilde söyledi. "Hepimiz biliyoruz ki, Sarayımızı temsil etme konusunda çok iyi bir iş çıkaracaktır." Mazrith hâlâ rahat görünse de, üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum. Bir şeylerin yanlış gittiği hissi beni de etkisi altına aldı.

"İşte bu güven sayesinde bir başkasını şampiyonumuz yapmaya karar verdik. O da kendi güvenini ortaya koymaya karar verdi."

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır.

"Sevgili oğlum, sen ya da Saray'ın, senin kararlarına güvenebileceklerini onlara gösterme şansından daha fazla ne isteyebilir ki? Başka bir Saray'dan bir insanı nişanlın olarak seçerek yüzyıllardır süregelen gelenekleri yıkmakta ne kadar haklı olduğunu onlara kanıtlama fırsatını sana büyük bir zevkle veriyorum."

Kraliçe'nin gözleri Mazrith'ten bana kaydı. "Reyna Thorvald, geleceğin Gölge Saray prensesi, *Leikmot*'ta bizim şampiyonumuz olacaksın. Bu Saray'ın Prensi'nin aklı başında ve yönetmeye uygun olduğunu göstermek sana bağlı. Ve eğer başarısız olursan, tabii ki benim de yıkılacağım gibi, hepimiz Mazrith Andask'ın korkunç bir hata yaptığını bileceğiz. Bedelini ödeyeceği bir hata."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

REYNA

"Y Bunu yapamazsın," diye tısladı Mazrith, onunla yüzleşmek için döndü, kayıtsızlık maskesi parçalanıyordu. Kalbim göğsümde çok sert atıyordu.

"Ben bu sarayın kraliçesiyim ve dilediğimi yapabilirim," diye fısıldadı.

"Ve ben ihtiyacımız olan Gölge Saray şampiyonuyum, bunu biliyorsun. Bu çılgınlığı durdur, yoksa tüm Sarayımızı zayıf göstereceksin," diye daha sakın bir şekilde cevap verdi, yine de sadece yakındakilerin duyabileceği kadar sessizdi.

Midem bulanıyor, gözlerim kumun diğer tarafındaki boş koltuklara kayıyordu.

Üç Fae. Lord Orm da dahil. Ve benim onları alt etmem mi bekleniyordu?

Oyunun ne olacağını bilmemek başımı döndürüyor ve içimi korku kaplıyordu. Yumruk yumruğa dövüş mü? Bir yarış mı? Bir büyü testi mi? Hepsinde başarısız olacaktım. Ben büyü olmayan bir insandım. Hiç şansım yoktu ve Kraliçe de bunu biliyordu. Mazrith biliyordu. Onu köşeye sıkıştırmıştı.

Öfke yüz hatlarını kapladı, gözlerinde karanlık gölgeler fırtınalar estirdi.

"Ve şimdi ilk oyunla başlıyoruz!" Kraliçe duyurdu, Mazrith'ten kalabalığa döndü. Hep bir ağızdan alkışladılar, sıralarda heyecanlı yüzler parlıyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü.

"Hayır," dedi Mazrith, vücudu kaskatı kesilmişti.

Kırmızı gözleri parlayarak bir süre ona baktıktan sonra kalabalığa daha da yüksek sesle konuştu. "Toprak-efe şampiyonu Lord Dokkar ve saray mensuplarını, buz-efe Leydi Kaldar ve saray mensuplarını, altın-efe Lord Orm ve saray mensuplarını takdim ediyorum!"

Gölge Mahkemesi seyircileri hem alay edip hem de kıkırdarken, çok sayıda fae karşımızdaki ormanın kenarından çıkıp arenanın diğer tarafındaki banklara oturdu. Üç fae bankların yanından geçip kumun kenarında durdu. Birini hemen tanıdım. Lord Orm, beyaz saçları yapay ışığın altında parlıyor, altın zırhı ışıltı ışıltı parlıyordu. Asası, sanki yaratıcısını tanıyormuş gibi beni çağıran bir güçle titreşiyordu.

Yanında bir metre boyunda, teni bulutlu bir günde gökyüzünün renginde, mavi-gri tonlarının en solgunu olan bir kadın vardı. Saçları gördüğüm tüm maviler kadar canlıydı, kalın bir örgü halinde örülmüştü ve sırtından aşağı dökülüyordu. Beyaz savaşçı kıyafetleri giymiş ve yanaklarına beyaz savaş boyası sürmüştü, boğazındaki parıldayan safir onun bir savaşçıdan başka bir şey olduğunu gösteren tek işaretti. Asasını net olarak seçemiyordum, sadece çok düz bir çubuğun üzerinde ışığı yakalayan benzer bir safir vardı.

Yanındaki toprak-efenin teni ağaç kabuğu renginde, zengin, sıcak bir kahverengiydi. Gözleri de saçları gibi siyahtı ama saçlarında parlak yeşil çizgiler vardı ve birçok örgüsüne yüzlerce boncuk ve yaprak işlenmişti. Yamalı bir malzemeden yapılmış bol kıyafetler giyiyordu ve asası organik görünümlü ahşaptan yapılmıştı, her açıdan bükülmüştü ve tepesi yeşil renkte parlıyordu.

"Reyna? Yerini al." Kraliçe arenaya doğru eliyle işaret etti.

Mazrith, "Buna izin vermeyeceğim," diye bağırdı ama kadın öne doğru eğilip adamın kolunu tuttu ve sakın bir şekilde gülümsedi.

"Beni hafife aldın Mazrith," diye gülümseyerek. "Divan'ın onu neden seçtiğini görmesi gerekiyor. Bunu değiştirmek için artık çok geç."

Bir an için Mazrith'in ona vuracağını sandım. Ama onun yerine öfkeyle havladı ve kendini onun yanındaki koltuğa bıraktı.

Frima onunla benim arama baktı, sonra yavaşça diğer boş koltuklardan birine geçti. Svangrior da aynısını yaptı.

Sadece ben ayakta kaldım.

O haklıydı. Bunu değiştirmek için artık çok geçti.

Yggdrasil'de hiçbir şeye onur, gurur ve cesareten daha fazla değer verilmezdi. Eğer Prens'in nişanlısı savaşmayacaksa, o buna uygun değildi. Ve Kraliçe herkesi Mazrith'in de uygun olmadığına ikna etmek için iyi bir iş çıkarmıştı.

Arenaya doğru bir adım attım, diğer taraftaki üç fae'ye bakmayı reddediyordum. Kanım kulaklarımda o kadar gürültülü akıyordu ki kalabalıktan gelen sesler uzak bir vızıltıya dönüşüyordu.

Mazrith'in sesi sisi yararak kafamın içinde netleşti. "Sana söylediklerimi aynen yap. Bu ilk oyun bittiğinde, seni bundan kurtarmanın bir yolunu bulacağız."

Benimle kafamın içinde konuştuğunu belli etmek istemedim, bu yüzden sözlerine hiç tepki vermedim. Ama onlara tutundum. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı.

"İyi fae'ler, Divanımıza hoş geldiniz ve katıldığınız için teşekkür ederim," diye seslendi Kraliçe. "*Leikmot*'a hemen başlayacağız! Festival boyunca, ev sahibi fae tarafından seçilen her Sarayda üç oyun düzenlenecektir. Gölge Divanı'nın sunacağı ilk oyun halat çekme!"

Halat çekme savaşı mı? Halat çekme gibi mi?

İçimi rahatlatma ve endişe karışımı bir duygu kapladı. Bu bir büyü ya da balta becerisi testi değildi - ki bu iyi bir şeydi. Diğer yandan, fiziksel olarak herhangi bir fae'den daha güçlü olmamın imkânı yoktu. Ve tahminimce onların yarısı kadar ağırlığım vardı. Açıkçası kazanamazdım. Ama hayatta kalabilirdim ve en iyi senaryoda, tamamen acınası görünmeyebilirdim.

Kavganın adaletsizliği öfkeme güç verdi ve onu bir zırh gibi etrafımda toplayarak kendime çektim.

Zırh. Tüm Fae savaşçılarının sahip olup da benim sahip olmadığım bir başka şey. Uzun kollu elbiseme baktım, öfkem öfkeye doğru kayıyordu.

Kraliçe'nin berbat oyununun bu özel raundunu kazandığını inkâr etmek mümkün değildi, ama ona daha fazla memnuniyet vermemek için elimden geleni yapacaktım.

Dört köle ağır görünümlü ipler taşıyarak kumun üzerine koştu ve onları yere serdi. Diğer dördü ise kumlu arenanın iki ucuna büyük direkler dikey ve uzun kömür çubuklarıyla bunların tabanlarının etrafına üçgenler çiziyordu.

Diğer üç fae gürültülü tezahüratlar arasında kuma doğru yürürken bacaklarımı hareket etmeye zorladım.

"Rakiplerinizi kumun üzerinden hedef üçgenlere çekmeli ve direklere bağlamalısınız," diye seslendi Kraliçe kalabalığa. "Ayakta kalan son fae kazanacak. Meydan okuma başlasın!"

Ayakta kalan son *Fae*.

Öfkemi kucakladım. Hepimiz kazanamayacağımı biliyorduk, ama bu şansı bile kabul etmemek?

Üç fae de hızla hareket ederek kumun üzerine serilmiş iplere doğru ilerlerken tezahürat donuk bir uğultuya dönüştü.

Mazrith'in sesi kafamın içinde "Orm'un sahip olduğu ipi seçme," diye bağırdı ve ona doğru bir bakış fırlatarak kendimi durdurdum. Sanki bir milyon yıl geçse de benden zaten nefret eden bir erkeğe karşı gelmeyi seçecekmişim gibi.

Orm ve buz-fae Kaldar zaten birer ipin ucunu tutmuşlardı, bu yüzden kiminle karşılaşacağım konusunda çok az seçeneğim kalmıştı. Toprak fae'si bana gerçek olup olmadığını anlayamadığım bir sırtış attı.

"Acelen yok mu?" diye sordu bana, koyu renk gözleri yeşil beneklerle canlıydı. "Ben insanım," diye karşılık verdim. "Personeliniz olmadan oynamak ister misiniz? Bunu bir adil dövüş?"

Elindeki asaya baktı, sonra tekrar bana döndü. Bana bir kez daha sırtıştı. O daha konuşmadan kalabalıktan bir kükreme duyuldu ve ikimiz de solumuza baktık. Orm'un asısından yakıcı bir ışık akıyordu ve kıvılcım saçan mavi buz ipten aşağıya doğru fırlayıp Orm'un bir çığlıkla asayı düşürmesine neden olduktan sonra hırlayarak tekrar yerden almasıyla ağzım bir karış açık kaldı.

"Hayır teşekkürler, küçük insan. Sanırım elimdekini alacağım," dedi Dokkar bana dönüp bakarken. Aksanı neredeyse şarkı söyler gibiydi, sesi inanılmaz derecede rahattı.

İpin kendi ucunu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırırken dişlerimi birbirine geçirdim. Asasının ucu parladı ve tepesindeki mücevherden çıkan sarmaşıklar ipe doğru kıvrıldı. Omzumun üzerinden onu sürüklemem gereken direğe baktım.

Hiç şansın yok. Odin'e milyonlarca dua etsen bile.

Eğildim, ipi aldım ve duruşumu genişlettim. Dokkar başka bir sırtışla deneysel olarak ipi çekti ve ben tökezledim. Yanaklarım alev alev yanıyordu.

Acınacak halde görünecektim. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Elimde hiçbir koz yoktu. Diğerlerinin sahip olduğu hiçbir şey, tek bir avantaj bile yoktu. Bir elbise giyiyordum, Tanrı aşkına.

Kalabalıktan gelen bir başka çığlık sola bakmamı sağladı. Orm buz fae'sini kalesine doğru sürüklüyor, üçgene yaklaştıkça hızını artırıyordu. Hedefinden sadece birkaç metre uzaktayken, fae tamamen gevşedi. İp gerildi ve Lord Orm öne doğru yere yuvarlandı.

Kalabalık güldü. Dokkar'a döndüm ve onun geniş gülümsemesini görünce kaşlarını çattım. Soğuk bir sarmaşık bileğimi sardı. Elimi geri çektim ama sarmaşık çok güçlüydü. İpin etrafını tamamen sarmıştı ve yavaşlama belirtisi göstermiyordu.

Dokkar omuz silkerek, "zgnm, küçük insan," dedi ve sonra ayaklarım tamamen yerden kesildi. Kas ve toprak büyüsünün birleşik gücü, direğ'e sadece birkaç santim kala yan tarafıma sert bir şekilde inmeden önce beni kumun üzerinde yirmi metre hareket ettirmeye yetti.

Kumda debelenerek ayağ'a kalkmaya çalıştım ama sarmaşık koluma doğru ilerliyordu ve tuhaf bir uyuşukluk da beraberinde geliyor, parmaklarımı kontrol etmemi zorlaştırıyordu.

"İpi bırak," diye seslendi Mazrith'in sesi kafamın içinde.

Ama yapamadım.

Dokkar sanki çok vakti varmış gibi ipin diğ'er ucunu direğ'e bağlıyordu ve çaresizliğime duyduğum öfke beni haykırmaya itti. "Adil olmayan bir dövüşü kazanmanın seni güçlü yaptığını mı sanıyorsun?"

Dokkar bana baktı. "Hayır, bilmiyorum. şimdi onlardan birini yenmeliyim." Orm'un parlak ışığının bitenlerin çoğ'unu gizlediğ'i arenanın diğ'er ucuna doğru başını salladı. "Beni güçlü kılan da bu." Bana doğru ilerledi, ipi kısalttı ve beni üçgenin içine çaktı. Ona karşı mücadele ettim, tekmeler savurdum ama her denememde kolayca yolundan çekildi. Sarmaşıkları kolumu sıkıca sararak sarsılmasına neden oldu. Yavaşça, ipin diğ'er ucunu artık felçli olan uzvumun etrafına bağlamaya başladı. Diğ'er yumruğ'umla yanına vurdum ama irkilmedi bile.

"Fel kalıcı değil," dedi neşeyle.

"Beni aptal yerine koyuyorsun," diye tısladım, yumruğ'umu hâlâ anlamsızca kaburgalarına vuruyordum.

"Seni rakibim olarak kabul eden ben değilim. Bunu unutma, küçük insan. Ayrıca seni direğ'e de bağlayabilirdim. Bu sana biraz daha özgürlük veriyor," diye sırttı ve uyuşmuş kolumu bıraktı. Direkle aramda beni üçgenin içinde sıkıca tutmaya yetecek kadar ip vardı.

Ona dişlerimi gösterdim ama o sadece diğ'er ikisini izlemek için uzaklaştı. Bir elini kalçasına koyarak asasını yere vurdu ve sarmaşıklar hemen geri çekilerek derime dolandıkları yerde parlak kırmızı bir iz bıraktı.

Kalabalık aniden kükredi ve Orm'un asasının ışığı, muzaffer yüzünü ve direğe bağlı buz fasını görebileceğim kadar azaldı.

Orm'un dövülmemiş olmasına duyduğum öfke beni bağlarımdan çekti.

İki köle yeni bir halat taşıyarak dışarı koştu halatı arenanın ortasına serdi.

Dokkar ve Orm yavaşça iki uca doğru ilerleyerek birbirlerini izlediler. Dokkar'ın rahat gülümsemesi yıpranmış yüzünde kaldı, tıpkı Orm'un alaycılığının onunkine sabitlenmiş gibi görüldüğü gibi.

Birlikte halatı kaldırdılar ve hemen gerdiler.

Dokkar erkenden üstünlüğü ele geçirdi, sarmaşıkları bana karşı olduğu gibi ipe dolanırken genişçe gülümsedi. Orm'un asası toprak-fae'ye bir ışık huzmesi gönderdi ama hedefine doğru dikkatli adımlarla ilerleyişi yavaşlamadı.

Acı boynumu kesti ve beni ayağa kaldırdı, boştaki elim boğazıma doğru sıçradı.

Halat. İpin gevşek ucu boynumdaydı. Kör bir paniğe kapıldım ve sıkılaştığında bağırdım.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirip saldırganı aradım. Ama orada kimse yoktu. Nefes nefese kalırken gölgeler aradım, ipin beni boğmasına neden olabilecek herhangi bir büyü izi aradım ama hiçbir şey göremedim.

"Reyna!" Mazrith'in sesi kafamın içindeydi ve sonra yüksek sesle bağırdığını duydum. Dizlerimin üzerine çöktüm, parmaklarım acıyana kadar ipi tırmaladım ama gevşemedi.

"Bunu kim yapıyor!" diye kükredi Mazrith. Ona doğru bakmaya çalıştım ama gözlerim akıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. İp derimi kesti ve dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıktı. Nefes borumun ezilmesinin acısına yeni bir acı eklendi.

Siyah görüşümü doldurdu ve sonra gölgeler etrafımda dönerek her şeyi engelledi. Elimin ve boğazımın etrafında buz gibi bir acı vardı ve sonra basınç kayboldu. Öne doğru düştüm, nefes nefese kaldım. Etrafımdaki gölgeler dağıldı ve gözyaşı dolu çevresel görüşümde yeşil bir sarmaşık gördüğüme emindim.

Sonra Mazrith önümde çömeldi, kürkleri öfkeyle titriyordu. Yavaşça beni ayağa kaldırdı ve boynuma bakmak için çenemi eğdi. Bir an için gözlerinin karardığını gördüm ama sonra beni kucakladı ve etrafında döndü. Fazla bir şey göremeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu ve yanan ciğerlerim ve çarpan başım konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

Tahtının önünden geçerken Kraliçe'nin itiraz ettiğini duyduğumu sandım ama Mazrith hareket etmeyi bırakmadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

REYNA

I Prens'in yatağında yatarken duvara bakıyor, aralık kapının ardında Mazrith ve savaşçıların seslerini dinliyordum.

"Odin'in kuzgunu, neredeyse ölüyordu!"

"Üç fae'ye karşı bir insan. Ne bekliyorsun ki?"

"Onu neredeyse öldüren şey yarışma değildi.

o ipi kontrol etmek."

"Bir fae bunu nasıl yapar? Ben hiçbir şey görmedim. Sanki kendi başına bir hayatı varmış gibiydi."

"Halat doğal bir malzemedir, belki de bir toprak-fae'ydi?"

Yuvarlanarak kalın kuş tüyü yastıklardan birini başımın üzerine çektim.

Bu odadan bir daha asla çıkamazdım.

Utanç içimi yaktı, neredeyse Kara'nın elinden geldiğince nazikçe tedavi ettiği boğazımdaki şiddetli morluk kadar acı vericiydi, tüm bu süre boyunca gözlerinde dehşet vardı.

Toprak-fae beni bir oyuncakmışım gibi kucağına almıştı. Tüm kalabalık, *Yggdrasil*'in dört bir yanından gelen Mahkemelerin en önemli üyeleri, benim bir çocuk kadar zayıf görüldüğümü görmüştü.

Berbat bir gün geçirdiğimden emin olmak için bir ip canlandı ve beni boğarak öldürmeye çalıştı. Hatırladıkça boğazım acıyla daralıyordu. Beni kumların üzerinde çaresiz bir bakire gibi taşıyan Mazrith, dünyaya utanç verici sunumuma yardımcı olmak için hiçbir şey yapmamıştı. Ama o olmasaydı burada olur muydum? Hayır. O yine hayatımı kurtarmıştı.

O kadar kendimi kaybetmişim ki gülünçtü.

Freya aşkına, nasıl daha fazla oyunda yarışacaktım?

Yapamazdım. *Yapamazdım.*

Gerçek şu ki, kazanmamın imkânı yoktu. Ve sonra Mazrith sarayını kaybedecekti.

Yüzümü yastığın yumuşak malzemesinin altına sıkıştırdım.

Mazrith'in lanetli tahtı ne zamandan beri umurumdaydı?

"Büyü yüzünden neredeyse boğularak öleceğiniz doğru mu?"

Ses Voror'a aitti ve yastığı isteksizce yüzümden çektim.

Yatağın ucuna tünemişti.

"Evet." Sesim boğuk ve cılız çıkıyordu ama konuşmak çok da acı vermiyordu.

"Bu olayın bu kadar erken gerçekleşeceğini bilmiyordum. Avlanmak için ayrıldım." Yavaşça gözlerini kırıştırdı ve bir pençesini tahtadan hafifçe kaldırdı. "Özür dilerim."

Omuzlarım çöktü. "Bunun için endişelenme. Zaten bir şey yapamazdın."

"Prens hayatını mı kurtardı?"

Başımı salladım. "Yine. Kendi lanetli hayatımı kurtaramayacak kadar zayıf ve zavallıyım."

Baykuş başını yavaşça eğdi. "Türünüze göre zayıf değilsiniz." "Türüm mü?"

"Sen bir insansın. Bir insan için hiç de zayıf değilsin. Benim kadar bilge olmasanız da aslında oldukça beceriklisiniz."

İçimi çektim. "Ama ben insanlarla savaşıyorum. Aslanların inindeki lanet bir kedi yavrusu da olabilirim."

"O zaman yanlış kelimeleri kullanıyorsun. Siz zayıf değilsiniz. İçinde bulunduğunuz koşullar için yanlış bir türsünüz."

Gözlerimi ona diktim. "Bunun nasıl bir yardımı olacak?"

"Üç orman faresiyle dövüşüp kazansaydım, bu fareleri zayıflatır mıydı?" İç çekerek başımı salladım.

"Hayır. Ne demek istediğini anlıyorum ama bunun bir faydası yok. Fae'lerle dolu bir Saray'daki tek insan benim. Eğer onlarla boy ölçüşemezsem, her şey biter."

"Bu doğru olabilir, ancak kendinize zayıf demenizin ya da sahip olduklarınızı küçümsemenizin hiçbir yararı yoktur. Kendinize yanlış doğrular söyleyerek özgüveninize zarar veriyorsunuz ve bu sahip olduğunuz birkaç şeyden biri. Ayrıca, rakiplerinizin sahip olmadığı bazı özelliklere de sahiptir." "Ona baktım. "Ne gibi?"

"Bir fae kadar hızlı ya da güçlü değilsiniz, ayrıca zenginliğiniz ya da büyüünüz de yok-"

"Sahip olmadığım şeyleri listelemek yardımcı olmuyor, Voror."

Bana yavaşça göz kırptı. "Hepsi zeki değil. Bilge ve büyülü bir baykuşları yok. Tarihteki en güçlü gölge-fae'nin korumasına sahip değiller. Kadim kehanetlerde *Yggdrasil*'in kaderinin anahtarı olarak adlandırılmadılar."

"*Yggdrasil*'in kaderi..." Yüzümü ellerimin arasına alarak mırıldandım. "Beni kim seçtiyse, yanlış seçmiş."

"Artık değiştirmek için çok geç," dedi baykuş kesin bir ifadeyle. "Seni kim boğarak öldürmeye çalıştı?"

Ellerimi yüzümden indirdim ve ona baktım. "Bilmiyorum." "Bana ne olduğunu anlat."

İstemeye istemeye *Leikmot*'un ilk oyununu kuşa aktardım. "Mazrith beni buraya getirmeden önce bir sarmaşık gördüğümü sandım," dedim, deneyimi yeniden yaşadıktan sonra hafızam geri geldi.

Gagası tıkırdadı. "Birisi toprak-fae gelmeden önce seni iki kez öldürmeye çalıştı," dedi. "O olması pek olası değil."

"Ama ipin etrafında onun bir gölge-fae olduğunu gösteren hiçbir gölge yoktu. Mazrith ve Kraliçe gölgelerini kullandıklarında onları görebilirsiniz. Onları görünmez yapabildiklerini sanmıyorum."

Voror gözlerini kırıştırdı. "Kraliçe'nin büyüsü... yanlış. Havadaki tadı yanlış."

"Sence o muydu?"

"Onun gücü olduğuna inanıyorum."

Derin bir nefes aldım ve hareketin boynumda yarattığı acıyla irkilerek yastıkların üzerine uzandım. "Oyun festivalini nasıl atlatacağım?" Sessizce sordum.

"Görünüşe göre o kapının ardındaki gölge-fae de aynı soruyu yanıtlamaya çalışıyor. Onlar sizden daha güçlü. Bırak yardım etsinler."

"Herkes benden daha güçlü."

"Fae'ler senden daha güçlü," diye düzeltti beni.

"Lanet olası Fae'ler."

"Hey, seni aslanların önüne atmadım." Frima'nın sesi hızla doğrulmamı sağladı. Kapının pervazında durmuş, tahtaya yaslanmıştı ve giydiği şey karşısında ağzım açık kaldı.

"Frima, sen..." Seksi demenin tuhaf olmayan bir yolunu nasıl bulacağımdan emin değildim.

Gülümsedi ve ayak parmağıyla kırmızı, dar eteğini kaldırıp bacağını kışkırtıcı bir şekilde gösterdi. "Bu gece, daha önce kullandığımı görmediğiniz bir dizi beceri gerektiren bir görevim var. Ama korkmayın, bunlarla da en az baltayla olduğum kadar iyiyim." Göğsünü dışarı doğru iterek beklenenden daha derin göğüs dekoltesini gösterdi.

"Huh," dedim, doğru yanıtın ne olduğundan emin değildim.

"Kraliçe'nin saray mensuplarından birinin bana karşı zaafı var. Sıradaki iki mücadelenin ne olduğunu bana söylemesini sağlamaya çalışacağım. En azından bir fikrimiz olursa hazırlanmaya çalışabiliriz."

"Bu... Bu senin için çok iyi. Teşekkür ederim." *İkimiz de hala kazanamayacağımı biliyoruz.* Söylenmemiş sözler havada asılı kaldı. Yanaklarım yeniden ısındı ve herkesin önünde bu kadar acınası olmaktan duyduğum utancı kovabilmeyi diledim.

Gözleri önce boynuma, sonra da yatağın ucunda kıpırdamadan duran Voror'a kaydı.

"Odanda bir baykuş var." "Evet."

"Tamam. Nasıl hissediyorsun?"

"Yutkunurken acıyor ama onun dışında iyi." "Maz seninle konuşmak istiyor."

Kaşlarımı çattım. " zaman neden yapmıyor?"

Dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti. "Ben önce giyinip giyinmediğini kontrol etmeden yatak odana girmezdi."

Kaşlarım kalktı. Altın-eфе eğlenmek için kadınların giysilerini yakıyordu. "Kapıyı çalabilirdi."

"Ben de ona öyle söyledim ama beni o gönderdi."

"Bana hayır demem için bir şans veriyor," diye fark ettim yavaşça.

"Ya da ona git," diye omuz silkti ve bana kurnazca baktı. "Eğer yataktan çıkmaya hazırsan?" Sesindeki meydan okuma açıktı ve içimde hoş bir meydan okuma kıvılcımı ateşlendi.

"Elbette yataktan kalkabilirim," diye tükürdüm. "Bir fae kadar güçlü olmayabilirim ama sakat değilim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bugün ip seni öldürmeye çalışana kadar kimsenin seni izlemediğinin farkında mısın? Elinden geleni yaptın ama sen değildin. Sen insansın. Daha oyun başlamadan seni sildiler."

Gerildiğimi hissettim ama sözlerinin anlamı öfkemi bastırdı.

O arenada ne kadar kolay yenildiğimi gören hiç kimse şaşırmazdı. Ya da umursamazdı bile.

Voror haklıydı.

Ben bir Fae değildim, bu yüzden kendimi onlarla kıyaslamak anlamsızdan da öteydi. Düpedüz zarar vericiydi.

Ve baykuş bir konuda daha haklıydı. Bende onlarda olmayan bir şey vardı.

Kendime olan acımam

buharlaştı. "Mazrith nerede?"

Frima gülümsedi. "Savaş odasında."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

REYNA

W Kapıyı itip açtığımda Mazrith büyük masada oturmuş haritaya bakıyordu. Masanın diğer tarafını ekmek, et, hamur işi ve peynir tabakları kaplamıştı. "Beni mi istedin?" "Beni mi istedin?" dedim, Kafasını çevirip bana baktığında kelime seçimimden anında pişmanlık duydum.

Önce boynuma, sonra yüzüme baktı. "Yemek yiyebiliyor musun?"

"Bilmiyorum. Ama açım." Ayağa kalktı, asasını sandalyesine dayadıktan sonra bir tabak alıp bana uzattı. Kürkleri gitmiş, sadece kocaman gövdesini örten basit bir koyu renk gömlek kalmıştı. Yemeği işaret ettikten sonra bardakların ve içeceklerin bulunduğu dolaba doğru ilerledi.

Boğazımı acıtmayacağını umduğum yiyecekleri seçerek tabaklar boyunca ilerledim, sonra onun yerden birkaç adım ötede bir koltuk seçtim. Şömine yanıyordu ve perdeler açıktı; parlayan sıcak ateş ışığı ve dışarıdaki pırıl pırıl gökyüzünün birleşimi şaşırtıcı derecede rahattı.

"Odalarınız sarayın geri kalanı gibi değil," dedim.

İçkileri doldurup getirene kadar cevap vermedi. "Mead," dedi.

Minnetle ondan aldım. Sıvı konforu içmek gibiydi, hoş bir his boğazımı uyuşturuyor ve göğsümü ısıtıyordu.

"Sanırım bugün ipi kontrol eden üvey annemin sihriydi," dedi otururken sıkıca.

"Voror da öyle." Bir parça ekmek aldım, sonra deneysel olarak çiğnedim. Yuttuğumda çok fazla acımadı, ben de

Tabağımdaki yemeğin geri kalanını daha büyük bir şevkle yedim. "Seni hayatta tutmanın bir yolunu bulmalıyız."

Kıs kıs gülmeme engel olamadım. "Bunlardan daha fazla mı? Sana iyi şanslar."

Gözleri karardı. "Şansa ihtiyacım yok," diye hırladı.

Bir an gözlerimi kapattım, sonra tekrar açtım. "Bak, bilmeceni ne kadar çabuk çözersek, amacıma o kadar çabuk hizmet edebilirim."

Kaşlarını çattı, elime baktı. Takmadığım yüzüğü arıyordu. "Bu noktada nişanımızdan kaçmaya çalışacaksın," dedi sessizce.

Beklediğim yanıt bu değildi. Kesinlikle haklıydı ama bu konuşmanın gitmesini istediğim yön bu değildi.

"Bu noktada Kraliçe'yi devirebilir ve oyunları sona erdirebilirsiniz," dedim kararlı bir şekilde. "Ya da en azından daha iyi bir şampiyon seçersin."

"Sana yardım edeceğimi söyledim ama edemedim," dedi, hâlâ yüzüksüz elime .

Öfkesi yerini suçluluğa mı bırakıyordu? Ona baktım. Baktıkça, yüzünü kaplayan yara izlerini görebildiğime daha çok emin oluyordum.

Çoğu dağda geçirdiğim o iki geceye ait anılar bir anda aklıma üşüştü. O, kullandığı büyüünün altında, tepeden tırnağa yara izleriyle kaplıydı; göğsündeki kocaman yara; onun ve annesinin görüntüsü. Ellerimi yüzüme sürerek düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım.

"Bana yardım ettin. Hayatımı kurtardın, yine."

Gözleri bir an odağını kaybetti, sonra elimdeki tereyağı bıçağının etrafında avuçlarımı terleten bir yoğunlukla benimkilere geri döndü. "Hayır."

"Ne... Ne demek hayır? İpi çıkaranlar sizin gölgelerinizdi, değil mi?"

"O ip asla boynuna dolanmamalıydı. Başarısız oldum. O arenada hiç bulunmamalıydın bile." Fırtına bulutlarına benzeyen gölgeler gözlerinde çalkalanıyordu, tercüme edemediğim bir dille dolu derin kuyular.

İçimdeki duygu kabarak yüzümü ısıttı. "Neden umursuyorsun?" diye fısıldadım. Bana o kadar uzun süre baktı ki, büyüleyici, sürekli hareket eden gözlerinden asla kaçamayacağımı düşündüm.

"Kraliçe beni alt etti." Ses tonu soğuktu ve şaşkın bakışlarımı bıraktı. Midem guruldadı ve yanağımın içini ısırarak

Duygularımı bastırmaya, yüzümü nötr tutmaya zorladım kendimi. "Beni herkesin içinde alt etti ve beni tam olarak istediği yere getirdi." Parmakları boynundaki birkaç muskadan birine gitti ve onu elinde çevirerek haritaya baktı. "Her taraftan saldırıya uğruyoruz ve şimdi o bir adım önde. Çıkış yolunu göremiyorum."

Gözlerimi kapattım.

Yalan söylüyor.

Bu sadece Kraliçe'yle ilgili değildi. Bunu gözlerinde görmüştüm, bunu hissedebiliyordum. Beni önemsiyordu. Sadece nedenini çözemedim. Düpedüz, açgözlü fae sahipleniciliği mi? Yoksa daha fazlası mı?

Bir nefes aldım.

O gizemli, yoğun beyninin içinde her ne oluyorsa olsun, yapılması gerekeni değiştirmiyordu.

"Eğer kaybedersen, ki kesinlikle kaybedeceğim, Mahkemenizdeki güvenilirliğinizi kaybedeceksiniz." "Evet."

Gözlerimi açtım. "Tabii benimle bağlarını alenen koparmazsan." "Bunu yapamam."

"Neden olmasın?" Talebime rahatlama ya da şaşkınlık gibi bir şey eşlik etti.

"Bağlanmış nişanlar ölümden başka hiçbir şeyle bozulamaz." Konuşurken bana bakmadı.

Çenemi sıktım ve söylemem gerektiğini bildiğim şeyi söylemeye hazırlandım. "Ve beni öldürmek istemiyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi usulca, hâlâ göz teması kurmuyordu.

Umduğum gibi, ama yine de bunu duymak güzeldi. "Yani, nişanlının rolünü oynamaya devam edeceğim."

"Evet. Ben ve savaşçılarım tarafından sana söyleneni harfiyen yapmalısın. Dünya seni iyi seçtiğime inanmalı ve bunu *Leikmot*'un dışında yapmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Peki." Parmakları muskanın etrafında hareketsiz kaldı ve yan gözle bana baktı. Omuz silktim. "Bir tartışma mı bekliyordun?"

"Evet."

"Ne anlamı olabilir ki?"

Yavaşça başını bana çevirdi. "Mücadelenizi kaybettiniz mi?"

Gözlerim içgüdüsel olarak kısıldı. "Zayıf ve aptal görünmek zorunda bırakıldım. Ama bilgili kuş arkadaşımın da belirttiği gibi, bu adil bir dövüş değil."

Mazrith başını öne eğdi. "Gerçekten de öyle. Dokkar'ın altınla çalışma konusunda seni yendiğini görmek isterdim."

Başımı salladım, biraz doğruldum. "Bende onlarda olmayan bir şey var." Bakışlarını tuttum. "Sen."

Hiçbir şey söylemedi ama gözleri parlıyordu.

"Senden korkuyorlar. Beş Mahkeme'deki herkes senden korkuyor. Ve hepsi bugün beni kurtardığını gördü. Onlara zarar vereceğine inanırlarsa, bana zarar verirlerse, bana daha kolay davranabilirler."

Mazrith bakmaya devam etti. "Başka birinin gücüne bağımlı olmak istemiyorsun. Bunu birçok kez açıkça belirttin."

"Evet." Yüzüm o kadar sıcaktı ki canımı acıtıyordu. "Ama daha önce de söylediğim gibi, bu adil bir dövüş değil. *Sen* onların dengisin, benim değil. Yapabileceğim başka bir şey yok ve daha önce vermiş olabileceğim tüm izlenimlere rağmen hayatıma değer veriyorum." Ayağa kalktım. "Ve bu arada, üvey anneni tahttan indirmek ve lanetini kırmak için en iyi ve muhtemelen tek şansımızın bilmeceyi çözmek olduğuna şüphe yok. Başka bir fikrin var mı?"

"Hayır." Yüzü karardı. "Biraz dikkatim dağınıktı."

"O zaman Kara'ya vereyim. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey yok ve kelimelerle tanıdığım herkesten daha iyi anlaşıyor."

Çenesi gerildi. "Ona bilmesi gerekenden fazlasını söyleyemezsin."

"Yapmayacağım."

Başını salladı. "Peki. Bilmeceyi ona ver." Kemerindeki keseden bir parça parşömen çıkardı ve masanın üzerinden bana uzattı. "Frima sonraki iki oyunun ne olacağını öğrenmeye çalışıyor, böylece bir avantaj elde edebiliriz."

"Daha fazlasını bilmekten zarar gelmez," dedim ve kâğıdı pantolonumun cebine soktum.

"Son derece yetenekli olduğunuz bir konu var mı?"

Yukarı Krossa'daki birahaneyi ve oyun tahtalarındaki birçok zaferimi hatırlayınca memnuniyetle sırtımama engel olamadım. "Sürekli suçlandığım kadar aptal değilim. Satrançta oldukça iyiyimdir."

Başını eğdi. "Eski *Leikmots*'ta kesinlikle entelektüel beceri oyunları vardı. Bunun tekrarlandığını umalım. Başka bir şey var mı?"

"Erm. Diğer fae'lerden daha küçüğüm. Bu yardımcı olabilir mi?" Başını salladı. "Bundan şüpheliyim."

Kapı çalındı. "Girin," dedi Prens. Ellisar başını içeri uzattı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Maz, ama aklıma bir fikir geldi ve Svangrior ile Kara sana hemen söylemem gerektiğini söylediler."

Kara'dan bahsedilince kaşlarım kalktı. "Anlat bana," dedi Mazrith.

"Aklıma geldi de, eğer ipi manipüle eden kişinin yaptığı gibi senin sihrini de görünmez hale getirebilirsek, o zaman kimsenin haberi olmadan Reyna'ya oyunlarda yardım edebilirsin. Ya da en azından kimse senin yardım ettiğini kanıtlayamaz."

Umut, gerçek umut, göğsümde ateşlendi. Mazrith benimle Ellisar'ın arasına baktı. "Tait'le konuşmamız gerek. Gidip onu getirin, saraya götürün."

"Elbette Maz," diye başını salladı devasa insan, sonra tekrar odadan çıktı.

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Heyecanla sordum. "Eğer yapabilirsem, çok yardımcı olabilirim."

"Bu yetersiz bir ifade."

Bana bir bakış attı. "Acıkmıştın," dedi boş tabağıma bakarak.

"Evet."

"Ve susadım." Boş bardağıma aldım. "Biraz daha?"

"Uyumama yardımcı olacak bir şeyiniz var mı?" Kabusların bu gece geleceği kesindi.

"Her şey için bir şeyim var," diye mırıldandı, yakalayabildiğim kadar sessizdi.

Bir süre sonra elinde kırmızı şarap olduğunu tahmin ettiğim iki kadehle döndü. "Ee," dedim kadehi alıp cesur olmaya karar vererek. "Birlikte çalışıyoruz ve şimdi de birlikte içiyoruz."

"Öyle görünüyor." Oturdu ve gözlerim elinde tuttuğu tılsıma kaydım. Taktığı mücevherlerin çoğu muhteşem görünüyordu ama bu farklıydı. Gözyaşı damlası şeklinde ve sadeydi, diğerlerinde olduğu gibi parlak taşlar yoktu ve zincire değil deriye asılmıştı. yılan da yoktu. Metal yer yer aşınmıştı ama ortasındaki kuzgunu seçebiliyordum, dikkatlice yüzeye çakılmıştı.

"Bu da çıktı?" Onu işaret ettim. "Annemden."

"Sana o mu verdi?" Nabzım hızlandı. Onunla yapmayı çok istediğim konuşmanın yolu bu olabilir ?

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da babamdan ya da lanetimden, siz başlamadan önce."

İçimi çektim. "Peki." Kırmızı şaraptan uzun bir yudum aldım. Çok lezzetliydi, erik, baharat ve biraz da duman gibiydi.

"Bana sorularla saldırmak yerine, neden bana bir şey söylemiyorsun?" Mazrith söyledi.

Ona baktım, sandalyesinde arkasına yaslandı, ayak bileğini dizinin üzerinden geçirdi ve kendi şarabından bir yudum aldı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Baykuşunu."

Durakladım. "Peki ya ?" "O

nereden geldi?"

"Bilmiyorum."

"Yalancı."

Ona cevap vermedim, onun yerine biraz daha şarap yudumladım.

"Beni sınırıyorsun," dedi, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Birlikte geçirdiğimiz her saniye kafanın içine daha fazla bakmayacağımı söylediğim için pişmanım."

"Hayatını kurtardığım için sen de pişman mısın, çünkü sözün verilmesine neden olan şey buydu?" Bardağımı yere bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Ne olursa olsun sonunda beni öldürürsen hiç şaşırmam." "Hey, bütün bunları sen başlattın! Ben kendi lanetli işime bakıyordum. sen ortaya çıktığında!"

"Bunu daha önce de yaşadık. Senin gibi bir yaratığın o bok çukurunda hayatını sürdürme ihtimali, Ellisar'ın tanrıça Freya'yı yatağa atma ihtimali kadardı."

"Benim gibi bir yaratık mı? Bu da ne demek oluyor?"

Sandalyesinde dik otururken bana dişlerini gösterdi. "Bu, içinde beni çılgına çeviren her ne varsa onu taşıyan bir kadın demek!"

Sözleri karşısında nabzım hızlanarak ona baktım. "Eski hayatımda çok sıkıldığımı söylemiştin. Başka bir şey için yaratıldığımı söyledin," dedim sessizce.

"Hepsi doğru. Gerçi gerçeğin sizin aşına olduğunuz ya da rahat olduğunuz bir kavram olmadığının acı bir şekilde farkındayım."

"Kendi şeytani gerçekleriniz konusunda pek de açık sözlü değilsiniz." "Ben yalan söylemem."

"Bir şey söylemeyi reddetmek çok daha iyi değil." "Sonsuz derecede daha iyi."

Çenemi eğdim ve bakışlarımı ona diktim. "Beni öldürmeyi hiç planladın mı?" Bakışlarımı tuttu. "Hayır."

"Peki ya arkadaşlarım? Onları öldürmeyi planladın mı?" Sesim kısılmıştı ve soruyu neden sorduğumu anladım. *Çünkü cevabı biliyordum.*

Gözleri benimkilerden ayrıldı ve kalan tüm sıcaklık odayı terk etti.

"Bir şey söylemeyi reddetmek yalandan daha iyidir, değil mi?" Sessizce söyledim. Yine de hiçbir şey söylemedi ve kucağına baktı.

Ayağa kalktım ve bardağımı aldım. "Yorgunum. İyi geceler." Döndüm ve Prens gitmemi engellemek için hiçbir şey yapmadı.

Odamda yalnız kaldığımda kendimi battaniyenin altına gömdüm ve bir kolumu şarabı yudumlamak için serbest bıraktım.

Ona güvenmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordum. Onu istemeye.

Daha da kötüsü, onun beni istemesini istemek.

Soruyu bu yüzden sormuştum. Beni gerçekliğe geri döndürmek için. Beni atölyeye girdiği ve Kara'yı kilerden sürüklediği o güne geri götürmek için. Arkadaşlarımı boğazlarını kesmekle tehdit etmişti.

Ve sonra beni ona zorla bağladı.

Şarap bardağını boşalttım.

Ona şimdi ihtiyacım olabilir. Ama Odin kadar eminim ki Prens Mazrith'i istemedim.

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

MAzRITH

A Açlık Çeken'i temsil eden minik figür, onu evirip çevirirken ellerimde dans etti.

Geliyorlardı.

Ve Reyna'yı istiyorlardı. Çileden çıkaran kızıl saçlı insan .

Her şeye.

Öğrendiğinde ne yapacaktı? Benim ona güvenmediğim kadar o bana güvenmiyordu.

Ama kutsanmış Odin, onu istedim.

Ruhumun hissetmeme izin verdiği kadar derinlerde, o oradaydı.

Cesareti beni hayrete düşürdü. Yoluma çıkan herkesten daha parlak ve ateşli yanıyordu. Buna dayanamadım.

Tahta parçasını bir tıslamayla haritanın üzerine bıraktım ve şarabımı aldım. Ama beni tüketen düşünceleri yok edecek kadar güçlü değildi. Hiçbir şey değildi.

Kader bana merhamet etti, onun zihnim üzerindeki sonsuz hâkimiyetinden önceki hayatımı özledim. Sonsuza kadar katlanmaya mahkum olduğum bir tahakküm.

Zaten kaçmak istiyordu.

Eğer gerçek beni görseydi, yeterince hızlı hareket edemezdi.

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

REYNA

"Rise ve parla." Şarkı söyleyen ses beni uykumdan sürükledi.
"Senden nefret ediyorum," dedim gözlerimi kapalı tutarak.
"Büyüleyici." Frima yatağımın ucuna sertçe oturdu,
Yorganımı üzerimden çekip aldı.

"Neden beni uyandıran hep sen oluyorsun?" İnledim.

"Çikolata, pasta ve iyi haberlerle geldim," dedi. Gözlerimi açtığımda elinde dumanı tüten bir kupa ve üzerinde çikolata kaplı bir hamur işi olan bir tabak tuttuğunu gördüm. Savaşçı kıyafetine geri dönmüştü ve kurnaz gözlerinde bir parıltı vardı.

, önce fincanı sonra da böreği ondan aldım. "Teşekkürler."

"Kraliçe'nin muhafızlarından bilgi alabildim. Ve beni şaşırtacak kadar iyi bir sevişme. İçinde varmış gibi görünmüyordu." Bana sırtıttı ve yüzüm kızardı.
"Sıradaki iki yarışma taş atma yarışması ve at yarışı"

Boş gözlerle ona baktım. "Bunun neresi iyi haber? Kesinlikle bir taşı diğerleri kadar uzağa fırlatamayacağım ve ata binemeyeceğim."

"Pekala," dedi kollarını kavuşturarak. "Taş atmanın boşa kürek çekmek olduğunu kabul ediyorum. Ama ata binmeyi öğrenebilirsin."

Gözlerimi kırptım. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Taş atma yarın öğle yemeğinden sonra, at yarışı ise ertesi gece."

"Ata binmeyi bu kadar çabuk öğrenebilir miyim?"

"Belki değil, hayır. Ama tutunmayı ve hızlı gitmeyi öğrenebilirsiniz. Bir at yarışını kazanmak için sihir ya da güç gerekmez."

Haklıydı. Poğaçamı çiğnedim.

"Ve ondan önce, sana birkaç hareket öğreteceğim."

Çiğnemeye ara verdim. "Hareketler mi?"

"Tıpkı Fae şampiyonları gibi mücadelelere bir asa ile katılabilirsin. Seninkinde büyü olmayabilir ama yine de sana bir asayla biraz hasar vermeyi öğretebilirim." Gözleri şiddetle parladı ve bir kez daha, tüm isteğime rağmen, ona ısındım.

"Beni bir oyuncak gibi ellerine alamayacakları kadar hasar mı?" Umutla sordum.

"Bebek yapıcılarını korumak için iki ellerini kullanmadan sana üç adım yaklaşamayacakları kadar hasar," dedi hınzırca.

"Ne zaman başlıyoruz?"

"Şimdi. On dakika içinde. Düzgün giysiler giyin - lanet olası elbiseler giymeyin - ve eğitim odasına gidelim."

Yataktan fırladım. İçimden enerji fışkırıyor, önceki günün çaresizliğinin tüm kalıntıları buharlaşıyordu.

Bu sefer, o *Veslingr*'lerle karşı karşıya geldiğimde bir silahım olacaktı. Sihirli bir silah değil ama en azından savunmasız olmayacaktım. Frima Mazrith'in sağ koluydu, saygı duyulan ve korkulan bir savaşçıydı. Ondan öğrenebileceğim her şeyi öğrenecektim, ne kadar zaman ayırabilirsem.

"Hazırlanırken Kara ile konuşabilir miyim lütfen?" Aceleyle gardıroba doğru giderken söyledim. "Önemli bir konu."

Frima başıyla onayladıktan sonra odadan çıktı, Kara da bir süre sonra kapıdan içeri süzüldü.

"Günaydın. Nasıl hissediyorsun?" Geniş gözleri endişeyle doluydu ve gözleri hızla boynumdaki çirkin çürüğe kaydı, sonra ayağıma kaydı.

Derim normal bir renkteydi ve dişlerin derimi deldiği iki nokta şimdi daha çok normal yara kabuklarına benziyordu.

"Ben iyiyim Kara," dedim o bana doğru gelirken. Deri vücut sargımı gömleğimin üzerinden ortama doğru çektim. "Sen nasılsın?"

"Güzel," dedi dalgınca, bana doğru ilerledi ve izi daha yakından görebilmek için karışık saçlarımı kaldırdı. "Hâlâ acıyor mu? Sesin biraz kısık geliyor."

"Hayır. Bana ne verdiysen çok işe yaradı."

Yüzü aydınlandı. "Ellisar'ın babasından bir şeyler daha."

"Bir hayvan şifacısının bu kadar yardımcı olabileceğini kim bilebilirdi ki?" dedim.

Çömelip ayağımı inceledi. Sessiz kaldım, şalımı sıkıca bağladım, sonra kemerimi sabitledim.

"Çok daha iyi görünüyor. Acıyor mu?"

"Hayır."

Prens'in düzgün el yazısının bulunduğu parşömen parçasını yastığımın altına sakladığım yerden çıkarıp ona verdim. "Yardıma ihtiyacım var."

"Boyu bir metreden uzun olsa da,

Ölürken bile asla düşmeyecek.

Altın dokunuş ve en karanlık gecenin
yardımıyla, Çelikten en büyük zevkini
ödüllendirin.

Burada onarım için sadece bu kullanılabilir,

Paylaşacak sırları olan soylular ve asiller." Bana bakmadan önce tüm yazıyı yüksek sesle okudu. "Nedir bu?"

"Ben, şey... Gerçekten söyleyemem," dedim özür dileyerek. "Ama sanırım bu bir bilmece."

"Mmm, öyle görünüyor." Bana şaşkınlıkla baktı. "Çözmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet," diye başımı salladım.

Tekrar kâğıda baktı, keskin gözleri okurken hızla hareket ediyordu. "Bildiğim kadarıyla on ayak uzunluğunda bir fae olmadığına göre, bir heykelden bahsediyor olmalı," diye mırıldandı.

"Mazrith de böyle düşünüyordu," dedim düşünmeden.

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Bunu sana Prens mi verdi?"

"Evet, sayılır. Bak, yakında sana daha fazlasını anlatabileceğim. Ama şu anda, Kraliçe ve diğer fae'ler buradayken, bilmemen daha güvenli."

"Tamam," dedi. "Elimden geleni yapacağım." Sesi biraz kuşkuluydu ama ben ona gülümsedim.

"Teşekkürler Kara. Bunu kırabilecek biri varsa o da sensin. Ama lütfen başka kimsenin görmesine izin verme. Lhoris bile."

"Pekâlâ. Prens'in odasından ayrılıyor musunuz?"

"Evet. Frima bana asa ile dövüşmeyi öğretiyor."

"Bu iyi bir fikre benziyor. Reyna, orada dikkatli ol."

Omzunu sıktım. "Yalnız olmayacağım ya da uzağa gitmeyeceğim. Merak etme."

Eğitim odası sarayın Prens'in odalarıyla aynı kanadındaydı ve duvarların bordoya boyanmamış olduğunu görmek beni mutlu etti.

Ahşap zeminin orta kısmını ince kürkler kaplıyordu ve büyük kare odanın duvarları silahlarla kaplıydı.

Frima doğruca asalara yöneldi. "Birini seçin."

" zellikle aramam gereken bir Şey var mı?"

"Hayır, sadece içgüdülerine güven."

Bunlardan en az on tane vardı, hepsi farklı uzunluk ve kalınlıktaydı, metal ya da tahtadan yapılmıştı.

Metal daha fazla hasar verirdi, değil mi? Ama kullanması daha ağırdı. Her birinin değerini düşünürken elim aralarında gezindi.

"  g d lerinizi kullanmıyorsunuz. Sonuca giden yolu düşünerek bulmaya çalışıyorsunuz.

Bana bak."

Asalardan uzaklaşıp Frima'nın yüzüne baktım. Başını hafifçe eğdi ve sonra gözleri parladı. Kıpırdandı ve diğer duvarda, üzerinde küçük hançerler ve fırlatma yıldızlarının sergilendiği alçak bir dolaba yöneldi. Bir  ekmeceyi açtı, sonra muzaffer bir ses çıkardı ve elinde küçük bir Şey tutarak bana doğru döndü.

Avucunu a tığında merakla baktım. Küçük bir kutu koyu yağlı boya.

Kaşlarım kalktı. "Savaş boyası takamam. Hiç  rg m yok."

"Savaş boyası sürmek için örgüye ihtiyacınız yok. Eğer savaşıyorsanız, boyaya ihtiyacınız vardır."

Yanaklarına sık sık bulaşan siyah lekelere baktım. "Ben Gölge Saray'dan değilim."

"Onları temsil ediyorsun." Ona kaşlarımı çattım ve o da güldü. "Siyah değil."

 ne eğildim, baktım. Haklıydı. Maviydi. İnsanların giydiği renk, ama çok daha koyu, Ellisar'ın boyası gibi.

Hâlâ hareket etmediğimde i  çekti. "En azından şimdi giy. *Leikmot* için giyip giymeyeceğine sonra karar verirsin."

"Neden şimdi giyeyim ki?"

"  nk  şu anda senin bir savaşçı olmana ihtiyacım var. Ve savaşçılar savaş boyası giyer." Tenekeyi tekrar bana doğru itti.

Belirsiz bir şekilde aldım.

"Yanaklarına," diye teşvik etti.

  imi çekerek her iki yanağıma da biraz sürdüm.

Pürüzsüz ve serindi ve küçük bir karıncalanma hissettiğime neredeyse emindim. "Güzel. Şimdi, bir silah seçin ve onu düşünmemeye çalışın. Sadece koş

Elinizi hepsinin üzerinde gezdirin ve nerede duracağınıza bakın. Bırakın kader sizin için karar versin."

"Kader benim için yeterince karar verdi zaten," diye mırıldandım ve asalara geri döndüm.

"Eminim kendilerince sebepleri vardır."

"Öyle mi? Sanırım yanlış bilgilendirilmişler."

"Reyna, sende de herhangi bir fae kadar cesaret var."

Her ne kadar bir fae ile kıyaslanmaktan hoşlanmasam da, bu sözlerin ondan gelen bir iltifat olduğunu biliyordum. Yan gözle ona baktım. "Teşekkürler."

"Bir asa seçin," dedi.

"Peki." Eğer ondan bir şeyler öğreneceksem, bunu düzgün bir şekilde yapmalıydım.

Kader karar versin.

Gözlerimi kapattım ve kendimi bir savaşçı olarak hayal etmeye çalıştım. Uzandım ama gözlerimi kapalı tutarak parmak uçlarımı üst üste dizilmiş asaların üzerinde gezdirdim, doğru hissettiğimde elimin kapanmasına izin verdim.

Gözlerimi açarak duvardan biraz kısa da olsa sağlam bir tahta asa çektim.

"Mükemmel," dedi Frima, uzun metal bir tane seçti ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi diğer eline attı. "Hadi başlayalım."

"Böyle devam edersek, rekabet bile çalışamayacak kadar bitkin düşeceğim," diye nefes nefese kaldım.

Birbirimizin etrafında dönerken Frima elindeki asayı döndürdü ve yıldırım hızıyla dizime doğru fırlattı. Onu engellemeyi başardım ama sadece birazcık.

"Onarıcılarımız var," diye küçümseyerek sırtıttı. "Sadece Maz'in, vücudundaki tüm o çürüklerden benim sorumlu olduğumu öğrendiğinde bana ne yapacağından endişeleniyorum."

Meydan okurcasına dişlerimi gösterdim. "Ne çürüğü? Bana sadece iki kez vurdun." Bu doğru sayılırdı. Bana sadece iki kez *sertçe* vurmuştu.

Güldü. "Şimdiye kadar." Aniden doğruldu ve asasını yere bıraktı. Koruyucu duruşumdan ayrılmadım, şüpheliydim. "Senin

Yetenek ve refleksler umduğumdan daha iyi, o yüzden tekniğe geçelim. Daha önce bebek yapıcılardan bahsederken şaka yapmıyordum."

Yavaşça doğruldum. "Tamam. Dinliyorum."

"Güzel. Ve izle de." Odanın diğer ucuna geçti ve göğsüne bir hedef bağlanmış ve içine üç küçük balta yerleştirilmiş samanla doldurulmuş bir kuklayı sürükledi. Hedefi çözdü, sonra esasını kuklanın göğsüne hafifçe vurdu. "Bütün bu alanı görmezden gelin."

Kaşlarımı çattım. "Ama zarar vermek istediğin her şey değil mi? Kalp, akciğerler ve benzeri?"

"Evet. Ama bir fae'ye karşı hayati organlarına asla zarar veremezsin. Amacınız onları rahatsız etmek ve etkisiz hale getirmektir."

Küçük gösterme fikri hoşuma gitmemişti ama haklı olduğunu görebiliyordum. "Tamam."

"Yani, buraya gitmek isteyeceksin," -asayı tatmin edici bir gümbürtüyle kuklanın kasık bölgesine vurdu- "buraya," -asayı hızla boğazının ön tarafına vurdu- "ya da buraya." Ustaca bir hareketle çömeldi ve asayı kuklanın bacaklarının arkasına doğru sertçe savurdu. Saman, güçle birlikte modelin zayıf kısmından dışarı fırladı.

Parmaklarım kendi asamın etrafında büküldü. Tüm bu hareketlerin bir fae üzerinde bile ne kadar etkili olabileceğini görebiliyordum. "*Leikmot*'taki diğer fae'nin boğazına ulaşmak için biraz kısayım," dedim.

"O zaman uyarlayacağız. Kuklanın önünde durdu ve boyu kendisinden bir karış kadar uzun olana kadar çömeldi. Sonra esasını yukarı doğru sapladı ve ucunu boynunun çeneyle birleşen kısmına sapladı. Saman kafa hafifçe sallanmaya başladı.

"Bu iş görür," dedim gülümsememi bastırarak.

"Freya kadar eminim ki öyle olacak," dedi ve tekrar tam boyuna sıçrayıp bana döndü. "Pekâlâ, sıra sende. Ben daha iyisini yapamayacağını düşünene kadar bunu tekrar tekrar yapacağız."

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

REYNA

B Prens'in odalarına döndüğümüzde, kollarımı zorlukla kaldıracırmekle enerjiden titremek arasında gidip geliyordum.

Bütün gün çalışmıştık, sadece Brynja'nın eğitim odasına getirdiği öğle yemeğini yemek için kısa bir süre durmuştuk. O kadar çok çömelmekten kalçalarım yanmış ve silahı kullanmaktan kollarım ağrımış olsa da, kendimi zayıf değil daha güçlü hissediyordum.

Eğitim odasından çıkmadan önce savaş boyasını silmiştim, başka birinin beni o boyayla görmesini istemiyordum. Ben bir savaşçı değildim ve savaş boyası sürmek bana doğru gelmiyordu. Ama asayı kullanırken doğru hissettirdiğini inkâr edemezdim.

Döndüğümde Brynja benim için sıcak bir banyo hazırlamıştı ve büyük bakır küvete girdiğimde bana bir bardak bal likörü uzattı. Göğsümdeki ateşin yanması ve ağrıların biraz olsun dinmesi hiç zaman almadı.

Kapıya vurulunca irkildim ama kapıdan kafasını uzatan Kara'ydı.

"Nasıl geçti?" Sıcak suyun içinde rahatlayarak ona sordum. "Bilmecede şansın yaver gitti mi?"

"Hayır, henüz değil. Birine sopayla nasıl vurulacağını öğrendin mi?" "Elbette öğrendim," diye gülümsedim ona.

O da gülümseyerek karşılık verdi. "Güzel."

"Bu gece benim odamda yemek yiyip satranç oynamak ister misin?"

Kara'ya sordum. "Sana atlar hakkında ne bildiğini sormak istiyordum."

Ve Mazrith'ten biraz daha uzak durmak istedim.

"Evet, tabii ki. Gidip tahtayı, biraz ekmek ve peynir getireyim."

Yatak odasına girdiğimde Kara tahtayı şöminenin önündeki halının üzerine koymuş, ekmek, meyve ve peynirden oluşan küçük bir piknik masasını da bir kenara sermişti.

Beni iki kez yendi ama umurumda değildi. Bir tür rahatlamış yorgunluk üzerime çöküyordu, kaslarımdaki ağrı ve sıcak ateş garip bir şekilde tatmin edici bir kombinasyondtu.

Kara atlar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama odamdan çıkmadan önce, yarışta koşmam gerekmeden önce Prens'in raflarında okumam için yararlı bir şeyler arayacağına söz verdi.

Yarı yarıya lüks yatağa düştüm ve kâbuslar hakkında endişelenmeye bile vakit bulamadan uykuya daldım.

Gece boyunca mışıl mışıl uyudum, Brynja taş atma yarışması başlamadan bir saat önce beni büyük bir kahvaltıyla uyandırdı. Yemeğimi yiyip yıkandıktan sonra banyo odasından çıktığımda hizmetçinin yatağın ucundaki büyük bir bohçayı karıştırdığını gördüm.

"Ah, leydim," dedi, sesinde alışılmadık bir telaş tonu vardı. "Frima sizin için bazı dövüş kıyafetleri bıraktı. Ama bunların ne için olduğunu bilmiyorum."

"Yardımcı olabilirim," dedim. "Bu... zincir zırhı mı?" Birbirine kenetlenmiş halkalardan oluşan bir metal levhayı elime aldım. Daha önce saray savaşıları ve muhafızlarında görmüştüm ama pahalıydı.

"Evet. Sanırım öyle."

Önce ona, sonra da zırh ve giysi yığınınına baktım. Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu, diye kabul ettim. "Gidip ondan yardım isteyeceğim," dedim.

Hâlâ üzerimde sadece bir çarşaf ve kalın siyah bir bornoz vardı, yatak odasının kapısını iterek açtım ve çerçevenin etrafından baktım. "Frima?" diye seslendim ama kimseyi göremedim. Bu halimle sütlerin etrafına bakmak istemedim.

Mazrith ateşin yanındaki geniş koltuktan kalktı.

Onu orada nasıl kaçırmışım?

Beni gördüğünde gözleri parladı ve yutkundum, önceki geceki konuşmamız hala aklımdaydı.

"Frima burada değil. Ne istiyorsunuz?" Sözlere sertti. "Boş ver.

Bir yolunu buluruz," dedim çabucak.

Bana doğru bir adım attı. "Ne istiyorsunuz?" diye tekrarladı.

"Bana verdiği şeylerin ne için olduğunu bilmiyoruz. Ama dediğim gibi, bunu çözeceğiz."

Ama o çoktan bana doğru adım atmaya başlamıştı. "Mücadeleye gitmeden önce çok az zamanımız var. Ben yardım edeceğim."

Brynja içeri giren Mazrith'e, sonra da bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sizi yalnız bırakayım leydim," dedi ve odadan fırladı.

Elimi yüzüme sürdüm.

Mazrith yatağına baktı. "Giyiniyorum. Giyinmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu sessizce.

"Zırh konusunda yardıma ihtiyacım var," diye terslendim ama gerçek şu ki giysilerin çoğunun ne olduğunu ben de bilmiyordum.

Bir an için gideceğini sandım ama sonra beyaz pamuklu bir şey aldı. "Önce bu. Sonra gömlek ve pantolon." Onları da bana doğru itti, ben de aldım. "Odin aşkına, ben bu odadayken sakın o cübbeyi çıkarma." Sözlere törpülenmişti.

Sertçe yutkunararak, kapıyı arkamdan sıkıca iterek giysilerle birlikte banyo odasına koştum.

Beni istedi.

Fae-şarap rüyasının anısı içimi ısıttı ve yatak odasını bu kadar çabuk terk ettiğim için içimde küçük bir pişmanlık titreşimine neden oldu.

Heimskr olma, Reyna! Sana dokunmasına izin vermezsin.

Başımı sertçe sallayarak pantolonumu bağlayıp gömleğimi içine sokmayı bitirdim, sonra banyo odasının kapısını iterek açtım ve odaya geri döndüm.

Savaşçı kıyafetleri giydiğini fark ettiğimde, elimden geldiğince rahat davranmaya çalıştım. Dar siyah gömleğinin üzerinden geçen çok sayıda deri kayışı işaret ettim. "Çocukken sana bunu yapmayı öğretmiş olmalılar," dedim.

Mazrith üzerinde birkaç gümüş halka bulunan deri bir kayış ve bir kemer uzattı. "Sırada bunlar var," dedi sıkıca.

Kemeri belime bağladım ama deri kayışı ondan aldığım da duraksadım. "Erm..."

Çenesi gerildi, öne çıktı ve başımın üzerine indirdi. "Kolunu kaldır."

Yaptım ve parmağı kaburgalarımın yan tarafına değdiğinde keskin bir nefesi zorlukla bastırdım. Kayışları düzeltmesi sadece yarım dakika sürdü ama lanetli ciğerlerim tüm bu süre boyunca çalışmadı.

Sonra, altın sargımın yarısı büyüklüğünde ve göğsümün altından göbeğime kadar uzanacak şekilde tasarlanmış siyah deri bir sargı uzattı.

Onu aldım, etrafıma sardım ve ön taraftaki bağcıkları bağladım. Yukarı baktığımda, zincir zırhı bir ağ gibi tutuyordu ve üstündeki deliği gördüm. Yavaşça başımın üzerine indirdi, sonra çeşitli noktalardan alttaki deri kayışlara sabitledi. Yine, başı bana yakın eğilmiş ve parmakları tenime bu kadar yakinken, kendimi doğru düzgün nefes alamaz halde buldum.

Geri adım attığımda gözleri kararmıştı. "Bu tasma düştüğünde boynunu korur," diye homurdandı ve zincir zırhın arkasına bir şey taktı.

Bana bağları olan iki küçük deri parçası uzattı. "Bunlar inciklerinin etrafına dolanacak."

Çömeldim, zincir zırhın ağırlığı beni hantal yapıyordu. Tekmelikleri bağlarken tekrar konuştu. "Asan nerede? Bu kayış kalçalarının üzerinden geçiyor ve onun için bir kılıfı var." Tuvalet masasını işaret ettim ve onu almak için hareket etti. "Bunun ağırlığı iyi," dedi neredeyse kendi kendine.

"Hoşuma gitti," diye cevap verdim.

"O zaman ona bir isim vermelisin. Silahların isimleri olmalı."

Ayağa kalktım, asayı bana uzatırken gözlerimiz kilitlendi. "Bunu düşüneceğim," dedim.

"Saçın ne olacak?" "Saçım ne olacak?"

"Onunla bu şekilde nasıl savaşıyorsun?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. Lhoris, çalışırken asi saçlarımla başa çıkmam konusunda yıllarca başımın etini yemişti. Zırhın ağırlığına alışmaya çalışarak şifonyere doğru ilerledim ve kızıl buklelerimi kabaca büyümlü kafa bandına sokarak Voror'un tüyünün güvenli bir şekilde içine sıkıştığından emin oldum.

Prens'e geri döndüm. "Daha iyi misin?"

"İşlevsel," dedi. "Zincir zırhın içinde rahatsız görünüyorsun." "Biraz ağır."

"Evet. Daha kaslı olan Fae'ler için yapıldı."

Ona kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. "İnsanlar için yapılmış bir şeyiniz var mı?"

Bana göz kırptı. "En kısa zamanda daha uygun bir şey tedarik edeceğim. Ama şimdi gitmeliyiz."

Saray kapılarının önündeki arenaya geri döneceğimizi sanmıştım ama yanılmışım. Frima ve Svangrior bizi büyük salonda karşıladı ve devasa kapılar açıldığında aşağıdaki kumlu alan bomboştı. Büyük merdivenlerden hızlıca indik ve zincir zırhımı daha rahat hale getirmeye çalışarak omuzlarımı silktim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Ormana."

"Hani şu asla girmem dediğin ürkütücü orman mı?" "İkisi de aynı şey," diye sırtı Frima.

"Harika."

Sessizce yürüdük, üç fae de benden daha hızlıydı, bu yüzden bacaklarım çok daha fazla iş yapıyordu. Budaklı, ürkütücü ağaçların arasında bir patika yoktu ama üzerinden geçtiğimiz çalılıkların daha önce çiğnenmiş olduğu belliydi. Daha yoğun bir bölgeden geçmek için biraz yavaşladığımızda, bir daldan sarkan bir kurdele gördüm, kumaş sarayda çok yaygın olan aynı kurumuş kan rengindeydi. Kurdelenin ucunda bir göz küresi vardı.

"Bu cam mı?" Sordum, sonra da keşke sormasaydım dedim.

Svangrior bana bakarken homurdandı. "Cam gibi mi görünüyor?"

Kendime rağmen ona baktım. Beyazlar kan çanağına dönmüştü, gözbebekleri genişti ve arkasına koyu kırmızı sinew parçaları yapışmıştı.

Safrayı yuttum. "Hayır."

Gittikçe daha fazla kurdele vardı ve onları takip ettiğimizi biraz geç fark ettim. Onlar hastalıklı işaret levhalarıydı.

Beş dakika sonra, ağaçların aslında kurdelelerdeki gözbebeklerinden daha kötü olduğuna karar verdim.

Kabuğun herhangi bir bölgesine birkaç saniyeden fazla bakarsam, yüzler oluşmaya başlıyordu. Bükülmüş, işkence görmüş yüzler, siyah sızan gözlerle. Tepedeki dallar, daha fazla kurdele süslemek için insanların gözlerini oyabilecek keskin, anormal derecede bükülmüş uçlarla son buluyordu.

"Ağaçlar canlı mı?" Özellikle hırçın görünen bir daldan kaçınmak için eğilirken mırıldandım ve yapraklardan fısıltılı bir hayal kırıklığı tıslaması duyduğumdan neredeyse emindim.

Svangrior, "Bazıları gölge-fae'lerin atalarının ağaçlarda yaşayan ruhları olduğunu söylüyor," dedi.

Hafif bir dehşetle ona baktım. "Onların ruhları *Hel*'de ya da *Valhalla* mı?" Böyle bir şey duymamıştım.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Suçları ikisine de uygun değildi, bu yüzden-" Mazrith'in arkasına baktı. "Yani Kral onları buraya sürgün etti. Ya da söylentilere göre öyle."

"Kral mı? Mazrith'in babası mı, yoksa önceki bir Kral mı?"

"Babam bu ormanı bu hale getirdi," dedi Mazrith önümüzden. "Ve bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sanırım neredeyse vardık. Kendinizi hazırlayın."

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

Yırtıcılar.

Ve bol miktarda av vardı. Daha önce olduğu gibi, Kraliçe için olduğu açıkça belli olan bir taht, etrafında maiyeti için birkaç sıra ve diğer herkes için sahnenin geri kalanını çevreleyen sıra sıra sandalyeler ve banklar vardı. Açıklık mükemmel bir daireydi ve üzerinde koyu renkli tebeşirle saat suratı gibi işaretler vardı.

Bizi gördüklerinde kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Sonra yuhalama ve tezahürat karışımı alçak bir koro başladı.

Başımı salladım, sinirlerim gerilmişti. Frima koluma nazik bir yumruk attı. "Unutma, bu sefer silahın var."

Onu.

"İyi şanslar."

Svangrior homurdandı ve ben diğer şampiyonlara doğru ilerlerken üçü de yerlerine oturdu. Orm sıranın bir ucunda, Kaldar ortada ve Dokkar da diğer ucundaydı. Toprak-fae'nin yanında sıraya girdim.

Bana yan gözle baktı, tembel sırtışı çoktan yerini almıştı. "Bugün daha iyi hazırlanmış görünüyorsun," dedi.

Asamı kaldırdım. "Evet."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kendini öldürtmemeye çalış."

İçimden kendi hayatı için endişelenmesiyle ilgili bir şeyler söyleyerek karşılık vermek geldi ama dilimi ısırdım. Burada düşmanlarım vardı. Hem de çok. Bu arenada kendimi kelimelerle savunmama gerek yoktu. Zırhım ve silahım vardı.

"Elimden geleni yapacağım,"

diye cevap verdim. "Bundan

fazlasını isteyemem."

"Buradayım, izliyorum, *heimskr*." Voror'un hoş sesi kafamın içinde süzüldü. "Bilmeni isterim ki bu ormanın çok ciddi sorunları var. Hiç görgüsü yok ve benim büyüklüğümü de hiç tanımıyor gibi görünüyor."

Bir gülümsemeyi bastırdım. Orman ona zarar vermediği sürece, sinirli baykuşun perili bir ağaç tarafından rahatsız edilmesi fikrinden hoşlanmadan edemedim.

"Görünüşe göre istenmeyen bir misafirle karşılaşmak üzeresiniz," dedi ciddiyetle.

Kraliçe'nin gelmesini bekleyerek tahtına baktım ama onun yerine Orm göründü. Sıranın diğer ucunda, benim yanımda yerini alarak esasına yaslandı.

Zırhı parıldıyordu ve silah yağı gibi kokuyordu. "Gölge Saray'da geçirdiğin zamandan nasıl keyif alıyorsun?"

Sesi tüylerimi ürpertti ve onun delici, acımasız gözlerine bakmayı reddettim. "İyiyim, sorduğun için teşekkürler," dedim.

"Yazık, çünkü burada çok uzun süre kalmayacaksınız."

"Gölge-fae kraliyetiyle nişanlandım," dedim, kelimeleri söylerken neredeyse boğuluyordum. "Burada olmak istediğim sürece burada olacağım."

"Bana bak, küçük insan."

Dişlerimi sıktım, sinirlerimi çelikleştirdim ve yüzümde olabildiğince buyurgan bir ifade tutmaya çalışarak başımı yavaşça çevirdim.

Gözleri her özelliğimin üzerinde geziniyor, tanıdığım bir duyguyla ateşleniyordu.

Onun için bir meydan okumaydım.

"Evet. Evet, sende ne gördüğünü anlayabiliyorum. Ne ." Bana daha önce gösterdiği aynı görüntü zihnime kazındı, ancak şimdi çıplak bedenimi kırbaçlarken siyah ve fildişi bir taç takıyordum. Göz temasını kestiğimde güldü, görüntü kayboldu. "Sana düşman olacaklar, seni aptal küçük *veslingr*, sonra da seni Altın Saray'a geri götürmem için bana yalvaracaksın."

Dokkar diğer tarafımdan yüksek sesle öksürdü, sonra asasının üzerindeki çizgiden dışarı eğildi. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Bu zavallı küçük insanın bana bağlı olması gerekiyordu."

Dokkar tek kaşını kaldırdı. "Ve şimdi Yılanlar Prensi'ne bağlı."

Orm toprağa tükürdü ve Dokkar bana meraklı bir bakış attı. "Rune-ışaretililere Sarayımda iyi davranılır ama senin gibi savaşılmaz."

Toprak perisinin araya girmesine minnettar ve onu konuşturmaya hevesli bir şekilde bakışlarımı ona sabitledim ve söyleyecek bir şeyler aradım. "Sanırım olmalı," dedim sonunda, omuz silkip kızıl saçlarımdan gevşek bir tutamı elimden geldiğince gelişigüzel savurarak.

Küçük bir kahkaha attı ve Orm omzumdan tutup beni kendisine doğru döndürdüğünde kahkahası aniden kesildi. Kendimi durduramadan, yüzlerce kez tekrarladığım eğitim devreye girdi.

Asamı bacaklarının arasına doğru indirdim.

Tahtanın metale çarpma sesi açıklıkta çınladı ve Orm omzumu bırakarak şaşkınlıkla bana baktı.

Zırh.

Bacaklarının arasında savunma zırhı vardı, az önce yaptığım şeyin şokunu fark ettim.

"Bir Fae Lorduna vurmaya cüret mi ediyorsun?" diye tısladı, kaymaktaşımdan yüzü morun çirkin bir tonuna dönüşmüştü. "Sen mi? Zavallı bir insan mı?"

Öldürdüğü vahşi insan savaşçı kadını düşündüm ve geri çekilmek yerine omuzlarım genişledi, dikleşti. Çevremdeki bir hareket dikkatimi çekti ve hafifçe döndüm. Gölgeler. Gölgelerden oluşan yılanlar toprakta dönüyor ve kıvrılıyordu. Bekliyorlardı.

Mazrith'in sesi kafamın içinde yankılandı: "Adımı söyle de onun gırtlığını parçalayayım," dedi.

Dudaklarımda 'M' harfi oluşmaya başlamıştı bile; Orm'un hak ettiği cezaya çarptırıldığını görme arzusu çok baskındı. Ama bana burada zarar veremezdi. Herkesin önünde olmaz. Bu, Altın Saray'da yapmak istediğim şeyi yapmak için bir fırsattı. *Ona karşı durmak*. Bir avucumu ilerleyen yılanlara 'dur' dercesine kaldırarak ama onların varlığından cesaret alarak konuştum.

"Kraliyet ailesine söz verdim ve sana vurmaya kesinlikle cüret ediyorum," dedim, sesim sadece biraz titreyerek. "Bana dokunman için sana izin vermedim ve bu yarışmada seninle eşitim."

Cevap verirken yüzündeki morluk derinleşti, ağzının kenarında tükürükler oluştu. "Bana ait olduğun sürece seni öldürmeyeceğim. Seni mümkün olduğu kadar uzun süre hayatta tutacağım. Bunu bil."

Kalabalıktan büyük bir tezahürat yükseldi ve ikimiz de kafalarımızı kargaşanın kaynağına çevirdik.

Kraliçe gelmişti.

Mazrith'in yılanları yerde birkaç kez döndü ama Orm isteksizce hizaya geri döndüğünde sürünerek uzaklaştılar.

"Hepiniz hoş geldiniz!" Kraliçe'nin tiz sesi alanda yankılandı ve kalabalık alkışladı. Toprak çemberin karşısından net olarak göremiyordum ama siyah elbisesi her zamanki kadar mükemmel görünmüyordu ve kırmızı gözleri de o kadar parlak değildi. Rangvald, alışılmadık derecede vahşi gözlerle onun yanında aceleyle ilerliyordu.

"Hepinizin bildiği gibi, son oyunu Toprak Mahkemesi'nden Lord Dokkar kazandı."

Bunu bilmiyordum. Mazrith tarafından götürüldükten sonra ne olduğunu sormak aklıma bile gelmemişti. Ama sonra, bu oyunların galibi beni ilgilendirmiyordu, sadece hayatta kalmak istiyordum.

Kraliçe tahtına oturdu ve bir kolunu ona doğru uzattı ama boncuk bakışları bana sabitlendi. "Bakalım bu sefer onu kim yenebilecek. Her biriniz ringde bir pozisyon seçin."

Diğer üçü hemen harekete geçti ve hem Voror hem de Mazrith aynı anda zihnimde konuştu.

"Lord Orm'un yanında durma," dedi baykuş, Mazrith'in buyurduğu gibi, "Dokkar'ın yanında."

"Siktir et," diye mırıldandım. Frima bunun bir taş atma yarışması olduğunu söylemişti - ve arenanın uzun ve ince değil yuvarlak olduğunu düşünürsek, en kötüsünden korkuyordum. Bu, birbirimize taş atacağımız şekilde ayarlanmıştı. Ve ben Orm'un karşısında olmak istemiyordum.

İçgüdülerime güvenerek toprakta koştum ve Dokkar'ı takip ettim. Onun karşısında olmak istiyordum. O da diğerleri gibi beni yarışmadan çıkaracaktı ama bu süreçte beni kasten öldürmeye çalışmayacağından emindim.

Kaldar, Gölge Saray Kraliçesi'nin hemen önünde pozisyon almış, Dokkar da soluna geçmişti. Ben de hemen onun sağ tarafında yerimi aldım. Orm son boşluğu biraz zorlama bir çalımla aldı.

Çok öfkeliydi. Gergin ve sert hareketlerinden bunu anlayabiliyordum.

Oh Reyna, maçtan hemen önce onu kızdırmak belki de akıllıca değildi.

Ama içgüdüler devreye girmişti. Görünüşe göre Frima işini iyi yapmıştı. Ve alay ve kabadayılıktan daha faydalı bir şeyle karşılık verebilmek?

Bu oldukça iyi hissettirmişti.

Gürültülü bir alkış koptu ve ardından gölgeler arenanın üzerine çullanarak beni şaşkınlıkla sıçrattı. Ağaçların arasından çıkan kayalar, her birimizin yanında yığınlar halinde durana kadar mürekkep gibi gölgenin ince dalları tarafından yönlendirilerek yuvarlanıp yön değiştirerek zeminde gümbürdedi. Yumruk büyüklüğünden kafa büyüklüğüne kadar değişen kayaları bırakmayı bitirdiklerinde, gölgeli şeritler şampiyonların her birinin ayaklarının etrafında dönerek birkaç metre genişliğinde bir halka oluşturdu.

"Ayakta kalan son şampiyon kazanır. Gölge halkanızı terk ederseniz, kaybedersiniz." Kraliçe acımasızca kıkırdamak için durakladı, "ve inanın bana, onun yerine kayanın size çarpmasını dileyeceksiniz. Başlayın!"

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

REYNA

B Daha düşünecek zamanım bile olmadan Orm harekete geçmişti. Şaşırtıcı bir şekilde, havaya fırlattığı devasa kaya parçası bana doğru gelmiyordu.

Dokkar esasını havaya kaldırdı, sarmaşıklar Orm'un devasa taşını engellemek ya da yönünü değiştirmek için fırladı. Ancak çok geç tepki vermişti. Taş ona tam isabet etmedi, sarmaşıklar onu zamanında yakalayarak yörüngesini değiştirdi ama taş sertçe yanına çarparak hem çenesine hem de omzuna isabet etti. Toprak-fae kayanın gücüyle geriye, toprağın üzerine doğru uçtu ve Orm'un yüzü neşeyle . Kan, düşen toprak-fae'nin etrafındaki toprağı karartmaya başladı ve arenanın kenarının ötesinden biri bağırdı.

"Hükmen mağlup! Dünya kaybediyor!"

Fae halsizce doğrulmaya çalışırken Dokkar'ın etrafındaki siyah gölge halkası kayboldu, çenesindeki yaradan kan akıyordu ve omzu çok aşağı sarkıyordu. Kendisinininki gibi kabuk rengi deriye sahip iki fae toprağın üzerine koştı ve onu sürüklemeye başladı.

Mazrith kafamın içinde, "Orm'un dikkati dağılmışken şimdi saldır," dedi.

Fae'ler kadar güçlü olmayabilirdim ama isabetli olabilirdim. Rahatça kaldırabileceğim bir taş aldım. İğrenç sevinç sırtışına odaklanarak Orm'un ağzına nişan aldım. Taş elimden ayrılırken, Kaldar'ın da altın perinin dikkatinin dağılmasından faydalandığını fark ettim.

Tatmin edici bir gümbürtü duyuldu, ardından büyük taş karnına, benimki de burnuna çarpınca acı dolu bir feryat koptu. Burun deliklerinden hemen kan sızmaya başladı.

Öfke dolu gözlerini benimkilere dikti ve kafam kadar büyük bir kayayı asasıyla aynı anda kaldırdı. Kayayı elinde tutarken,

Asasından pırıl pırıl beyaz bir ışık fişkırđı ve görüşüme hükmetti. Gözlerim tepki olarak kapanmaya zorlanırken yüzümü yukarı kaldırdım.

Kaya parçası bana doğru geliyordu ve ondan kaçmak için önümü göremiyordum. Paniğe kapıldım. Körlemesine eğildim, sonra nefes nefese kaldım.

Kapalı göz kapaklarımın arkasında bir görüntü netleşiyordu.

Benim bir görüntüm.

Kendimi çömelmiş halde görebiliyordum ama Orm'un durduğu yerden. Bana ait olmayan muzaffer bir sevinç dalgası hissettim, sonra kayanın hızla zayıf formuma doğru ilerlediğini gördüm.

Tam olarak nereye düşeceğini ve siyah halkanın tam olarak nerede olduğunu görerek ayağa fırladım ve kayanın düşmesini önlemek için tam zamanında sağa atladım.

Görüntü kayboldu ve Orm öfkeyle ulurken tek gözümü açtım.

"Ne oluyor?" Başladım ama sonra başka bir görüntü gözlerimi kapattı ve önümde görebildiklerimin yerini aldı.

Bu kez Kaldar'ın gözlerinden görüyordum. Etrafımdaki her bireye karşı duyduğum soğuk nefret hislerimi bastırıyor, ardından ne pahasına olursa olsun Orm'u dövüşten uzaklaştırma kararlılığı geliyordu. Yarışmadaki zavallı insan rakibim hakkında hissettiğim tek şey ilgisiz bir küçümsemeydi. Onunla daha sonra ilgilenilebilirdi.

Buz, Orm'un ortasına iri bir taş fırlattığında görüş ortadan kalktı.

Az önce rakibimin gözünden gördüğüm şeyin ne olduğunu çözecek vaktim yoktu ama öğrendiklerimi kullanabilirdim. Elindeki her şeyi Orm'a fırlatacaktı çünkü ben bir tehdit değildim.

Eğer Kaldar Orm'un peşinden gidiyorsa, onun dikkatini tekrar bana çekmenin bir anlamı yoktu. Elime bir taş alarak Orm'un yüzüne doğru olabildiğince sert bir şekilde fırlattım.

Aramızda, elimizde ne varsa Orm'un üzerine yağdırdık; Kaldar gövdesinden ve bacaklarından saptırmak için konsantre olması gereken büyük taşlarla, ben de daha küçük taşlarla, hepsi de onun aptal, mükemmel, fae suratını hedefliyorduk.

Sonunda bir taş tam şakağına isabet etti ve daha büyük taşları engellemek için gösterdiği şiddetli çaba sekteye uğradı. Gözleri kafasının içinde yuvarlandı. Buz muzaffer bir havlama sesi çıkardı ve ortasına büyük bir kaya parçası fırlattı.

Engellemek için beceriksizce bir girişimde bulundu ama başarısız oldu. Onu yere doğru itti ve geriye doğru yuvarlanırken üzerinden yuvarlandı. Kollarından biri

Ayağa kalkmaya çalışırken siyah halkaya çarptı ve acı dolu bir çığlık attı.

"Hükmen mağlup!" diye bağırdı arenanın kenarından bir altın-efe.

Siyah halka çözüldü ve gölge Kraliçe'ye doğru geri süpürüldü. Altın-fae Orm'un kalkmasına yardım etmek için koştu, ama ona ulaşır ulaşmaz Lord kafasına onu geriye savuracak kadar sert bir kelepçe vurdu.

"Sana benim için kaybetmeni söylemedim!"

diye kükredi. "Ama Lordum, acı çekiyordunuz."

"Reyna!" Voror ve Maz kafamın içinde adımı haykırdılar ve ben Orm'un gösterisinden tam zamanında dönerek bir taşın bana doğru savrulduğunu gördüm. İçgüdüsel olarak asamı kaldırdım, kayayı uzaklaştırmayı başardım ama tahtada endişe verici bir bükülme bıraktım.

Kaldar'a baktım, Dokkar'la konuştuğum gibi onunla da konuşup konuşamayacağımı merak ediyordum. Ama ondan duyduğum küçümseme daha derin bir şeye dönüşmüş gibiydi.

Gözlerinde ne zalim bir gülümseme ne de çıldırmış gibi bir öfke vardı, sadece nefret vardı. Çok daha büyük bir kayayı eline aldı ve asası parlayıp kayanın etrafında ölümcül buz dikenleri büyüyerek kayanın boyutunu büyütürken içimi korku kapladı. Kayayı iki koluyla kaldırdı. Kaya ondan daha genişti.

Ekibim bununla başa çıkamazdı. Sihirden başka hiçbir şey başa çıkamaz. Beni yarışmadan sonsuza dek çıkarma şansını kullanıyordu.

"O kayadan sağ çıkamayacaksın," dedi Voror kafamın içinde. "canım," diye mırıldandım, nabzım o kadar hızlı atıyordu ki başımın döndüğünü hissettim.

Taş Kaldar'ın ellerinden ayrıldı ve nişan alması doğruydu. Vuracaktı Ben.

"eğin yoksa ringi terk etme," dedi Mazrith.

Zihinsel ses bir törpü.

Kaya kavisini tamamlayıp başladığında zaman yavaşlıyor gibiydi.

İçgüdülerimin beni ele geçirmesine izin vererek kendimi yolun dışına attım.

Ringin içinde kalmak için elimden geleni yaptım ama devasa taşla nişan alması çok iyiydi.

Vücudumun neredeyse tamamı gölgeler çemberinin dışında kaldı.

Normal acıya hiç benzemeyen bir acı vücudumun her zerresine sızdı. Aynı anda hem sıcak hem de soğuktu, vücudumun içinde, sonra kanımın içinde, içimden geçerek beni içten dışa yakıyordu.

"Hükmen mağlup!"

Bağırışları duydum ama acı devam ediyordu. Kıvrıldığımın ve yerin hareket ediyormuş gibi hissettirdiğinin belli belirsiz farkındaydım ama konsantre olmaya çalıştığımda içimdeki dondurucu ateş daha da yakıyordu.

"*Hükmen mağlup* dedim!"

Acı yok oldu.

Umutsuzca bilincimi korumaya çalışarak sırt üstü yuvarlandım. Arzuladığım temiz hava ve açık gökyüzü yoktu, sadece en ufak bir fırsatta beni parçalayacak ağaçların titreyen dalları vardı.

"Reyna?"

"Sanırım hasta olabilirim," diye mırıldandım, neler olduğundan pek emin değildim.

Frima ortaya çıktı, çömeldi ve beni ustalıkla ellerimin ve dizlerimin üzerine devirdi, tam da toprağa kusmam için zamanında.

Arkamdaki kalabalığın güldüğünü ve alay ettiğini duydum.

"Bu insan bugün savaşta bir gold-fae'yi alt etti," diye gürledi Mazrith'in sesi. "Bunun için alkışlarınızı hak ediyor. Tabii onun çektiği acıya katlanmak istemiyorsanız?"

Gözlerimi kırptırdım ama ellerimin ve dizlerimin üzerinde durarak mide bulantımın geçmesini diledim.

Birisi yavaşça alkışlamaya başladı ve birkaç kişi daha katıldı. Alkış sesleri kısa bir süre sonra kesildi.

"Siktir et onları," diye fısıldadı Frima. "Kendi başına ayakta durabilir misin?" "Evet."

Derin bir nefes daha aldım, sonra olabildiğince düzenli bir şekilde ayağa kalktım.

"Kazanan Kaldar," dedi Kraliçe ben ayağa kalkar kalkmaz. Kalabalık içten alkışlarla patlarken ona bakmaktan kaçındım ama Lord Orm'un bakışlarından kaçamadım. Bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi, gözlerim onunkilere takıldı. Ve öldürücüydüler.

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

REYNA

M Azrith ve Frima iki yanımda durdular, biz ormanda sessizce ilerlerken her biri adımlarını açıkça kısaltıyordu. Svangrior arkamızdaydı ve düzenli olarak küfürler mırıldanıyordu.

Herkes gidene kadar beklemiştik ve Frima bunun sebebinin ormanda herhangi bir münakaşadan kaçınmak olduğunu söylese de ben bunun iyileşmem için bana zaman tanımak olduğundan şüphelenmiştim.

Bilmedikleri şey, beynimin gölge halkasından düşmekle pek ilgisi olmayan kendi kargaşası içinde olduğuydu.

Odin'in kıcı aşkına, Orm ve Kaldar'ın gözlerinin içini nasıl görebilmişim? Sadece görmek değil, hissetmek de. Her düşünceyi değil, fiziksel olarak ne yaşadıklarını değil, ama ağır basan duygularını kesin olarak hissediyordum.

Nasıl?

Bu nasıl mümkün olabilir?

Hayatın boyunca sana ait olmayan imgelemler gördün Reyna.

Altın kaynaklı imgelemler gördüğüm onca zaman bir başkasının gözünden görüyor olabilir miydim? Açlık Çeken'in gözlerinden mi?

Ama Mazrith ve annesiyle ilgili gördüğüm imgelem geçmişte kalmıştı, en iyi ihtimalle bir anıydı. Bu... Bu gerçek zamanlı, canlı ve altının yakınında bile değildi.

Gördüklerimi birine anlatma düşüncesi midemi daraltıyor, bunun saklamam gereken bir sır olduğu hissi, giderek artan daha fazlasını öğrenme ihtiyacımla savaşıyordu. Saraya döndüğümüzde Voror'la konuşmak için yalnız zaman buluyordum. Bu konuda konuşmak için güvenilebileceğim tek kişi oydu.

Sarayın görkemli kapılarından girdik, merhametli bir şekilde fae'lerden arındırılmıştı, sonra hızla Yılan Sütlerine yöneldik.

"Frima, yapabilir misin..." Oturma odasına girdiğimizde ve kapılar arkamızdan kapandığında zincir zırhımı işaret ettim. "Bana yardım eder misin?"

Başını salladı ve ben de yatak odasına girdim, eğilip tekmelikleri çözdüm.

Doğrulduğumda, beni odaya kadar takip eden Frima değildi.

Kapı Mazrith'in iri gövdesinin arkasında tıkırdayarak kapandı.

"Orm bahisleri yükseltmeye hazır. Onu öldürmeme izin vermeliydin." Asasının tepesinden çıkan gölgeler ikimizin de etrafında dönüyordu. Benden birkaç adım aşağıdaydı, yüzlerimiz değişiklik olsun diye aynı hizadaydı ve gözlerinde dans eden öfke nefesimin kesilmesine neden oldu. Yanlış nedenlerden dolayı. Korkutucuydu ama güzeldi de. Zorlayıcıydı. Bir şekilde doğruydı.

Tüm fae'ler güzeldir ve tüm fae'ler ölümcüldür.

Az önce yaşadığım ıstırap verici acının sebebinin gölge büyüsü olduğunu hatırlamak beni duyularımı toparlamaya zorladı. Tanrılar tarafından canlı bir varlığa bunu yapabilecek kapasitede yaratılmış olmaları...? Bu çok yanlıştı.

"Kendimi savunmak istedim," dedim elimden geldiğince kayıtsız bir şekilde. "Ayrıca, Kraliçe'nin seni cezalandırmak için meşru bir nedeni olabilirdi. Diyelim ki bir savaş başlattın." Omuz silktim. "Sana bir iyilik yapıyordum."

Yüzü seğirdi, sonra gölgeler asasına geri döndü. Yine de gözleri yumuşamadı. "Belki de. O adam senden şiddetle nefret ediyor. Neden?"

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

Dişlerini gösterdi. "Benimle oyun oynama, *Gildi*."

"İsteddiği oyuncayı aldın."

Mazrith'in gözleri kısıldı. "Bu... Bu mı?"

"Evet. Beni cariyesi olarak ve ekibinde bedava çalıştırmak için istedi ama onun yerine sen beni aldın. Şimdi kanıtlaması gereken bir şey var."

"Değil çünkü... Çünkü o sana aşık olduğu için mi?"

Ağzım açık kaldı. "Hangi dünyada ona bakıp da bana aşık olduğunu düşünürsün? O açgözlü, güce aç, dengesiz bir psikopat ve sahip olduklarının elinden alınmasından hoşlanmıyor. Bu kadar basit."

Mazrith neredeyse kendi kendine,

"Açgözlülük," diye tekrarladı. "Evet.

Açgözlülük. Sizin türünüz için oldukça standart."

Bana ters ters baktı. "Senin türünün açgözlü olmadığına mı inanıyorsun?" "Fae'lere kıyasla değil," diye homurdandım.

"Çok safsın."

"Bunu, diğer çocuğun ona neden kızdığını bilmeyen erkek söylüyor," diye karşılık verdim.

Mazrith beni şaşırtarak alçak sesle, esprisiz bir kahkaha attı. "Ah, *Gildi*. Beni asla ama asla bir çocukla kıyaslamamalıydın."

Orm'un halı üzerinde söylediği sözler aklıma geldi.

"*Oyuncaklar çocuklar içindir. Ben yetişkin bir erkeğim, bunu yatak odama girdiğinizde anlayacaksınız.*"

İki fae birbirine çok benzer bir şey söylüyordu ama söyleme biçimlerinde kesinlikle aynı olan hiçbir şey yoktu. Orm'un sözleri bir acı ve işkence vaadiydi, güç ve hünerle ilgili olgunlaşmamış bir övünmeydi.

Mazrith'in sözleri tamamen farklı bir vaatle doluydu.

Yutkundum. "İyi. Belki ikimiz de bazı konularda biraz deneyimsizizdir."

Mazrith çenesini geriye yatırarak beni süzdü. "Senin için bu çok makul bir gözlem."

Dışlerimi sıktım. "Sadece kaçırıldığımda, evliliğe zorlandığımda ve hayatım tehdit edildiğinde *mantıksız* olduğumun farkında mısın?"

"Frima öyle düşünüyor. Ben hâlâ emin değilim."

İçimi çektim, gözlerimi devirdim ve Frima'nın benim tam bir *heimskr* olmadığıma inanmasından duyduğum beklenmedik mutluluğu bastırmaya çalıştım. "Burada işimiz bitti mi? Bu zırhı çıkarmak istiyorum."

"Seninle konuşacağım. Önce boynundaki zincir zırhı çıkar."

Dediğini yaptım, tokaları yokladım. Zincir zırhına ulaştığımda bana yardım etmek için hamle yaptı ama onu durdurdum.

"Bakalım kendim yapabilecek miyim?" dedim. Tüm klipsleri nereden açacağımı zaten söylemişti ve omuzlarımı oynatarak gevşek olup olmadığını kontrol ettim. "İyi. Orm'u dışarı çıkaran senin taşındı, biliyorsun değil mi?"

Başımı kaldırıp

Mazrith, beceriksiz parmaklarım duraklıyor.

"Ha? Sanırım Kaldar'ın ona fırlattığı lanet olası büyük kayanın bununla bir ilgisi var," dedim, söylediklerinin doğru olmasını dileyerek.

"İşini bitirdi belki ama sadece senin taşın şakağına çarpıp düşmesine neden olduğu için ona isabet etti. Sen, bir insan, bir Fae Lordunu öldürdün."

Zincir zırhı başımın üzerinden dikkatlice kaldırdım ve haklı olup olmadığını merak ettim. Taşım ona çarptığında Orm'un gözlerinin yuvarlandığını görmüştüm.

"Bu oyunlardan birini kazanırsanız, bir örgü kazanacaksınız."

Zincir zırhı bir şangırtıyla yere düşürdüm. "Örgü mü?"

"Evet. Onur saç örgüsü demektir." Mazrith kaşlarını çatı. "Bu sizin sarayınızda da böyle, değil mi? Lhoris'in bir saç örgüsü var."

"Evet, tabii ki öyle ama... Dövüşerek bir örgü kazanacağımı hiç düşünmemiştim."

"Ama bir tane kazanacağınıza inanıyordunuz?"

"Evet," diye başladım, sonra sustum. Birahane Skegin'e ondan önce bir örgü kazanacağımı söylemiş olabilirdim ama bu bir blöftü. *Yggdrasil*'in yöntemi, silahınız olmadığında kelimelerle savaşıyordu. *Benim yöntemim* de kelimelerle savaşıyordu. Ama saçma bir örgü takacağıma gerçekten inanmış mıydım? Geleceğimin başka bir Saray'da, kimseye ait olmayan bir yerde saklandığına inanmıştım. Özgür. Yalnız, kılık değiştirmiş ama hayatta kalan.

"Aslında hayır," diye itiraf ettim. Bunu ona neden söylediğimi merak ederek ona baktım. "Braid'ler halka açık kahramanlık eylemleri veya büyük zaferlerle kazanılır. Klanınız ya da sarayınız tarafından tanınan cesaret, yüreklilik ve ustalık." Omuz silktim. "Bunların hiçbirisi saklanarak elde edilemez."

"Hayatın boyunca saklanacağına mı inanıyordun?"

"Altın Saray'dan başka nasıl kaçabilirdim ki?"

Ağzını açtı, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi başını sallarken yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Saklanarak geçen bir hayat... Hayır. Hayır, saç örgüsü kazanamazsın. Ne de sen-" Başını tekrar sallayarak konuşmayı kesti. "Saklanırken ne yapamayacağının bir önemi yok, çünkü yakında Beş Mahkeme'deki en tanınmış insan olacaksın."

Onun sözleriyle midem altüst oldu.

Doğruydular. Artık Prens'ten, Lord Orm'dan ya da dünyanın geri kalanından saklanmak imkânsızdı. Hepsi beni görmüştü. Lanet bir gösteri olarak kullanılıyordum.

Ve Açıktan Ölenler de senin peşinde. Onlardan nasıl saklanabilirsin? Kafamın arkasındaki ses beni ürpertti.

"Peki," dedim omuzlarımı dikleştirerek ve hoş olmayan düşünceleri dışarı atarak. "At yarışını kazanacağım ve bir örgü kazanacağım."

Mazrith başını bana doğru eğdi. "Güzel. Yorgun musun yoksa acı mı çekiyorsun?"

"Hayır," diye başımı salladım. Asa ile eğitimin acısı banyo ve bal likörü ile hafiflemişti ve gölge yüzüğünün acısı da

kalıcı bir etkisi olmadığını fark ettim. Şaşırtıcı derecede iyi hissediyordum.

"Arkadaşlarınızın odasına yemek göndereceğim. Yemek yemek ve dinlenmek için bir saat ayırın.

Sonra da ahıra gideriz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

REYNA

I Brynja ile odamın dışında karşılaştım, elinde yemek dolu bir tepsi ve kollarının altında şişe ve bardaklarla dolu bir sepet taşıyordu.

"Ah, , teşekkür ederim. Beni takip edin." Ben koltuğa otururken gülümsedi.

ondan sepet.

Meğer arkadaşlarımın kaldığı oda koridordaki virajın sonunda, savaş odasını geçinceymiş. Koridor sola doğru çatallanıyordu, burada daha fazla kapalı kapı görebiliyordum ama sağdaki kapıdan girince Kara'nın bir şezlonga kıvrılmış, elinde bir kitap, Lhoris'in ise büyük bir koltukta yarı dik, etrafına yığılmış kürklerle uyukladığını gördüm. Oda Prens'in sütlerindeki diğer odalar gibi dekore edilmişti, ancak bu odada şömine ya da pencere yoktu ve uzak duvarda büyük bir wyvern duvar halısı vardı. Bir duvarda büyük bir yatak, diğer duvarda ise küçük bir masa ve kitaplık vardı.

"Reyna!" Odaya girdiğimde Kara koşarak yanıma geldi ve beni kucakladı.

"Brynja ve ben yemek getirdik," dedim yüksek sesle, kulağına fısıldamadan önce. "Bilmecede şansın yaver gitti mi?"

"Henüz değil," diye fısıldadı omzuma, beni bırakmadan önce. Brynja yiyecekleri küçük masaya taşıdı ve ben de içecek sepetini alarak ona katıldım.

Ekmek, peynir ve soğuk et parçalarına bakarken karnım guruladı ve hizmetçi bana bir tabak uzattı.

"Teşekkürler, Brynja."

"Leydim," diye başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Tabağımı doldurmaya başladım, bir günde vücuduma yüklediğim miktardan sonra açlıktan ölüyordum, sonra kendime sağlıklı bir ölçü bal likörü doldurdum.

"Frima az önce bize ikinci *leikmot* oyunundan bahsetti," dedi Lhoris sandalyesinde dik oturarak.

"Lord Orm'u gerçekten de bilmem neresinden vurdun mu?" Kara gözlerini kocaman açarak konuştu.

Şezlongda yanına oturmak için hareket ettim, içkimi döşeme tahtalarının üzerine bıraktım. "Yaptım, evet. Üzerinde zırh vardı, bu yüzden tek yaptığım onu kızdırmak oldu, ama..." Sesimdeki neşeye engel olamıyordum. "Onu Kaldar'ın büyük bir darbe indirmesine yetecek kadar bayıltan taşı ben attım."

"Freya ve kaderler, buna inanamıyorum!" Kara ellerini birbirine vurdu.

"Ellerimde ağır bir şey olması iyi hissettirdi," diye gülümsedim ona, bir parça ekmeği çiğnemedenden önce. "Şimdi de ata binmeyi öğreniyorum."

Lhoris'in derin sesi temkinli geliyordu. "Ata binmeyi öğrenmen iyi bir şey. Kaçışına çok yardımcı olabilir." Ona baktığımda kara gözleri benimkilere dikilmişti ve ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Amacımın hâlâ bu olduğunu onaylamamı sağlamaya çalışıyordu.

Ona başımı salladım. "Yarın için, hayatta kalmama yardımcı olacak. Hatta belki..." Birden kendimi boşluğa düşmüş gibi hissettim.

"Belki de ne?" dedi Kara.

"Mazrith, yarın kazanırsam bunun bana bir örgü kazandırmaya yeteceğini söylüyor."

Kara'nın parmakları ağzına gitti. "Hep bir örgü istemiştin!"

"Biliyorum. Ve saklanırken asla bir tane kazanamazdım."

"Reyna." Lhoris'in sesi uyarı doluydu ve ona baktım. "İhtiyacın olmayan şeylerin cazibesine kapılarak motivasyonunun değişmesine izin verme. Neden burada olduğumuzu unutma."

"Biliyorum, Lhoris. Ama Prens'le birlikte dağda mahsur kaldığımda, ben... ben onun hakkında daha çok şey öğrendim. Ve nedenini henüz bilmiyorum ama bir şekilde onun kaderiyle bağlantılıyım."

Lhoris başını eğerek sandalyesinde daha da öne doğru kaydı. "Bu ona güvenilebileceğin anlamına gelmez. Kendi kaderinden kaçamayacağını biliyorum Reyna, ama onu kontrol altında tutabilirsin."

"Ne öğrendin?" diye sordu Kara.

Rahatsızlık midemi bulandırdı ve yemeğimi bırakıp onun yerine bal likörünü aldım. Onlara yalan söylemekten nefret ediyordum. Onlar benim ailemdi. Ama onlarla çok fazla şey paylaşma riskini göze alamazdım. "Size söyleyebilseydim, söylerdim."

Lhoris kaşlarını çattı ve Kara omzuma vurdu. "Prens'in sana ihtiyacı kalmayana ve kaçana kadar hepimiz burada sıkışıp kalacaksak, yolda bir örgü kazanman o kadar da kötü olmaz, değil mi?" Kara masumca Lhoris'e baktı ve eğer kucağımda bir tabak yemek olmasaydı ona sarılabılırdım.

"Yüzünüzü tanıyan her bir kişi için kaçmak daha zor," diye yanıtladı Lhoris huysuzca.

"Kaçmak daha zor değil. Özgür ," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hiç mantığınla tartıştın mı?"

"Bakın, bu artık benim elimde değil. Birisi beni birden fazla kez öldürmeye çalıştı ve bunun Kraliçe olma ihtimali çok yüksek. Hayatta kalmaya ve buradayken öğrenebileceklerimi öğrenmeye odaklanıyorum."

"Ben de öğreniyorum," dedi Kara. "Ellisar bana hayvan hekimliğini öğretiyor."

Ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Aslında oldukça iyi bir öğretmendir."

Lhoris aramıza dik dik baktı. "Bu fae'lerin dostunuz olduğuna inanarak kendinizi kandırmayın, ikiniz de. Sizler *altın verenlersiniz*, onların ezeli düşmanlarının araçlarısınız. Amacınıza hizmet ettiğinizde sizi bitirmekte tereddüt etmeyeceklerdir."

Biraz daha bal likörü yuttum. O haklıydı. Tabii ki haklıydı. "Unutmayacağız, Lhoris," dedim ona, Kara'ya dönmeden önce kara gözlü bakışlarını bir süre tutarak. "Şimdi bana atlar hakkında okuduğun her şeyi anlat."

Çok geçmeden Brynja, Prens'in beni oturma odasında beklediğini söylemek için kapıyı çaldı. Daha fazla kucaklaşma ve dikkatli olma sözleriyle arkadaşlarımdan ayrıldım ve Mazrith'i Yılan Sütlerinin kapısında deri pantolon, kürklü botlar ve göğsünün altından açık keten bir gömlek giymiş halde buldum. Gözlerim istemsizce açıkta kalan teninde gezindi.

"Muskalarımaya hayran mı kaldın?" Sesi derin, ipeksi bir yumuşaklıktaydı ve yüzüm ısındı. Beni cevap vermekten kurtararak kolunu kaldırdı ve elinde deri bir kemer ve asam olduğunu gördüm. "Bunu tak. Sarayda silahlı dolaşmaya alışmanı istiyorum ve bununla ata binmeyi öğreneceksin."

Kaşlarımı çatarak asayı ondan aldım. "Farklı bir şeyler var."

"Evet. Siz yemek yerken Tait onu katlanabilecek şekilde değıştirdi. Ayrıca kayanın neden olduğu bükülmeyi de düzelitti."

Asanın ortasına baktım ve parlayan gümüş bir destek gördüm. Asayı ikiye katlayan küçük bir menteşeyi gizlediğini fark ettim. Bir anda silahın ahşap ağırlığı değışti.

Mazrith'e bakakaldım. "Çok hafif!"

"Evet. Kendim de bazı değışiklikler yaptım."

"Sihirli bir şekilde daha hafif hale getirebiliyor musun?"

"Sadece katlandığında. Bu, geri çekildiklerinde fae asalarında kullanılan büyüyle aynıdır."

Kemerini taktım ve asayı kılıfın içine yerleştirmenin ne kadar kolay olduğuna hayret ettim.

"Teşekkür . Ve lütfen Tait'e teşekkür ettiğimi söyle." "Söyleyeceğim."

Sessizlik içinde ahıra doğru yol aldık ve ben bir yandan rotayı hatırlamak için elimden geleni yaparken, bir yandan da asa kılıfını ayarlayarak en rahat yeri bulmaya çalıştım.

Lhoris'in düşmanlar arasında olduğumuzu hatırlamamız yönündeki ricası, asa değışikliklerine duyduğum sevinçle çabucak bastırılmıştı ve onun sözlerini kafamda canlandırmaya çalışarak durumuma yeniden hâkim olmaya çalıştım. Ama kendimi mücadele ederken buldum. Düşmanlar sizi büyülu silahlarla donatmaz ya da size savaşmayı ve ata binmeyi öğretmez. Size saç örgüsü kazanabileceğinizi söylemediler ya da çok fazla sert, çıplak kas ortaya çıkardıklarında duyularınızın sizi terk etmesini sağlamadılar.

Kendine gel, Reyna.

Ahıra vardığımızda birkaç derin nefes aldım, saman kokusunun ve sıcaklığın tadını çıkardım. Geniş alan aydınlıktı ve yüksek tavanlar şatonun koridorlarından ve odalarından çok daha az bunaltıcıydı.

Mazrith, "Seyis birazdan Jarl ve Idunn'la birlikte burada olacak," dedi ve birkaç ahırın arasındaki oval biçimli büyük bir açıklıkta durdu.

"Idunn Frima'nın atı mı?"

"Evet. Bugün ona sen bineceksin."

"Frima bu konuda ne düşünüyor?"

"Seni personelle birlikte eğittikten sonra bunu önerdi. Senin içgüdülerine güveniyor."

Odin bu kadının üzerimdeki etkisini lanetlesin! Frima'nın bana duyduğu saygıyı her öğrendiğimde gururum kabarıyordu ve bu tehlikeliydi. Neredeyse Prens'in yanında gardımı düşürmek kadar tehlikeliydi.

"Atların hassas yaratıklar olduğunu bilmelisiniz." Mazrith dikkatimi tekrar ona çekti. "Sizin duygularınıza ve bulundukları ortamın atmosferine tepki verirler. Sakin ve kendinden emin olmalısın. Onlarla bir arkadaşınızla konuşur gibi konuşun." O konuşmaya devam ederken ben başımı salladım. "Onlara yandan yaklaşmak önemlidir, böylece sizi görebilirler. Çok hızlı hareket etmeyin ve onlara dokunmadan önce her zaman sizi koklamalarına izin verin."

Bir homurtu dikkatimizi, her iki elinde bir atın dizginleri olan seyisin yaklaşıp yaklaşmakta olduğuna çekti.

Sinirlerim tepeme çıktı.

Çok güzellerdi. Şık, güçlü ve *devasa*.

Mazrith Jarl'ın dizginlerini tuttu, burnunu okşadı ve ona sessizce bir şeyler mırıldandı. Prens onu yakındaki bir ahırın tahta direğine bağladığında at mutlu bir şekilde kıs kıs güldü ve seyisin yanına dönüp Idunn'un dizginlerini aldı. Seyis selam verdikten sonra aceleyle uzaklaştı.

Mazrith büyük siyah kısağı bana doğru getirdi, kuyruğu sallanıyor, kara gözleri parlıyordu.

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Sakin, kendinden emin, yavaş."

Mazrith sessizce, "Sen , o da bunu hissedecektir," dedi.

"Evet, bunu bana ilk söylediğinde anlamıştım."

"O zaman sakin ol."

"Deniyorum. O sadece çok..." Idunn başını bir o yana bir bu yana salladı, dişlerini gösterdi ve ön toynaklarını toprak zemine vurdu.

"Güçlü mü? Bu gücü kendin için kullanmayı öğrenebilirsin Reyna. Sakin ve kendinden emin."

Jarl'ın üzerinde ormandan geçerken yaşadığım heyecanı hatırladım ve sinirlerimin bir kısmının yerini heyecan aldı. Sakinleştirici bir nefes aldım,

omuzlarımı gevşemeye zorluyordu. Idunn'un sallanan kuyruğu yavaşladı ama hâlâ başını sallıyor ve toynaklarına vuruyordu.

"Öne çıkın. Onun yanına." Dediğini yaptım, ona yaklaşırken nefesimi yavaş tuttum. Sallanan kocaman kafasının bir darbesi beni sırtüstü yatırabilirdi. "Elini boynuna koy." Yanağımın içini ısırdım ve elimi onun şık siyah ceketine bastırdım. Anında hareket etmeyi bıraktı, sallanan kafası kocaman kara gözlerinin beni görebileceği bir yerde durdu. Güçlü kaslarının gerildiğini, sonra gevşediğini ve başını eğdiğini hissettim. Toynakları hareketsiz kaldı.

"Güzel. Biz hazırız."

Sonraki birkaç saat boyunca Mazrith onu hiç duymadığım kadar çok konuştu. Bana atın dizginlerini nasıl tutacağımı, ata yol gösterirken ellerimi nereye koyacağımı, atı nasıl ovacağımı, fırça ve tarakla nasıl tımar edeceğimi gösterdi.

Devasa yaratığın yanında artık tedirgin olmadığımdan emin olduğunda, binişe geçtik. Frima'nın yaptığı gibi Idunn'un sırtına atlamaya çalışmayacaktım, bu yüzden Prens açısından gölgeli bir basamak çağırdı. Bir çizmemi üzerine koydum, eyeri kavradım ve kendimi zarif bir şekilde yukarı kaldırdım.

Eyere bindiğimde Prens, Reis'e bindi ve bana sırtım dik şekilde nasıl rahatça oturacağımı, dizginleri nasıl tutacağımı ve ayaklarımı üzengilerin neresine koyacağımı gösterdi.

Daha sonra, ahırdaki atların çoğunun eğitildiği komutların yanı sıra, atı vücudumla nasıl kontrol edeceğimi, yürümesini veya durmasını istemek için bacaklarımı nasıl kullanacağımı gözden geçirdik.

Mazrith'in sık sık yaptığı düzeltmelerle Idunn'u ahırın avlusunda hafif bir tempoyla bir aşağı bir yukarı sürdüğüm bir saatin ardından kendime olan güvenim arttı.

"Ahırdan birazdan ayrılabilir miyiz?" Idunn'u Jarl ve Mazrith'in hemen yanında durdururken sordum. İyi yapılmış bir işin kabulü olarak tanımaya başladığım bir baş selamı verdi.

"Evet. Daha hızlı hareket etmemiz gerekiyor, bunu da dışarıda yapmalıyız. Ama ormanda oyalanamayız, bu yüzden önce sana burada bilmen gerekenleri anlatacağım." Bineğini bana yaklaştırdı, dizginlerini görebileceğim şekilde kaldırdı ve atın hızını kontrol etmek için eyerdeki ağırlığımı değiştirmenin yanı sıra bunları nasıl kullanacağımı açıkladı. At hızlı hareket ediyorsa ayakta durup kendimi alçaltarak dizlerimi ve ağırlığımı at üzerinde kalmak için kullanmayı ve gerekirse aceleyle onu durdurmak için ayaklarımı nasıl kullanacağımı anlattı.

Daha önce hissettiğim gerginlik yerini endişeli bir heyecana bırakmıştı. Idunn'un neler yapabileceğini hissetmek istiyordum, altımdaki güç huzursuz bir vaatle yanıyordu.

"Ya kaybolursam?"

"Idunn, Kont'u takip edecek, böylece kaybolmayacaksınız. Onu yönlendirmene bile gerek kalmayacak, gerçi şu ana kadar direksiyon hakimiyetini iyi görünüyor."

"Yani ormandan geçerken önde sen mi olacaksın?"

"Evet. Diğer taraftan çıktığımızda, kasabanın içinden geçerek atlama alıştırması yapmak için ihtiyacımız olan şeylerin bulunduğu küçük bir ormana gideceğiz."

"Ya ? Önümde beni göremezsın."

Gri gözleri benimkilere dikilmişti. "Eğer düşersen, orman seni alır."

Yutkundum. "Yani, düşme mi?"

"düşme."

BÖLÜM 31

OceanofPDF.com

REYNA

A Sarayın güvenliğinden çıkar çıkmaz topuklarımı yere vurdum, Idunn'un sırtını kalçalarımın arasından kavradım ve Mazrith'in bana öğrettiği komutu verdim.

"Yaa!"

Idunn anında havalandı. Rüzgâr bedenimi savururken nefesim kesildi ve endişe verici bir şekilde sağa doğru yattım. Idunn uzaklaşırken yüksek sesle kişnedi, biz diğer tarafa giderken Jarl ve Mazrith'in siyahları bir tarafa yöneldi.

"Hayır!" Dizginleri hareket ettirdim, ağırlığımı değiştirdim, Mazrith'in bana gösterdiği gibi üzengilerde daha yukarıda durmaya çalıştım. Dengemi yeniden sağladığımda Idunn rotamı düzeltti ve onunla aynı ritimde hareket etmeye çalıştığımda rahatlama yerini hızla konsantrasyona bıraktı. Her şeyi, önümdeki Prens'i bile görmezden gelerek atı hissetmeye, nasıl hareket ettiğini anlamaya ve onunla birlikte hareket etmeye odaklandım.

Ormanın baş döndürücü bir hızla akıp gitmesi zordu ama ata ne kadar çok tepki verirsem o kadar rahat ilerliyorduk.

Ve daha hızlı, sonunda kafamı kaldıracak kadar kendime güvendiğimi fark ettim.

Jarl ve Mazrith'e önemli ölçüde yaklaşmıştık, sadece birkaç adım gerideydik. Mazrith bana bir bakış attı ve ilk kez ciddi fae prensinin yüzünde bir sevinç titreşimi gördüğümü sandım.

"Yaa!" Idunn hızlandı ve o anki güç hissi, hızla çarpan kalbimi daha da cesaretlendirdi. At benim yerine getiriyor, beni kendi başıma asla hareket ettiremeyeceğim bir şekilde karada hareket ettiriyordu. İstersem ormanın içinden uçabilir, dağın içinden uçabilir, tüm Saray'ın içinden uçabilirdim.

Mazrith'le aynı hizaya geldim, iki yanımdan kıvrımlı ağaçlar geçiyordu. Onun önüne geçersen nereye gideceğimi bilemeyeceğimin farkında olarak heyecanımı bastırdım, bunun yerine daha fazla kontrol sağlamaya çalıştım. Idunn'u yavaşlatmak için ayaklarımı ve dizginleri kullandım, verdiği tepkiden duyduğum haz hızlanmak kadar adrenalini yüklü değildi ama yine de tatmin ediciydi.

Ormandan çıkıp kasabaya giden taş döşeli patıkaya girdiğimizde neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Mazrith, Jarl'a "Oha!" diye seslendi, ben de aynısını yaptım ve Idunn'u yavaşlatarak yürümeye başladım.

"düşmedim," dedim Prens'e gülümseyerek.

Bana bakarken sertleşti, daha önce yüzünde gördüğüm neşe kaybolmuştu. "Seni hiç böyle gülerken görmemiştim," dedi, sesi de yüzü kadar sertti.

Gülümsemem kayboldu. "Ben hiç böyle hissetmemiştim," diye garip bir şekilde cevap verdim, onun yoğun bakışlarından uzaklaşarak. "Sanırım Idunn benden hoşlanıyor."

"Motivasyonlarınız doğru. Bunu hissedebiliyor."

"Motivasyonlarım mı?" Ona tekrar baktığımda yüzündeki sert ifade merhametle yerini her zamanki sertliğine bırakmıştı.

"Ona binme hissinden hoşlanıyorsun. Onun gücünü hissetmekten." Çenemi eğdim. "Özgürlük. Ondan hissettiğim şey bu."

Gözleri parladı. "Adına ne dersiniz deyin, o bunu hissediyor ve siz de buna karşılık verebilecek gibi görünüyorsunuz. Motivasyonlarınız aynı hizaya geldiğinde, o zaman tek vücut olursunuz. İçim rahatladı. Bazı atlar vardır ki bazı binicileri asla kabul etmezler."

Ahıra ilk kez gittiğim zamanı hatırladım. "Jarl'ın kız kardeşi gibi mi? Ona binebilecek tek kişinin annen olduğunu söylemiştin."

Prens bana göz kırptı. "Bu at çoğu kural için bir istisnadır." "Neden?"

"Önemli değil." Kasabaya girdiğimizde ileriye işaret etti ve ben içimi çektim.

Geç olmuştu ve binanın ışıklarının çoğu yanıyordu. Gözlerimi yıldızlarla süslü gökyüzüne diktim.

"Yıldızların tüm Saray'ı aydınlatacak kadar parlak olduğunu düşünemezsin," dedim neredeyse kendi kendime. Öyle de oldu, her şeyin üzerine sürekli bir alacakaranlık çöktü, tamamen karanlığa gömülmek yerine sadece geceleri sönükleşti.

"Altın Avlu'nun nasıl aydınlatıldığını özlüyor musun?"

Bir homurtuyla Mazrith'e döndüm. "Altın Saray'la ilgili hiçbir şeyi özlemiyorum." "Orası çok aydınlık. Çok parlak, her zaman. Burası karanlık geliyor olmalı

sen."

Etrafıma tekrar baktım, taş döşeli yolun, taş binaların ve uzaktaki ağaçların ne kadarını net seçebildiğimi fark ettim. "O kadar da kötü değil."

Kasabada ilerlerken sadece birkaç kişinin yanından geçtik, çoğu birahenenin önündeydi ve bu kadar geç saatte at sırtında kimin geldiğini görmek için dışarı çıkmışlardı. Prensleri olduğunu anladıklarında hepsi başlarını eğdi ve hemen hemen hepsi bu hareketin ardından bana güvensiz bir bakış fırlattı. Yine de bir adam, arkadaşının bakmadığını anlayınca bana göz kırptı ve siyah gözlü, iri yapılı bir kadın bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

Kasabanın diğer tarafında binalar seyrekleşti, ilerideki Arnavut kaldırımli yol, sarayı çevreleyen ormandan çok daha az çarpık ve tehlikeli görünen bir ormana açılıyordu. Kapalı bir fırın ile bir sıra evin arasındaki dar bir sokaktan bir ses geldi. Dönüp karanlığa baktım.

"Beni yalnız bırakın! Kocam her an baskınlardan dönebilir ve seni lime lime eder," diyordu bir kadın, tiz sesi cesur sözlerini yalanlıyordu.

Idunn'u ara sokağa doğru çevirdim.

"Kocan şu anda burada değil, değil mi? Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, eve döndüğünde hiçbir şeyden haberi olmayacak." Adamın sesi hırçın ve bulanıktı.

Çınlayan bir tokat sesi duydum ve tam zamanında sokağa girerek ufak tefek, kıvrımlı bir kadının avucunu pantolonu açık, iri yarı, sakallı bir adamın al yanağına indirdiğini gördüm. Adam başını salladı, sonra da tahmin ettiğimden çok daha hızlı bir şekilde kadını boğazından kavradı ve fırının duvarına çarptı.

"Onu yere bırak!"

İkisi de bana döndü, adam iri ellerini kadının boynuna bastırırken kadının yüzü kıpkırmızı oldu.

"Sen kendi işine bak," diye hırladı adam. Beni içine çekerken kadının gözleri büyüdü.

"Onu yere bırak dedim." Asamı kemerimdeki kılıfından çıkardım.

Adam güldü, kadını bıraktı ve bana döndü. Kadın boğazını tutmuş, duvara yaslanmıştı. "Bir atın üzerinde olabilirsin ama bir fae değilsin," dedi gözleri saçlarımda gezinirken. Parmağını salladı. "Sen bir ucubesin, olduğun şey bu."

"Ben Fae değilim," diye kabul ettim. Kadın çömelmişti ve duvar boyunca ilerleyerek ara sokaktan çıkıyordu. Kısa bir süre Mazrith'in nerede olduğunu merak ettim ama adam tekrar konuşarak dikkatimi tekrar ona çekti.

"Neden o attan inmiyorsun ve bu konuyu konuşmuyoruz. Konuşmaktan kastım, çaldığın belli olan o pahalı görünümlü kısırağı kaldırabilir ve sözümü kesme konusunda sana bir ders verebilirim."

Bir an için aptal kığım onun sözlerini gerçekten düşündü. Onu alt etmek istedim, Frima'nın bana öğrettiklerini uygulamak istedim. Ama mantığım devreye girdi. Kadın uzaktaydı, umarım güvenli bir yere gitmiştir. Bu aşâğılık adamın yanında bir saniye daha geçirmeme gerek yoktu.

"Hayır dedi," dedim. "Onu rahat bırak."

Kadının durduğu yere baktı ve gittiğini anlayınca hırladı. Idunn'u dar alanda döndürdüm ama o sırada at yüksek sesle kişnedi, şaha kalktı ve neredeyse beni eyerden atıyordu. Ellerim ve dizlerimle ata tutundum, başımı çevirdiğimde adamın Idunn'un kuyruğunu çekiştirirken güldüğünü gördüm.

Toynakları tekrar yere değdiğinde, beklenmedik bir öfke , bir elimi bıraktım ve asamı adamın yüzüne vurmak için kullandım. Asa yere değdiğinde adam uluyarak yere düştü. Idunn dönerken asayı tekrar çevirdim ve bu kez kafasının arkasına indirdim. "Boktan ucube," diye tükürdü kan akan burnundan. "Yapacaksın

bunun için ödeme yap."

Ona dişlerimi gösterdim. Idunn tekrar şaha kalktı ve dar sokaktan gerektiğini biliyordum. "Git kızım, ne yapman gerekiyorsa yap." Ana caddeye doğru fırladı, neredeyse beni tekrar yerinden edecekti ama ana yolda sakince bekleyen Mazrith ve Jarl'ı görür görmez yavaşladı.

"Vay kızım, işte böyle," dedim yatıştırıcı bir şekilde boynunu ovarak. "İyi iş çıkardın." Yeri eşeledi ama kıpırdamadan durdu, arada bir başını ara sokağa doğru çeviriyordu. "Neredeydin sen? Orada biraz yardıma ihtiyacım olabilirdi," dedim, Idunn'un ensesini okşamaya devam ederken Mazrith'e baktım ve asamı diğer elimle değiştirdim. Nabzım hızla atıyordu ama Idunn'un iyiliği için olabildiğince sakin kaldım.

"Yardıma ihtiyacın yoktu."

Sinir bozucu bir şekilde, onun sözleriyle içimde bir gurur kabardı. O haklıydı. Yardıma ihtiyacım yoktu. "Idunn'u nasıl sakinleştirebilirim? O *veslingr* kuyruğunu çekti."

"Ormanda dörtnala koşmak yardımcı olacaktır." Ormanı işaret etti. "Büyük bir dereye ulaşana kadar açık bir yol var. Kaybolmazsınız. Bırak istediği kadar hızlı koşsun."

Başımı salladım, sonra başımı atın dikenli kulağına doğru eğdim. "Tamam, Idunn. Harika iş çıkardın. Biraz eğlenceyi hak ettin. Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

REYNA

B Etrafımızdaki orman hakkında endişelenmek zorunda kalmadan Idunn'un üzerinde ormanın içinden geçmek ilk dörtnaldan bile daha eğlenceliydi. Onun gücünü ve hızını hissettikçe, ata binmek istediğime daha çok inandım.

sonsuz dek - belki de kader benim ata binmeyi öğrenmemi *istiyordu*.

Dere görüldüğünde onu yavaşlattım, huzursuzluğu azalmış gibi görüldüğü için rahatlamıştım. Yine de sırtım ağrıyordu ve Mazrith'e dönüp mola vermek için attan inip inemeyeceğimizi sordum. Hiçbir yerde görünmüyordu.

Panik içimde kabarmaya başladı ve Idunn'un etrafında dönerek onu aradım. Rotadan sapmış mıydım?

Nasıl olduğunu anlayamadım. Bana söylediği gibi, dereye giden geniş, iyi aşınmış patikayı takip etmiştim. Yıldız ışığının süzüldüğü ağaçların gölgesine baktım.

"Voror?" Fısıldadım.

"Atları seviyor gibisin," dedi baykuş, sesinde bir küçümseme notası vardı. Omuzlarım ormanda yalnız olmadığım için rahatlamış bir şekilde çöktü. "Mazrith'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Çok uzak değil." Neredeyse cevap verirken toynak sesleri duydum. Birkaç dakika sonra Mazrith ağaçların arasından dere kenarındaki açıklığa çıktı.

"mi?" Başımı eğerek söyledim.

Bana bir bakış attı, sonra da Jarl'ın sırtından kolayca atladı. "Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı olmalı," dedi ve اساسından bir adım büyüledi.

Kendimi Idunn'un sırtından yavaşça indirdim, sonra biraz yürüdüm, gerindim ve eğildim, sertliği gidermeye çalıştım. "Bir sürü bal likörüne ihtiyacım olacak," diye mırıldandım.

Mazrith, "Neyse ki bende bol miktarda var," diye cevap verdi. "Buraya zıplamayı öğrenmek için geldik." Gölgeleleri arasından sıçrayıp ağaçların arasında kayboldu, sonra da büyük bir kütüğün etrafına dolanarak geri döndü. Asasına geri dönmeden önce onu açıklığın ortasına bıraktılar.

"Gücün tamamen geri gelmiş gibi görünüyor," dedim.

"Aynen öyle. Şimdi, atlama komutları daha önce öğrendiklerimize benzer, ancak aynı değildir. İçgüdüler bir rol oynar, ama ata güvenmek de öyle."

Bana dizginlerle ne yapacağımı, at kalkarken ve inerken dizlerimi nasıl bükceğimi ve hangi komutları kullanacağımı anlatırken onu dinledim. Idunn'a tekrar bindiğimde sırtım ve ağrıyan kalçalarım itiraz ama öğrenmeye hevesliydim. Yarın yarışacağım parkurun basit bir sprint olmasına imkân yoktu, emindim.

Kütüğe ilk yaklaştığımızda çok geç tepki verdim. Idunn engelin hemen önünde durdu ve ben eyerde önce öne, sonra da yana doğru eğilirken her şey olağanüstü bir ağır çekimde hareket etti.

Gerçekten düşmeden önce düşeceğimi biliyordum ve kolumu başımın üzerine atarak yüzümü yukarı kaldırdım ve kendimi destekledim.

Dondurucu ve yumuşak bir şeyin yastığına çarptığımda bir nefes verdim.

Mazrith'in gölgeleri beni yakalamıştı. Etrafımda uçuştular, o kadar soğuklardı ki çıplak kollarım acıdı ve beni tekrar ayağa kaldırdılar. Prens'e döndüğümde uzuvlarım biraz titriyordu.

"Güzel," dedi.

"Ne?"

"Güzel. Başını korumuşsun. Muhtemelen sadece birkaç kemiğin kırılırdı. Şimdi tekrar dene ve ona daha erken atlamasını söyle."

Ona bakakaldım. "Sadece birkaç kemiğini mi kırdın?" "Tekrar dene."

Hem kemiklerimin bütünlüğüne karşı takındığı nazık tavra sinirlendim hem de beni yakaladığı için son derece minnettar olarak ata geri dönmek için gölge basamağa bastım.

Bu sefer ondan çok erken atlamasını istedim. Kütüğü geçemeyeceğini biliyordu, sadece yarım atladı ve garip bir şekilde yere indi. At için endişelenmeye başladım ve Mazrith iyi olduğuna dair güvence verene kadar yolu yarılamıştım.

Üçüncü seferde doğru olanı yaptık. Idunn kütüğün üzerinden süzüldü ve diğer tarafa indiğimizde dizlerim sarsıldı. Zaferle Mazrith'e döndüm.

kütüğü işaret etti.

"Tekrar. İnişte dizlerinizi daha fazla bükün."

Bunu tekrar tekrar yaptık ve ben geliştikçe Mazrith gölgelerini kullanarak kütüğü yerden kaldırdı, sıçrayışlar gittikçe yükseldi. Idunn'un sıçrayışları çok zarifti, havada uçma hissi her seferinde içimi huşu ile dolduruyordu.

"Geç oldu. Saraya dönmeli ve yarından önce dinlenmeliyiz." Kütüğü yuvarlarken Prens bana baktı ve yüzümün kızarmış olması gerektiğini biliyordum. "Bugün iyi iş çıkardınız."

"*Leikmot*'ta Idunn'a mı bineceğim?"

Bana bir bakış attı. "Elbette. Bunca saati onunla bağ kurarak geçirmedi, sadece yarın yeniden başlamak için."

"Frima'ya teşekkür etmem

gerekecek."

"Evet.

Edeceksin."

Ormanın içinden yavaşça geri döndük ve ben dörtnalın salınımından ve yürüyüşünden keyif aldım.

Kasabaya vardığımızda, birahaneye doğru ilerleyen ve hepsi de hararetli bir şekilde konuşan bir insan kalabalığının yanından geçtik.

"Onu hareket ettiremiyorum, denedim. Ayağa kalkmıyor," dedi bir adam, bir kadın diğerine söylenirken başını sallayarak,

"Ondan mantıklı tek bir kelime bile duymadım. Tek bir kelime bile. Sadece yılanlar hakkında mırıldanıyordum." "Şey, üzgün değilim," diye cevap verdi kadın, kollarını iki yana açmış göğüs. "Biliyor musun, birinin ona o iğrenç beynini kadar sert vurmasının zamanı gelmişti."

İçimi soğuk bir his kapladı ve onu uzaklaştırdım. *Yggdrasil*'de pek çok insan her zaman sert darbeler alır.

Bir sonraki dönemeci döndük ve Arnavut kaldırımlı yolun kenarında bağdaş kurmuş oturan bir figür gördük. Ara sokakta çarptığım adama yaklaştıkça kalbim küt küt atmaya başladı. Elinde bir sopa vardı ve toprağa bir şeyler çiziyor, siliyor, sonra tekrar çiziyordu.

Yaklaştık.

Yılanlar.

Yılanlar çiziyordu.

"Güzel, güzel yılanlar, sürün, sürün, sürün," diye mırıldandı mutlu bir şekilde, üç uzun yılan çizdi, sonra sopasıyla onları coşkuyla kaşdı ve yeniden başladı.

"Hey," diye seslendim ona ulaştığımızda, Idunn'u durma noktasına getirdim. Mazrith durmadı.

Adam gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Ağzının kenarından salya akıyordu ve burnunun etrafı kurumuş kanla kaplanmıştı. Gözlerinde en ufak bir tanıma belirtisi bile yoktu.

"Yılanlar," diye gülümsedi. "Sevimli, sevimli yılanlar."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

REYNA

W Yolun geri kalanını sessizce, kalbim göğsümde çarparak kasabaya doğru sürdürdüm. Mazrith'e yan gözle attığım her bakışa karşılık alamıyordum, Prens kararlı bir şekilde önüne bakıyordu.

Adama bunu yapabilecek kadar sert vurmamıştım. Sokaktan ayrıldığımda, akli başındaydı ve tehditler savuruyordu.

Ama Mazrith... Ormandan dereye doğru at sürerken beni yakalamak zorunda kaldı.

İlk budaklı, korkunç ağaçlara ulaştığımızda Prens sonunda bana baktı. "Hazır mısın? Hızlı sür. Beni kaybetme ya da önden git."

Konsantre olmaya çalışarak ters bir şekilde başımı salladım.

"Yaa!" diye bağırdı ve Jarl havalandı. Ben de onu taklit ettim ve Idunn'un gücünün altında canlanmasının tadını çıkardım. Perili ormanda dörtlüye koşmak için gereken süre boyunca, beni saran kafa karışıklığından çok şükür kurtulmuştum.

Ahırın kapıları göründü ve atlar yavaşlayarak dörtlüye koşmaya başladı, biz içeride durmak için kayarken toz toprak savurdular. Ben nefes nefese kalırken Mazrith Kont'u attan indirdi, asasıyla gölgeler uçuştı ve ahır kapılarını arkamızdan çarparak kapattı.

Bana doğru aktılar, inmemeye yardımcı olacak basamak cisimleşti.

Basamağa ters ters bakarak Idunn'un sırtından diğer tarafa doğru kaydım.

Prens Mazrith'in yüz ifadesi, ben atın etrafında ona doğru ilerlerken sertleşti.

"O adama ne yaptın?"

Mazrith'in gözleri, üzerlerinde gölgeler dolaşmadan önce parladı. "Artık hiçbir kadına saldırmayacağından emin oldum."

Ondan yarım adım ötede durdum ve meydan okuyan çenesine baktım. "Boyuna lanet olsun!" Yumruklarımı sıkarak tersledim. "Her şeyi hallettiğimi söylemiştin!"

"Sen yaptın."

"O zaman neden geri döndün?"

"Burası benim mahkemem. *Benim* halkım. Slaithwaite *benim* kasabam," diye hırladı ve yüzünü eğerek doğrudan vahşi gözlerinin içini görebilmemi sağladı. "O kasabanın insanlarını yırtıcı hayvanlardan korumak benim görevim."

"Zihinlerini yok ederek mi?"

Öfke artık yüz hatlarına kazınmıştı, çenesi gerilmiş ve kocaman omuzları gerilmişti. "Daha iyisini hak ettiğine inanıyor musun? O kadınla o ara sokaktayken aklından neler geçtiğini biliyor musun?"

Kararlılığım sarsıldı. Adamın kafasının içini göremiyor olabilirdim ama ne düşündüğünü Odin kadar iyi tahmin edebiliyordum.

Ve insanların kafalarının içine girme konusunda çok fazla yargılayıcı olamazsınız, değil mi?

Yumruklarımı açtım.

Leikmot sırasında faelerin zihinlerini bilerek görmemiştim. Mazrith az önce bir adamı kasıtlı olarak salya akıtan bir pisliğe dönüştürmüştü.

"Suçlular adil bir şekilde yargılanmalı," dedim ama ses tonumdaki inanç kaybını fark edebiliyordum.

"Bir tane vardı. Hızlı ve kesindi. Bu benim mahkemem. Benim adaletim."

"Kral olursan barışı böyle mi koruyacaksın?" "Kral olduğumda, evet."

"Korku sakatlayıcıdır, güçlendirici değil."

Gözbebeklerinden gerçekten karanlık bir şey geçti, dönen gölgelerden daha karanlık. Katı ve siyahtı ve bir an için bir sürüngenin ruhsuz gözlerine sahip oldu. "Bunu bana söylemene gerek yok."

İrkilmemek için kendimi zor tuttum. karanlık vardı, bunu zaten biliyordum. Ama aynı zamanda dürüstlük de vardı. Dürüstlük. Ve bir ses onun benim için tehlikeli söylüyordu. En azından laneti kalkana kadar.

Gözlerindeki siyahlık eriyip gitti. "Klanı onun cezalandırıldığını bilmiyor. Onları ya da davranışlarını kontrol etmek için korkuyu kullanmıyorum. Ben sadece onursuzluğun cezasını veriyorum."

"Bir fae kendi halkı üzerinde bu kadar güce sahip olmamalı. Neden onu Mahkeme'nin huzuruna çıkarmıyorsunuz?"

Mazrith kuru bir kahkaha attı. "Ve onu üvey annemle mi tanıştırayım? Muhtemelen onun tipi olurdu." Elini uzattı ve bu sefer irkilerek geri adım attım. Yine de çenemi yakaladı ve beni sabit tuttu.

Hem korkudan hem de başka bir şeyden dolayı nabzım anında hızlandı. Daha derin bir şey.

"*Gildi*, bu Mahkeme berbat ötesi. Bunu görmelisin. Kraliçe dengesiz. Neredeyse tüm rün işaretlilerimizi öldürdü, sefahati ve cinayeti ödüllendiriyor ve diğer Sarayların Tanrı'nın cezasına layık göreceği ritüelleri uyguluyor. Onun yanlışlarına nasıl karşı koyacağım konusunda bana ders vermenize izin vermeyeceğim."

Başparmağından tek bir altın rün yüzümün tam önünde süzülüyordu. Gözleri benimkilerden rune'a kaydı ve sonra geri döndü.

"Sen benim ölümüm olacaksın, *Gildi*."

Ne demek istediğini bilmiyordum ve aniden umursamadım. Teninin benimkiyle buluştuğu yerden içime bir ateş yayılıyordu ve buna karşı koyma arzum o kadar hızlı azalıyordu ki panik baş göstermeye başlamıştı.

Onu istemek istemedim. Ona güvenmek istemedim.

Ama ben yaptım.

Bana doğru adım atarak aradaki kısa mesafeyi kapattı. "Benim ölümüm," diye fısıldadı, gözlerindeki gölgeler gitmiş, yerlerini parlak gri ışık almıştı. Yüzündeki silik yara izleri bu kadar yakından görülebiliyordu, fae'nin altındaki savaşçı şiddetle ve tamamen mevcuttu. Başını eğdi, nefesi yanağıma fısıldarken kendimi başka tarafa bakmaya zorladım, başımı çevirip gözlerimi kapattım.

Büyü kullanmıyordu. Kullanmadığını biliyordum. Bu oydu. Gerçek o beni dönmeye, dudaklarını dudaklarımla yakalamaya zorluyordu.

Yapma, Reyna. Seni aldı ve kendine ait olduğunu iddia etti. O da Yggdrasil'deki diğer lanetli fae'ler gibi.

Ama öyle değildi. Tasvir ettiği gibi bir canavar değildi.

Çenemde hafif bir dokunuş hissettim, sonra dudaklarını boynuma, kulağımın hemen altına bastırdı.

Vücudumdaki ateş erimiş sıvıya dönüştü, tenim her yerde hislerle canlanırken dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Dudakları tenimde geziniyor, sanki tadına bakılması gereken bir lezzetmişim gibi öpüyor ve tadına bakıyordu. Elleri saçlarımda kenetlendi ve yüzümü kendisine çevirdiğinde nefesim kesildi.

Güzel gri gözleri içimi delip geçti, kafamdaki tüm mantıklı düşünceleri yakıp yok etti. Hırıltılı bir nefesle başını aşağı eğdi ve ağzımı kendi ağzıyla yakaladı.

Öpüşmemiz enfesti. Aynı anda hem nazik hem de yoğun olan dillerimiz vahşi ama melodik bir uyum içinde dans ediyordu. Ağzımızın her hareketinde, dilinin benimkine her kayışında hissettiğim korku ve şüphe kayboluyordu. Tek düşünebildiğim o ve bana hissettirdikleriydi. Varlığımın her zerresi canlı hissediyordu, umutsuzca inkâr etmeye çalıştığım tüm arzular yüzeye çıktıkça her sinir ucundan ateşli bir yük akıyordu.

"Maz?"

Sanki yıldırım çarpmış gibi birbirimizden ayrıldık. Nefes nefese kalmıştım, tek bir mantıklı düşünceyi kendime getirmeye çalışırken uzuvlarım titriyordu.

Svangrior bir süre sonra yanında Ellisar'la birlikte hızla görüş alanına girdi.

İçimdeki sıcaklık devam ederken, meşgul görünmeye çalışarak şişelerle dolu sepete doğru döndüm. Arzum o kadar güçlüydü ki başımı döndürüyordu, Gölge Saray'ın Prensi'ni öpmemiş gibi görünmek için boşuna bir çabayla rastgele bir şişe alırken hareketlerim beceriksizceydi.

Savaşçılar bize ulaştığında Ellisar kaşlarını çatarak bana baktı. "Yüzün neden bu kadar kırmızı?"

"Ormanın içinden sert bir şekilde geçtik." Mazrith ben cevap vermeden önce söyledi. "Ne oldu?"

"Aşağı köylerden ikisinde Starved One görüldüğüne dair bir rapor aldık."

Damarlarımdaki ateş anında soğudu. Elder'ın ve şarkısının hatıraları kafamda yıkandı ve onları bir çabayla dışarı çıkmaya zorladım.

Mazrith acımasızca küfretti. "Kimseye saldırdılar mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır."

"Savaş odasında toplanacağız. Elinizdeki tüm bilgileri toplayın."

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

REYNA

W Hepimiz sessizlik içinde Prens'in odasına doğru yol aldık, Ellisar giderken kolundaki şişe sepetini sallıyordu.

Bacaklarım, hiç kuşkusuz, bu olaydan dolayı hâlâ dengesizdi. Yılanlar Prensi atölyeme girip beni kaçırdığından beri yaptığım en aptalca şeydi.

Odin'in kızı adına ne düşünüyordun, Reyna? Siktiğimin heimskr'ı!

Sessiz zihinsel azarlamalarım, mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde tüm vücudumu saran ihtiyaç seliyle boğuldu.

Başvurabileceğim çok fazla öpüşme deneyimim yoktu ama bu yoğunluk seviyesinin, vücudumdan gelen bu fiziksel tepkinin normal olmadığını bilecek kadar bilgim vardı.

Ciddi anlamda uzun ve stresli bir gün olmuştu.

Sadece ata binmenin verdiği heyecandan dolayı içimde sağlıklı bir adrenalin akışı yoktu, aynı zamanda o sabah iki faenin kafasının içini gördüğüm gerçeğini düşünmeyi de başarıyla reddetmişim.

Bu kesinlikle duyguların karıştığı bir durumdu.

Prens'e olan arzum ve irademi şok edici bir şekilde kaybetmem, çok zor bir günün doğrudan sonucuydu.

Daha fazlası değil.

Kasvetli saray koridorlarında yürürken ellerimi tekrar tekrar yumruk yapıp gevşetiyor, huzursuzluğumun bir kısmını gidermeye çalışıyor ama başaramıyordum. Sonunda ateşle aydınlatılmış Yılan Sütlerine girdiğimizde, üç

Erkekler doğruca savaş odasına doğru yürüdüler. Mazrith içeri girmeden önce durakladı ve bana döndü.

Yanaklarım anında alev aldı.

"Dinlenmenizi tavsiye ederim. Yarış yorucu olacak ve enerjinize ihtiyacınız olacak."

Başımı salladım, ne için olduğunu bilmesem de gözlerine baktım. Benimkiyle eşleşen bir arzu mu? Utanç mı?

Her zaman olduğu gibi gözbebeklerinde gölgeler ve ışıklar titreşiyordu ama ben bir şey anlayamadan arkasını döndü. Savaş odasına girmesini ve kapıyı arkasından iterek kapatmasını izledim.

"Oh, özür dilerim, hanımefendi!" Brynja şişeler ve yiyeceklerle dolu bir arabayı çekerek bana doğru geldi. "Seni orada görmedim. Bunları Fae'lere götüreceğim," diye fısıldadı.

Uzanıp küçük bir üzüm salkımı aldım. "Eminim bunları özlemeyeceklerdir," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Ya da bunu." Küçük bir blok zengin, kırmızı peynir aldım.

Gözleri büyüdü ama sonra o da gülümsedi. "İçkiler için gidiyordum leydim. Bu şaraplardan bazılarının bir şişesi babamın kulübesi kadar değerli."

"Burada hiç fae şarabı var mı?" Kendimi durduramadan sordum, kafamdan uzak tutmaya çalıştığım şarabın neden olduğu rüyanın canlı anısı bir telaşla üzerime geliyordu.

Kaşlarını kaldırdı, sonra başını salladı. "Hayır leydim, bu tür toplantılar genellikle şu anda yaptıklarına inandığımdan farklı türden toplantılar için yapılır."

"Ah, ver. Sadece merak ettim," dedim çabucak.

Brynja tekrar konuştuğunda sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Merak ettiğiniz gibi, Prens genellikle içki dolabını iyi stoklar." Şöminenin diğer tarafındaki büyük dolaba dikkatle baktı; Prens'in birkaç kez bal likörü aldığını görmüştüm.

"Bu doğru mu?"

"Evet leydim. Ve eğer hala merak ediyorsanız, Fae şarabının şişesinin boynunda her zaman metal dantel vardır."

"Merakımı giderdiğin için teşekkür ederim," fısıldadım.

Başıyla onayladı ve arabayı savaş odasına doğru götürmeye devam etti.

Dolaba dönüp baktım, içimde bir arzu birikiyordu. Bir kadeh fae-şarabı yudumlayıp bir rüyaya dalma düşüncesi

İstedığım ama yapmamam gereken her şey beni odanın diğer ucuna sürükledi.

Reyna, bu kadar aptal olma!

Kafamın içindeki öfkeli ses adımlarımı yavaşlattı, sonra da durdurdu.

Yatağa gitmem gerekiyordu. Dinlenmeye. Uyumam. Yarışa hazırlanmalıydım. Beni esir alan bir adamla ilgili fantezilere dalmamalıydım.

Başımı öfkeyle sallayarak topuklarımın üzerinde döndüm ve yatak odasına doğru yürüdüm.

Odaya girer girmez Voror duvarın içinden eriyerek yatak direğine tünedi.

"Merhaba!" İhtiyaç selinden kurtulmanın verdiği rahatlama sesimi aşırı coşkulu hale getirdi.

Baykuş bana şüpheyle göz kırptı. "At gibi kokuyorsun."

"Doğru," dedim asa kemerimi çıkararak.

"Ve... şehvet."

Donup kaldım, ona bakıyordum. "Şehvetin kokusunu alabiliyor musun?" "Bir çeşit. Neyi kaçırdığımı bana bildir." "*Leikmot* maçını izledin, değil mi?"

"Evet."

"Binicilik dersini izlediniz mi?" "Evet."

"O zaman bilmediğin bir şey yok," dedim, botlarımı çözüyormuş gibi yaparak ondan uzaklaşırken.

"Bu doğru değil."

"Bak, sadece bir öpücüktü!" Ona dönerek tersledim.

Bana yavaşça göz kırptı. "Gözlerin kapalıyken bir kayadan nasıl kaçtığından bahsediyordum. Ama öpücük hakkında konuşmayı tercih edersen, konuşabiliriz. Yine de önerecek çok az şeyim var, aşk pratikleriniz beni tamamen şaşırtıyor."

Botlarıma geri dönerken yanaklarım kızardı.

İmgelemler hakkında biriyle konuşmam gerektiğini ve bunları Mazrith'le tartışamayacağımı çoktan kabullenmişim. Voror gerçekten de tek seçeneğimdi.

"Bir şey oldu."

"Evet, gördüm. Anladığım kadarıyla ağızların buluşması, hoş olmayan miktarda vücut sıvısı ve tuhaf

inliyor-"

Ellerimi ona doğru salladım. "*Leikmot*'u kastediyorum! Taştan kaçan."

"Oh. Güzel." Tüylerini karıştırdı, sanki yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi

hoş olmayan bir şey. "Devam edin."

Ona iki fae'nin kafalarının içindeki imgelemleri anlattım.

"Daha önce başına böyle bir şey geldi mi?"

Derin bir nefes aldım, ona ne kadarını söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum. "Başka birinin kafasının içinden değil, hayır."

Baykuş ağırlığını pençesinden kaydırdı. "Çok ilginç." "Bunun neden olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yok."

Uzun bir iç geçirdim. "Lanet olsun. Yardım edebileceğinizi umuyordum."

"Sen insansın, değil mi?"

"Evet."

"Yani, insanların kafalarının içini kendiniz görme gücüne sahip değilsiniz. Birileri bunu senin için yapıyor olmalı. Birçok fae görüntü yansıtabilir ve gölge fae diğerlerinden çok daha fazla zihin büyüü yapabilir."

O sabah birinin bana kenardan yardım etmeye çalışmış olması mantıklı geliyordu. Ama Açlıktan Ölenlerin ve Mazrith'in annesinin imgelemleri... O zaman kimse yoktu ve bunlar hayatım boyunca başıma gelmişti. Bu, iki imgelem türünün birbiriyle bağlantılı olmadığı anlamına mı geliyordu?

"Burada sana yardım etmeye çalışabilecek insanlar var mı?" Ben konuşmayınca Voror söyledi.

"Sanırım. Mazrith ya da Frima, belki?"

"Teyit etmek için soruyorum, bugünkü imgelemler size kesinlikle yardımcı oldu mu?" "Kesinlikle."

Baykuş gagasını tıkırdattı. "O zaman onları kucakla ve kaynağı hakkında endişelenme. Eğer birileri sana yardım ediyorsa, kendilerini ve nedenlerini çok geçmeden belli edeceklerdir. Seninle bir sonraki konuşmamızdan önce lütfen at kokusunu gider." Havalandı ve kırıslara doğru yükseldi.

"Bekle, ben-" Ama o gitmişti.

İçimi çektim ve botlarıma baktım.

O haklıydı. Birinin bana yardım ettiği artık apaçık ortadaydı. Ve alabileceğim her yardımı kabul etmeye zaten karar verdiğimi düşünürsek, bu da farklı değildi.

Sırayla botlarımı çıkardım, yaralı ayağımın hafif sancılarını görmezden gelmek kolaydı.

Mazrith bana yardım mı ediyordu?

Lhoris ne derse desin, onu düşmanım olarak görmek için her geçen gün daha fazla mücadele ettim. Onu Beş Mahkeme'nin inandığı canavar olarak görmek için.

Canavarlar böyle öpüşür mü?

Bu anıyı hatırlayınca içime bir sıcaklık yayıldı ve bacaklarımın arasında neredeyse acı veren bir ihtiyaç nabzının atmasına neden oldu. Bir şekilde tekrar ayağa kalkmışım.

"Siktir," diye yemin ettim.

Vücudum darmadağındı. Uyumak için çok ama çok huzursuzdum. En ufak bir konsantrasyon bozukluğunda aklım ondaydı; çıplak, sert ve kontrolü kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yakın.

Hırlayarak yatak odasının kapısına yöneldim.

Bütün geceyi bu kargaşa içinde geçirmeme imkân yoktu.

Görebildiğim kadarıyla iki seçeneğim vardı.

Önce gidip Mazrith'in kapısını çalabilirim. Peki o zaman ne yapardım? O nefis öpücüğü almasını çok istediğim yere götürmesini mi talep edecektim? Beni ayaklarımından kaldırmasını, yatağına taşımasını ve olduğumu iddia ettiği ziyafet gibi beni yemesini mi?

Ağır bir nefesle yumuşak bir inilti duydum ve kapının kolunu kavradım.

Mazrith'e gidemezdim.

Gidemezdim.

Geriye ikinci seçenek kaldı. Fae şarabı.

Kapıyı biraz aralayıp dışarı baktım. Orada kimse yoktu.

İhtiyacımı kafamın içinde onunla yaşamak kesinlikle ona gerçekten boyun eğmek sayılmazdı, değil mi? Son rüyanın anısı ve bana sağladığı somut tatmin göğsümün kabarmasına neden oldu. Bu gerçek değildi. Sadece bir fanteziydi. Aptal kafamın takıntılı olduğu her neyse, zararsız ama canlı bir boşalmaydı.

"Bu sadece bir rüya," diye fısıldadım, sonra parmak uçlarımda içki dolabına doğru yürüdüm. Olabildiğince sessiz bir şekilde dolabın kapağını açtım ve boynunda metal kafes işi olan bir şişe bulana kadar şişeleri taradım. Uzun, ince bir şişeydi, yaşlılıktan tozlanmıştı. Cam tıpayı çıkardım ve şişeyi yerine koymadan önce tezgahımdan aldığım bir bardağı biraz sıvı doldurdum.

Elimde çalıntı şarabım, olabildiğince sessiz ve hızlı bir şekilde odama koştum.

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

MAzRITH

I Reyna kadehi fae şarabıyla doldururken salonun kapısından izledi ve sonra odasına geri dönerek gözden kayboldu.

Sikim sertleşti ve dişlerimi sıktım.

zaman öpücük onu da benim kadar etkilemişti.

Ben lanet bir aptaldım. Odin'in lanetlediği bir heimskr.

Onu neden öpmüştüm?

İstediğim kadar sorabilirdim, ama gerçek şuydu ki, yüz tane tanrı heceli at dudaklarımı onunkilerden uzak tutamazdım.

Bu dayanılmazdı. Tahammül edilemez. Tehlikeliydi.

Koridordan çıkıp odasına doğru bir adım attım.

Şimdi o kapıyı çalarsam ne olacağını biliyordum. O da en az kadar istemişti. Ve şimdi benim fae şarabımı çalıyordu. Hayallere kapılmış bir geceyi çalıyordu.

Yani, gerçeklerden çok daha güvenli.

İçki dolabına döndüm. Kendimi bundan vazgeçiremeden, onun seçtiği şişeden kendime bir bardak doldurdum.

Ona dokunamadım. Onu öpemedim. Ama ikimiz de hayal kurabilirdik.

Gölgelerim elimin etrafında, şişenin etrafında dönüyordu ve ben bakıyordum, vicdanım arzumu savaşıyordu.

Gözlerimi kapattım, ağrıyan arzuma boyun eğdim. Gölgeler bardağa hücum etti ve içindekileri yuttum.

Hızlı adımlarla kendi odama doğru ilerledim.

O uykuya dalmadan önce çok az vaktim vardı ve ben de uyumasaydım zihin büyüğü işe yaramayacaktı.

Yine *Yggdrasil*'deki ağacın içindeydi. Ancak bu kez taş masanın üzerinde çıplak yatmıyordu, baloda giydiği siyah elbiseyle bir kayın ağacının gövdesinin yanında duruyordu.

Beni görünce gözleri büyüdü ve ben de aşağıya baktım.

Üzerimde hiçbir şey yoktu, ağrıyan sikim sert ve hazırды.

"*Gildi*."

"Bu bir rüya," dedi telaşla, sonra alt dudağını sertçe ısırды. Gözleri sikimle yüzüm arasında gidip geldi ve dudaklarımı bir gülümsemenin kaplamasına izin verdim.

"Bu bir rüya," diye tekrarladım.

Ona doğru ilerledim, o da geri çekildi, mükemmel poposu ağacın gövdesine çarptı, üzerimizdeki yaprakların arasından süzölen benekli ışık güzel yüzünde oynaşıyor, yeşil gözleri parlıyordu.

"Bu sefer sana dokunmama izin verecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Emin misin?" Ona ulaştım ve bir parmağımı uzunluğumda gezdirdim. Şaşkın şaşkın baktı. "Belki bir öpücük?"

Gözlerindeki şehvet kıvılcımını görebiliyordum ve dili dışarı fırlayarak dudaklarını ıslattı. "Daha önce yalvaracağımı söylemiştin. Yalvarmayacağım," dedi.

"Bir gün *beni* yalvartacaksın diye endişeleniyorum, *gildi*" dedim elimi etrafımda kapatarak. Keskin bir nefes aldı. "Çok fazla ateş," diye nefes aldım, elimi yavaşça yukarı, sonra aşağı hareket ettirdim. Gözlerini sikim yerine yüzümde tutmaya çalışmasını izlemek zonklamamı daha da sertleştirdi.

"Beni öpmek için yalvarır mısın?" diye nefes aldı, gözleri bir anlığına kapandı.

"Oh, Reyna. Beni becermen için sana yalvarırdım. Benim için diz çökmen için yalvarırdım."

Yumuşak bir şekilde inledi ve bir eli kalçasına gitti, eteğini kaldırdı, elimi sikimin üzerinde izledi.

Elbisesinin altına hiçbir şey ve elini kendi üzerine kapatıp yumuşak etine bastırırken içimden bir hırıltı yükseldi.

Onun kendine dokunduğunu görmek neredeyse katlanabileceğimden daha fazlaydı. Kendimi o kadar sert kavradım ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu ve gölgeler etrafımda koşuşturdu, kalçalarının üzerinde dans etti ve onu nefessiz bıraktı. Gözleri yüzüme kaydı.

"Öp beni," diye fısıldadı, eli kendi üzerinde daha sıkı hareket ediyordu.

Tek bir düşünceyle gölgelerim bileğine dolandı. Elini çekip her iki kolunu da başının üzerine kaldırarak ağaç kabuğuna sabitlediklerinde haykırdı.

Çılgınca bir arzuyla elbisesini üzerinden yırtmak istedim ama iri gözleri ve kabaran göğsü beni yavaşlattı. İçine girdim, sertliğimi kalçasına bastırdım, dudaklarımı sıcak yanağında gezdirdim.

"Her zaman," diye nefes aldım, başımı aşağı eğdim ve yumuşak dudaklarını kendi dudaklarımla buldum. Ağzının içinde inlememe neden olan bir vahşilikle beni karşıladı, dili benimkini buldu ve tadı içimde patladı, sarhoş etti. Kalçalarını bana doğru bastırdı ve ben de dudaklarımı onunkilerden ayırdım, elbisesinin önünü açarken yüzümü boynuna gömdüm.

"Çok güzel," diye mırıldandım onu içime çekerken.

Bana doğru bastırdı, meme uçları göğsümde sert noktalar oluşturuyordu.

Dudaklarım boğazına yapıştı ve başı geriye doğru eğildi, bu hareket ağzıma ve ellerime daha fazla et gösterdi.

İnledi ve kalçalarını bana doğru daha sert itti, ben de elimi kalçasına dolayarak onu ileri doğru ittim. Elim onun sıcaklığını buldu ve inledim. Islaktı, çok ıslaktı.

"Seni sikmem için bana yalvar, Reyna." Parmaklarımı sabitleyerek kızarmış, güzel yüzüne bakmak için geri çekildim. Gözleri benimkilere kaydı ama cevap vermedi. "Yalvar bana. Seni becermem için yalvar," diye fısıldadım. "Ve yapacağım."

Bana baktı, zor nefes alıyordu.

Her parçam onu içeriden hissetmek, parmaklarımı ıslaklığının içine gömmek, ondan akan arzuyu yerine getirirken adım haykırmasını sağlamak istiyordu.

Ama bir şey beni durdurdu.

Ve Odin bana yardım etti, ne olduğunu biliyordum.

Bu kadını aldığımda, nihayet onun bedenine girdiğimde, onu kendimin olarak sahiplendiğimde, bu lanet bir rüya olmayacaktı.

O daha tek kelime edemeden dudaklarımı tekrar onunkilerin üzerine kapattım, dilimi sertçe ağzına soktum ve kendi dilimle ağzına hükmettim. Tekrar, daha yüksek sesle inledi ve elimi göğüslerine götürdüm. Meme ucunu sıkarak gölgelerimi kalçalarına gönderdim. Sırtını kamburlaştırdığını, izlerini buldukça kendini bana daha çok bastırdığını hissettim.

Geri çekildiğimde inledi ve sikim o kadar sert zonkluyordu ki canı yandı. Bir elimle sert göğüs ucunu okşarken diğer elimi

Gölgelerim onun kaygan seksine girip çıkarken kendimi sertçe pompalıyordum. Onlar çalışırken kendini kalçama yasladı ve tenimi arzusuyla ıslak bıraktı. Geriye doğru eğildim, vücudunun gerginliğini, sırtının ağaçtan daha da yükselmesini, parmaklarını uzatmasını ve dudağının dişlerinin arasına sıkışmasını izleyebilecek kadar uzağa.

Gözleri benimkilere
sabitlendi. "Benim için
gel, *Gildi*."

Uzun, soluk soluğa bir iniltiyle boşalmasını, vücudunun kasılmasını ve titremesini, ıslaklığıyla kalçamı kaplamasını izledim. Elim hızlandı, onun zevkten kayboluşunu görmek lezzetli bir işkenceydi. Çok yaklaşmışım, kontrolü daha fazla elimde tutamayacaktım.

"Maz," diye soludu, gölgelerim onu serbest bıraktığında sersemlemiş gözleri bana odaklandı. Elleri saçlarıma düştü ve ağzını ağızma bastırarak beni şiddetle içine çekti.

Tadı beni uçurumun kenarına getirdi. Vücudu orgazmının kalıntılarıyla benimkine karşı titreşti, dili sanki daha önce hiç tutkuyu tatmamış gibi ağızımı keşfetti.

Patladım, zevk içimden geçerken çaresizce bedenine doğru itildim. Onu daha sıkı kavrarken ağızına doğru inledim, sonra salıverilmemin sonuncusu içimi yırtarken titreyerek durdum.

Gözlerimin içine bakarak geri çekildi.

"Yalvarmaya hazır mısın?" Başparmağını şişmiş dudaklarında gezdirerek nefes nefese kaldım.

"Asla," fısıldadı.

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

REYNA

I Uyandığımda nefes nefese kaldım, sırtüstü yuvarlandım ve öfkeyle gözümü tavana kırptım.

Bir rüyaydı! Bir rüyaydı. Sadece bir rüya.

Bir dizi derin nefes aldım ve odanın odaklanmasını sağlamaya çalıştım, Mazrith'in benimkine bastırılmış gergin, çıplak vücudu yerine.

Göbeğim ihtiyaçla çarpıyordu ve yüzümü yastıklarına gömerek geri döndüğümde hayal kırıklığıyla homurdandım.

Ne düşünüyordum ki? Freya adına bunun nasıl bir yardımı olabilirdi ki?

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni çarşaflarımdan sıçrattı.

Mazrith olabilir mi? İçimdeki ihtiyaç güçlendi ve tanrılara Mazrith olması için dua ettim.

Ben kapıyı açarken Kara bana göz kırptı.

"Oh! Seni giyinik değilken yakalamak istemezdim ama seninle konuşmam gerek." Kendime baktım, üzerimde sadece ince bir gecelik olduğunu geç de olsa fark ettim.

Yüzüme nötr bir ifade vermeye zorladım. "Sorun nedir? Saat kaç?"

"Dawn, sanırım bilmeceyi çözdüm."

Donup kaldım, beynim sonunda sert erkek vücut parçalarından uzaklaşıp gerçekliğe geri döndü. "Gerçekten mi?"

"Uhuh. Farkına varmam biraz zaman aldı ve dürüst olmak gerekirse hala anlamadığım çok şey var ama bu sabah bir ilerleme kaydettiğime eminim."

"Mazrith'i getireyim."

"Belki de önce üzerine bir şeyler giymelisin? Bu kadar uzun süre bekledi, eminim birkaç dakika daha beklemekten zarar gelmez."

Kendime baktım, yüzüm kızarmıştı. Geceliğin altında neler olduğunu biliyordum. "Evet. İyi fikir."

Yıkanmak ve giyinmek için zaman ayırdım, öfkeli bedenimi sakinleştirmeye çalıştım.

Şarabı sen seçtin Reyna. Sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağını biliyordun. Bu sonuçların ne kadar ağır olabileceğini fark etmemiştim ama dün gece onun odasına gitmekten daha iyiydi.

Yetişkin bir kadındım, canlı bir fanteziyle başa çıkabilirdim.

Odamdan çıktığımda Mazrith oturma odasında duruyor ve Frima ile sessizce konuşuyordu.

Onu gördüğümde yutkundum, gömleğinin altındaki güçlü kollarını, saçlarının narin sivri kulaklarının önüne düşüşünü, siyah derinin içindeki kıçının sıkı kıvrımını fark ettim.

Başını çevirdi ve gözleri benimkilere kilitlendi, arzu olduğundan emin olduğum şeyle ateşlendi. Yüzüm alev alev yanıyordu.

"Kara bizimle yalnız konuşmak istiyor," dedim hemen.

"İkiniz de savaş odasına, hemen," diye cevap verdi. "Frima, yalnız kaldığımızdan emin ol."

Hep birlikte büyük masaya oturduğumuzda Kara, "Bak," dedi. Kâğıdı düzleştirdi ve parmağını metin satırlarında gezdirdi.

*Boy u on metreden fazla olsa da,
Ölümde bile asla .
Altın dokunuş ve en karanlık gecenin
yardımıyla, Ödül / çelikten en büyük zevki.
Burada sadece, paylaşacak sırları olan
asiller ve soylular tamir için kullanılabilir.*

"Gördün mü?"

Başımı salladım ama Mazrith'in oturduğum sandalyenin arkasında durduğu yerden tıslayarak nefes aldığını duydum. "İlk harfler."

"Evet! 'Silah' kelimesini heceliyorlar." Yutkunarak Prens'e baktı. "Bildiğiniz büyük silah heykelleri var mı?" Ben de ona bakmak için döndüm, yüzündeki ifadeyi görene kadar heyecandan içim içime sığmıyordu. Tam olarak öfke değildi ama kesinlikle sevinç de değildi.

"Bir tane var. Hayattayken bir berserker olarak kabul edilen düşmüş bir baltacı."

Aptal gibi görünmek istemediğimden ama aynı zamanda hiçbir şeyi kaçırmak istemediğimden öksürdüm. "Bir berserker bir savaşçıdır, değil mi?"

"Tanım her Mahkeme'ye göre değişiyor," diye başını salladı Kara.

Mazrith sessizce, "Burada, Gölge Saray'da, bu onuru kazanmadan önce yüz düşman öldürmen gerekir," dedi.

"Ve onun için bir heykel mi yaptınız?"

"Hayır." Uzun bir iç geçirdi.

Başka bir şey söylemeyince Kara'ya döndüm. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Bu, bir şey almanız gerektiğini gösteriyor.

Heykel, o zaman sanırım bir soyluyu ya da kraliyeti onarmak zorundasınız." Omuz silkti. "Ama ne almanız gerektiğini ya da kimi onarmanız gerektiğini bilmiyorum."

Benim var. Bir parça yeşim taşı ve gölge-fae heykeli.

"O kısımları biliyoruz," dedim ona.

Bana baktı, gözleri merakla parlıyordu. "Keşke ben de seninle gelebilseydim," dedi.

"Söz konusu bile olamaz," diye tersledi Mazrith. "Bırak başkalarıyla gitmeyi, hiç ziyaret etmek istediğim bir yer değil. Kara, bundan kimseye bahsetmemelisin, anlıyor musun? Bunun farkında olmakla bile kendini tehlikeye atıyorsun."

Suçluluk duygusu içimi kapladı. Onu da dahil etmeyi ben önermiştim. "Ona bu saç bantlarından birini verebilir misin?"

Önce saçlarına, sonra asasına baktı. "Hayır. Onlar... karmaşık." "Ama sen bana bir tane yaptın."

Küçük bir hırıltı çıkardı. "Bir seferde sadece bir tanesine dayanabilirim."

"Oh." Ellerimi başıma götürdüm. "O zaman benimkini alabilir."

Mazrith'in eli sandalyenin arkasına sertçe indi. "Aptallık etme. Kraliçe'nin seni sorgulamaya çalışması Kara'dan çok daha olası."

"O haklı Reyna, bunu senden kabul etmeyeceğim," dedi

Kara. "Bunu onun hafızasından sileceğim," dedi Mazrith.

Kara ona baktı ve ben de ayağa fırladım. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Bana ters ters baktı. "Bu ona zarar vermez."

"Umurumda değil."

"Kraliçe'nin bilgi almak için kafasının içine bakmasını mı tercih ederdiniz? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Kraliçe onun bir şey bildiğini bilmiyor ve ayrıca o sizin savaşcılarınızın koruması altında!"

"Ee, bu konuda söz hakkım var mı?" Kara'nın sesi arkamdan . Döndüm.

"Elbette, ama-"

Sözümü kesti, omzumu kavramak için ayağa kalktı, sonra Prens'e bakmak yana doğru adım attı. "Bilmek istemiyorum. ıkar onu."

"Kara!"

"Reyna, yapılacak en güvenli şey bu. Senin hayatını tehlikeye atmak istemiyorum ve eğer gerçekten bana zarar vermeyecekse, o zaman ne zararı var?"

Onun kocaman, masum gözlerine bakakaldım. "Onun kafana girmesine izin mi vereceksin?"

"Neden ki? Bu mantıklı." "Bu... yanlış."

Omuz silkti. "Bu yanlış değil, bana yardımcı oluyor. Beni yanında gtrmeyeceksen artık bu bilmeceyi bilmeme gerek yok ve o iğrenç Kraliçe'nin işine yaramak istemiyorum." rperdi, sonra Mazrith'e baktı. "Yap lütfen, ama..." Bocaladı. "Başka bir şeyden kurtulmayacağına emin misin? Ya da herhangi bir şeyi değiştirmeyeceğinden?"

Mazrith ona değil, bana bakarak, "Sana söz veriyorum," dedi. Kara başını salladı.

Glgelerinin asasından hafifçe szlp Kara'nın başının etrafında dönmesini izlerken çaresiz bir his beni uyuyturdu. Hiçbir acı belirtisi göstermiyordu, hiçbir şey olduğuna dair bir işaret yoktu.

Onun kafasının içine girmesine nasıl izin verebilirdi? Mantık inkar edilemezdi - itiraz edemeyeceğim kadar. Ama bunu kendi zihnimde bir türlü doğru oturtamıyordum.

Gölgeler geri çekildi ve Kara'yı terk etti. Bileklerini kavradım. "İyi misin?"

Bana gülümsedi. "Evet. Sana zor bir bulmacada yardım ettiğimi ve beni güvende tutmak için bunu hafızamdan çıkardığını biliyorum. Ve benim için endişelendiğini de" dedi usulca. "Endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim."

"yle olsan iyi olur," diye homurdandım, omzumun üzerinden Mazrith'e bakarak. "Olacağım. Söz veriyorum."

Kara savaş odasından çıkar çıkmaz Mazrith'in üzerine yürüdüm. "Neden bilmecenin anısını tamamen ortadan kaldırmadın? Neden sana yardım ettiğini hatırlamasına izin verdin?"

Şaşırmış görünüyordu. "Zihnine girmemle ilgili bir öfke nöbetine hazırlanıyordum," dedi sert bir şekilde. "Orada ne yaptığının ayrıntılarını değil."

"Soruya cevap ver."

"Eğer üvey annemin onu sorgulamasına neden olacak bir şey olursa, Kara ona bilmek isteyebileceği her şeyi ortadan kaldırdığımı hemen söyleyebilecek."

"Ama tüm hafızayı silmiş olsaydınız Kraliçe hiçbir ipucu elde edemezdi."

"Evet."

"Kraliçe'nin sorgulamasını daha erken bırakmasını sağlamayı seçtiniz," dedim yavaşça.

Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Ona bir adım daha yaklaştım. "Kraliçe'nin yöntemleri hiç hoş değil."

Duygular içime hücum ediyordu; söylenmemiş, harcanmamış bir kafa karışıklığı seli kontrol edemediğim bir güce dönüşüyordu. "Sırlarını saklamaktansa arkadaşına daha az zarar vermeyi mi seçtin?"

"Dur." Sözleri güçlüydü ve ondan bir adımdan daha az mesafede olduğumu irkilerek fark ettim. Vücudu gergindi ve esasının etrafında gölgeler dönüyordu. "Arkadaşının zihni üzerinde sihrimi kullandığım için bana bağıracakını sanmıştım," dedi sesi gerilerek.

"Sana bağırmamı mı istiyorsun?"

Bir an için evet diyebileceğini düşündüm. "Berserker heykeline gitmeliyiz. Şimdi."

"Ama-"

"Hayır. Yarıştan önce çok değerli birkaç saatimiz var ve onları kullanmalıyız." Ben daha konuşmadan odadan çıktı.

Arkasından çarparak kapattığı kapıya bakıyor, öfkeli duygularımı bir şekilde kontrol altına almaya çalışıyordum.

Kafa karışıklığı, adrenalin ve o lanetli öpücük... Hepsi birleşip beynimi işe yaramaz bir lapa yığınınna dönüştürmüştü. Ve bu lapa beni öldürebilirdi. Odaklanmak zorundaydım.

Yüzleşmek istemediğim her düşünceyi kafamın arkasına ittim ve Prens'i takip ettim.

Bilmeceden bir ipucumuz vardı ve konsantre gereken şey de buydu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 37

OceanofPDF.com

REYNA

"W "Odin'in lanetlediği sarayınızda her şey yeraltında mı?" Prens'i kayadan oyulmuş dar bir odaya kadar takip ederken homurdandım.

"Öyle değil. Ama onun farkında olmadığı her şey öyle." "'O' Kraliçe mi oluyor?"

Evet anlamında olduğunu tahmin ettiğim bir homurtu çıkardı. "Benim ailemle evlendi ve Saray'ın tüm sırları ona hiç gösterilmedi."

Kara'dan aldığım dersler soy ağaçlarına ya da altın fe'nin ötesindeki Saray soylularına uzanmamıştı, bu yüzden Gölge Saray'daki düzeni bilmiyordum. "Annen kraliyet soyundan geliyordu o zaman?"

"Evet."

"Ve sana Saray'ın sırlarını mı gösterdi?"

Cevap vermedi. Beynimin görmezden gelmeye çalıştığım duygu sağanağını işlemeye başlamasına yetecek kadar uzun süre sessiz kalmak istemediğim için konuşmaya devam ettim. "Üvey annenin altın-fae Kraliçesi'nin kız kardeşi olduğunu biliyorum." Hâlâ cevap gelmemişti, ben de farklı bir şey denedim. "Bu heykel. Uzakta mı?"

"Evet ve hayır." Gözlerimi devirdim. "Tıpkı mabet gibi, çok az kişi bunu biliyor."

"Neden oraya gitmek istemediğini söyledin? Tehlikeli mi?"

"Hayır... Tekrar ziyaret etmek istemediğim anılar barındırıyor."

"Oh. Bu da ne?" Yüksek tavanlı bir mağaraya girmiştik, yüzlerce sarkıt aşağı sarkıyor ve ölümcül görünüyordu, zemin birkaç metre aniden bitiyordu ve dar çıkıntının ortasında

Sanki dağın kendisinden yontulmuş gibi görünen bir küp. Gölgeleler tepesinde geziniyor, taşı canlıymış gibi gösteriyordu.

Prens omzunun üzerinden bana baktı, kürklerini sıkılaştırdı ve küpe doğru yöneldi. Asasını havaya kaldırdı ve gölgeleri diğerleriyle buluşmak için dışarı fırladı, enerjik bir şekilde birbirine karıştı, sonra tüm kaya yüzeyinin üzerinden aşağı indi. Dibe ulaştıklarında, küpün önünde daha önce orada olmayan bir açıklık vardı. Mazrith içeri girdi ve bana döndü. "Gel."

Kaşlarımı çattım ama takip ettim. "Küpün içinde ne oluyor?" "Bizi gitmemiz gereken yere götürecekt."

Açıklığa ulaştım, gölgeler şimdi küpün dibinin etrafında dönüyordu. "Bizi içine mi kapatacak?"

"Evet."

Adımlarım duraksadı.

"Küçük alanlardan korkuyor musun?"

"Hayır, dünyanın en büyük alanı olabilir, ama içinden çıkamayacaksam, içinde olmamayı tercih ederim," dedim, o şeye temkinli bir şekilde bakarak.

"Kapana kısılma korkusu köleleştirilmiş biri için mantıklı," diye mırıldandı.

Ona ters bir bakış fırlattım. "Doğrulama için teşekkürler." Çaba sarf ederek kendimi onunla birlikte küpün içine attım. Bunu yapar yapmaz, açıklık mühürlendi.

Karanlıkta kapana kısılmanın ne kadar kötü olduğunu söylememe fırsat kalmadan kutu hareket etmeye başladı. Doğruca aşağıya.

O kadar hızlı düştük ki bulandı, ılgılık atamadan nefesim kesildi, onun yerine boğuk bir hırıltı çıktı.

Başladığı kadar hızlı bir şekilde, küp titreyerek durdu ve beni duvara doğru yan yatırdı. Açıklık tekrar ortaya çıktı ve ben nefes nefese Mazrith'e artan ışıktaki baktım. "Beni uyarabilirdin!"

"Alaycılığın dikkatimi çok dağıttı," dedi ve küpten dışarı çıktı. "Ayrıca, sana söylediklerimin tam tersini yapıyorsun zaten."

Peşinden tırmandım, düşmenin şokuyla uzuvlarım hafifçe titriyordu.

Mazrith'i geldiğimiz yeni çıkıntıdan kayanın içindeki başka bir geçide kadar takip ettim. Birkaç dakika sonra başka bir mağaraya girdik ve ortasındaki devasa heykel olmasaydı bile buranın çok eski bir yer olduğunu anlayabilirdim.

Baltacı heykeli kristal berraklığında, tamamen durgun bir havuzun ortasındaki bir adanın üzerindeydi. Neredeyse yirmi metre boyundaki savaşçı tek dizinin üzerinde, zırhlı başını eğmiş, o güne kadar gördüğüm en büyük baltayı tutuyordu. Yerde duran bıçaklar heykelin kaval kemikleri kadar büyüktü ve devasa sapı eğik başının yanında yüksekte tutuyordu.

"Vay canına," diye nefes aldım. "Bu ne zamandır burada?"

Tapınak ve *Yggdrasil*'deki heykellerle aynı hissi veriyordu. Anlayışımın çok ötesinde bir şey hissi - insan anlayışının ötesinde.

"Bilmiyorum. Çok uzun bir süre," dedi Mazrith, üzerinde durduğumuz küçük kıyıdaki küçük bir kayığa doğru ilerleyerek. Mağaradaki ışık havuzdan geliyordu ve kayık havuzda berrak, soğuk mavi bir parıltıyla ışıldıyordu. "Dağın derinliklerindesiniz. Çağlar boyunca kimse buraya bir şey inşa etmedi."

"Dağın derinliklerinde miyiz? Bu kadar hızlı mı?" İkiyle ikiyi bir araya getirdiğimde *küpu* fark ettim. "Ormanda Açlıktan Ölenler'le birlikte bana bu kadar hızlı nasıl ulaştınız?"

Başını salladı ve tekneye binmemi işaret etti.

"O zaman neden yukarı çıkmak için küpu kullanmıyoruz?" Tırmanırken alnımı tokatladım. "Çünkü işe yaraması için gölgelerinize ihtiyacınız var ve asanız kırılmıştı."

"Evet. Küpün içinde yaşayan gölgeler dağın kendisi kadar eskidir. Kimseye ait değiller. Onlar..." diye devam etti, tekne hareket etmeye başladığında yüz hatlarında kararsız bir ifade belirdi. "Ben çocukken gölgelerimle tanıştırıldılar ve ben de kabul edildim."

"Ve Kraliçe bunu bilmiyor mu?"

"Hayır. Yapsa bile büyüsünün kabul göreceğine inanmıyorum ama bu teoriyi test etmek istemiyorum."

Heykelin küçük adasının kıyısına vardık ve tekneden dışarı fırlayıp vahşi yaratığa baktım. Devasa baltasının bıçaklarının dış uçları ışıktaki parlıyordu, sanki gerçek çelikten yapılmışlardı, geri kalanı açıkça taşı. Parlayan gümüş rünler kazınmıştı ama çok azını tanıyabildim.

"O inanılmaz biri. Ama neden zafer kazanmış gibi değil de bu kadar saygılı gösteriliyor?"

Mazrith yanımda durdu ve gözlerini savaşçıya dikti. "Rünler bir hikâye anlatıyor," dedi sessizce. "Bir savaşçıdan bahsediyorlar, bir insan savaşçıdan,

Fae efendileri tarafından emredildiği gibi yaptı. Onların emriyle birçok düşmanı yok etti. Bir rakibinin kılıcı sonunda doğru yere indiğinde ve *Valhalla*'nın kapıları önünde diz çöktüğünde, öldürdüğü düşmanlarının öfkesini hak etmediğini keşfetti. Balta, savaşçının her zaman silahtan daha büyük olması gerektiğini hatırlatmak için onunla aynı boyuttadır, yoksa kendimiz de sadece bir silah oluruz."

Miğferli kafanın tepesine bakakaldım. "O da kabul edildi mi? *Valhalla* mı?"

"Evet, ama kefaretle. Eğer *Ragnarök Yggdrasil*'in başına gelirse, dünyanın gördüğü en büyük baltayla geri dönecek."

Gözlerimi Prens'e çevirdim. "*Ragnarök*? Dünyanın sonu gibi mi? Bunun çocukları korkutmak için uydurulmuş bir efsane olduğunu sanıyordum."

Omuz silkti ve kürkleri hafifçe açıldı. "Belki. Belki de değildir. Tanrılar metaforlarla konuşur. Halkımızın en karanlık gecesi gelecek ama bunun 'dünyanın sonu' olacağına inanmıyorum. Sadece bildiğimiz dünyanın sonu."

Heykele dönüp baktım, beynimde bir şeyler dönüyordu. "Tekrar söyle."

Durakladı ve sonra şöyle dedi: "*Ragnarök*'ün dünyanın sonu olacağına inanmıyorum. Bu sadece halkımızın kendi kendini yok edişinin bir metaforu."

"Hayır, ondan önce. Sen 'en karanlık gece' dedin. Bilmecenin söylediği buydu!" Kara'dan aldığı kâğıdı kemerinden çıkardı.

"Boyu bir metreden uzun olsa da,

Ölürken bile asla düşmeyecek.

Altın dokunuş ve en karanlık gecenin yardımıyla,

Çelikten ödül onun en büyük zevki," diye hızlıca okudu. Heykele doğru koştu ve ben de peşinden koştum.

Heykel, daha küçük kayalar ve taşlarla kaplı geniş bir kaide üzerindeydi; birçoğu yosunlarla ve devasa savaşçının yanından yukarı doğru kıvrılan sarmaşıklarla kaplıydı. Mazrith kayaların üzerinden tırmanarak heykele yaklaştı ve elini sallayarak heykeli taradı.

"İşte!" Hareket eden kolu durdu ve baltanın bıçağının tepesinde, neredeyse başıyla aynı hizada olan bir rünü işaret etti. "Bu rün *Ragnarök* diyor ama 'en karanlık gece' olarak da çevrilebilir."

İçimde bir heyecan dalgası oluştu. "Peki, altın dokunuş ne anlama geliyor?" "Bilmiyorum. Altın uzmanı sensin."

Kollarımı kavuşturarak ona bir bakış attım. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama buraya altın getirmemiz gerekiyorsa başımız belada demektir. Tamir ettiğim heykeli kırmak dışında nasıl altın bulabileceğimizi bilmiyorum."

Kaşlarını çattı, sonra ifadesi değişti. "Sen." "Ben mi?"

"Evet, sen. Sende altın dokunuş var. Altınla çalışıyorsun. Ve yazıtta anahtarın sen olduğu yazıyordu."

"Ne yapabileceğimi bilmiyorum," dedim kuşkuyla. "Buraya gel ve en karanlık gece rününe dokun."

Onunla birlikte kaideye tırmandım, devasa bedenine birkaç santim yaklaştığımda eşit nefeslerimi sürdürmeye çalıştım.

"Uzanamıyorum," dedim bir kolumu başımın üzerine kaldırarak. Rün benden bir karış daha yüksekteydi.

Mazrith dişlerini sıktı, devasa ellerini belime doladı ve beni ayaklarımın üzerinden kaldırdı. Şaşkınlıkla bir çığlık attım ve kollarımı savurdum.

"Rune'a dokun," diye homurdandı. Parmaklarının bana bastığı yerden enerji uğulduyordu ve bana olan yakınlığı-

"Şimdi, Reyna!"

Elimi uzattım ve avucumu işaret ettiği rune düz bir şekilde bastırdım.

Mağarada yüksek bir vınlama sesi çınladı ve Mazrith beni aceleyle tekrar ayağa kaldırdı. Bir an için yüz yüze geldik, sonra az önce dokunduğum ründen parlak altın ışık fişkırdı.

Rünlerin her biri sırayla bıçağın tüm uzunluğu boyunca yanarken, sonra baltanın diğer tarafındaki bıçak boyunca geri dönerken ikimiz de ağızımız açık kaldı.

Mazrith kaideden aşağı inmeye başladı ve dönüp heykele baktı.

Ben de aynısını yaptım ve baltanın tüm bıçağının renk değiştirdiğini, bal sarısı bir rengin her tarafa sızdığını gördüm.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum."

Heykel altını emiyor gibiydi, parıltı önce baltaya yayıldı, sonra da figürün kendisine geçti.

Tüm heykel renk değiştirdiğinde, bir gümbürtü sesi duyuldu ve devasa, zırlı kafadan derin bir ses yükseldi.

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

REYNA

"W "Beni uykumdan uyandıran kim?"
Şaşkınlıkla göğsümü tuttum ve nefesimi içime çektim. Bir şeyler olmasını bekliyordum ama bu kadarını değil.

Yüksek
sesle.

"Gölge Saray'dan Prens Mazrith Andask ve Altın Saray'dan rune-marked Reyna Thorvald," diye seslendi Mazrith.

Bir gıcırdama sesi duyuldu, ardından uzun bir tıslama nefesi geldi. "Prens Mazrith Andask. Çocukken buraya gelirdiniz, değil mi?"

Mazrith gerildi. "Evet."

"Günlerce burada kalırsın."

"Varlığımdan haberdar olduğunuzu bilmiyordum."

"Adama saygılı davrandın," dedi heykel sonunda. "Beni neden uyandırıyorsun?"

"Dağdaki başka bir heykele ait olan bir yeşim taşı parçası arıyoruz."

Prens'in sözlerini büyük bir gümbürtü karşıladı. "Yeşim taşım," diye böğürdü heykel.

Mazrith'e yan gözle baktım ama bakışları berserker'ın miğferine sabitlenmişti. "Kadim kaynaklar bize yeşim taşının geri verilmesi gerektiğini söyledi."

"Bunu... Bunu onun için aldım." Savaşçının sesi çok kırıktı. "Kim için?" Ben sordum.

"Hayatımın aşkı. Zamanın sonuna kadar onu takip ederdim.

Benim bir silah olmama ihtiyacı vardı ve onun için ben de öyle oldum."

"Kimdi o?"

"Ölümlüler arasında bir tanrıça. Asla layık olamadığım korkusuz, güzel bir yaratık."

Yani Prens'in anlattıkları pek de doğru değildi. Vahşi, sevdiği bir kadının emirlerine uyarak bu hale gelmişti. *Ya da sevdiği bir fae'nin.*

"Biz bir fae ve bir insanız," dedim şüpheyi takip ederek. Mazrith bana şaşkın bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

"Küfür. Diğerleri dinlerken bana söylediği buydu. Fae'ler ve insanlar birlikte yaşayamazlar."

"Biz nişanlıyız."

"Ne?" Kocaman sesi yumuşaktı. "Dünya çok mu değişti?"

"Fae'ler hâlâ hüküm sürüyor ve insanlar köleler."

Cümlemi bitirmedim. "Fae'ler hala hüküm sürüyor mu?"

"Evet. Tabii ki." Çılgın büyük, gür bir kahkaha attı, o kadar gürültülüydü ki etrafımızdaki su titreşti ve dalgalandı. "Bu neden komik?"

"Onur. Yiğitlik. Gurur."

Sabırlı olmaya çalışarak elimi yüzüme sürdüm. Heykel yüzyıllardır uyuyordu, biraz delirmiş olması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Eğer onu baltamdan çıkarabilirsen, yeşim taşını alabilirsin," dedi aniden.

İkimiz de yüzümüzü baltaya döndük. "Gerçekten

mi?" "Evet. *Drengskapr*'ını kanıtla."

"Onur," diye tercüme etti Mazrith, ama ben bu kelimeyi zaten biliyordum.

Baltanın üzerinde parlak altın renginde bir rün parladı, ardından silahtan bir ışık huzmesi yayıldı.

"Bir kalkan," diye homurdandı sessizce.

"Gerçekten de bir kalkan," diye gürledi heykel. "Yeşim taşı sapın ucunda. Gelin ve alın, kudretli Fae Prensi."

İkimiz de boynumuzu bükerek yaklaşık yirmi metre yükseklikteki sapın eğik ucuna baktık.

"Sence kalkan tehlikeli mi?" Mazrith'e sordum.

Bana cevap vermedi, ama asasıdan gölgeler yayıldı, sapın üst kısmıyla aynı hizaya gelene kadar yukarı ve yukarı döndüler.

Kalkanla temas ettikleri anda buharlaştılar.

Mazrith bir lanet tısladı.

Kürk pelerininin , altında gömleksiz olduğunu gördüm, deri kayışlar kaslı vücudunu çaprazlama kesiyordu. Asasını pelerinine yerleştirdi.

kemerine kılıfını taktı ve kaideye geri döndü.

Elleri baltaya dokunur dokunmaz, ışık ateş gibi parladı. Daha yüksek bir küfür tısladı ama yine de asıldı. Zıplayarak bir elini yukarı kaldırdı, devasa sapı kavradı ve kendini yana doğru savurdu. Uzun bir esnemeyle diğer elini tepenin etrafına kapattı. Bacaklarını kabzanın etrafına doladı, silahla temas ettiği her yerde kıvılcımlar parlıyordu ve elleriyle kabzanın tepesinde çalışmaya başladı.

"Odin'in kuzgunu," diye tükürürken büyük bir kıvılcım çıktı ve pantolonunun paçası alev aldı.

Bir an için yanarken denemeye devam edeceğini düşündüm ama yumuşak bir hareketle baltanın tepesinden aşağı atladı, sonra yanımdan geçerek havuza doğru ilerledi. Pantolonunu söndürecek kadar suya girdi ve göğsünün her tarafındaki yanık izlerinden irkildim.

"Yeşim taşını gördün mü?" Ben sordum.

"Evet. Üst kısma iyice yerleşmiş. Onu çıkarmak için bir tür alete ihtiyacım olacak."

Ancak üç deneme daha yaptıktan ve giysilerinden geriye çok az şey kaldıktan sonra Mazrith değerli taşı almaya yaklaşamadı.

"Pes mi ediyorsun, kudretli Fae Prensi?" Vahşi savaşçı gürledi ve beni zıplattı.

"Hayır, sadece dinleniyorum," diye karşılık verdi Mazrith suyun kenarında çömelmiş, yanmış ellerini sıvının içinde soğuturken.

"Benim sıram," dedim baltaya bakarak.

"Hayır."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden olmasın?"

Beyaz bir ışık gözüme çarptı ve başımı kaldırdığımda Voror'un bize doğru geldiğini gördüm. "Voror mu?"

"Bana bir özür borçlusun," dedi kuş adaya konarken kafamın içinde. Sesi her zamankinden daha sinirli geliyordu.

"Neden?"

"Dünyada iyi olan her şey adına, girdiğin o kutu da neyin nesiydi? Seni bulmak saatlerimi aldı."

"Oh, özür dilerim. Dağın bizi bu kadar hızlı hareket ettireceğini düşünmemiştim."

Vahşinin sesi mağaranın içinde gümbürdedi. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Arkadaşım Voror. O bir baykuş," dedim.

"Ben... Ben onun büyüsunü tanıyorum."

"Onun büyüü yok. O bir baykuş."

Mazrith homurdandı. "Konuşabilen ve duvarların içinden uçabilen bir baykuş mu? Sanırım onun büyüü olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz."

Voror'a göz kırptım. Ona gizemli bir fae tarafından büyü bahşedilmişti. Vahşi savaşçının tanıdığı şey bu muydu? Ama o çok eskiydi ve Voror bu fae ile sadece bir hafta önce tanışmıştı.

"Kimi tanıyorsun?"

"Diğerleri zarar vermeye çalışırken bana yardım etmeye çalışanlar." Savaşçının sesi uzak ve hülyalı bir hal almıştı. Onu daha fazla deli saçması yüzünden kaybetmek üzere olduğumuzdan korkarak öksürdüm.

"O halde arkadaş olduğumuzu biliyorsun."

"Belki de. Belki de değiliz." Tekrar sessizliğe gömüldü.

"Voror, oraya uçup sapın tepesine yerleştirilmiş yeşim taşını getirebilir misin?"

Baykuş iki yavaş göz kırpışıyla beni onurlandırdı. "Sana bir şeyler getirmemi mi istiyorsun? Sıradan bir evcil hayvan gibi mi?"

"Hayır, bu gerçekten önemli. Tapınağa bir heykel dikmek için ona ihtiyacımız var." "Böyle şeyler bana göre değil, ama size yardım edeceğime söz verdiğim için bu seferlik yap."

Kanatlarını ardına kadar açtı ve bir saniyede yirmi metre yükseğe havalandı. Birdenbire ateşe verilebileceğini düşünerek paniğe kapıldım ve ona seslendim. "Dikkatli ol, bir kalkan var-"

Sadece birkaç saniye içinde balta sapının üzerinden atladı ve bana doğru geri dönüyordu. Yere indiğinde gagasında koyu yeşil bir taş gördüm.

"Voror, sen bir kahramansın!"

"Daha fazla insan bunun benim kadar farkında olmalı." Taşı yere bıraktı, ben de yerden aldım.

Jade.

Vahşiye geri döndüm. "Teşekkür ederim."

"Ben hiçbir şey yapmadım. Baykuşun *drengskapr*'ını kanıtladı."

Voror'un kalkanı nasıl ve neden patlatmadığına dair hiçbir fikrim olmadığı için sadece başımı salladım. "Sana ve aşkına yapılan yanlışlar için özür dilerim. Yeşimi geri getirebilirsek, getireceğiz."

"Yapacak mısın?"

"Evet."

Mazrith bana bakıyordu.

"Buna minnettar olurum."

Mazrith heykele döndü. "I..." Gözlerini yere indirdi ve tekrar konuştuğunda sessizdi. "Teşekkür ederim. Yeşim taşı için değil ama diğer birçok kez."

"Işığa adım atmalısınız, Prens Mazrith Andask."

Altın, geldiğinden çok daha hızlı bir şekilde sızmaya başladı ve saniyeler içinde tüm heykel yeniden taş ve çeliğe dönüştü.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yaşlı ve tutarsız olduğu anlamına geliyordu."

"Hmm." Yeşim taşı elime aldım. "Şimdi tapınağa gitmek için zamanımız var mı?"

"Hayır. Yarıştan önce yemek yemen için ancak vaktimiz var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

REYNA

"W Kader sizi buraya mı getirdi?" Frima, Yılan Sütlerine girer girmez üzerimize çullandı. "Yarış bir saat içinde başlayacak ve Svangrior kontrol etmeye gitti..." Bir bakışla sözünü bitirdi

Bana. "Çok ciddi bir raporun geçerliliğini kontrol etmeye gittim." "Açlıktan ölenler mi?" Midem sıkışarak söyledim.

Kaşlarını çattı. "Seni endişelendirecek bir şey yok." Mazrith'e tekrar baktı. "Binicilik alıştırmaları yapmıyordun. Bugün bunu yapacağını sanıyordum."

"Dün yetenekli olduğunu gösterdi. Bugün ilgilenmemiz gereken başka işler vardı."

"Maz, o lanetli atın üzerinde durmaktan daha fazlasını yapmalı. O şey her neyse, bekleyebilir miydi?"

"Senden ders almaya ihtiyacım yok Frima," diye tersledi. "Öğle yemeğini savaş odasına gönder. Reyna ve ben yalnız yiyeceğiz."

Frima ağzını birkaç kez açıp kapadı, sonra gözlerini devirdi. "Peki."

Midemde kelebekler uçuşuyordu.

Neden yalnız yemek yiyorduk? Birkaç eski büyü heykelini ve Voror'u saymazsanız, bütün sabah yalnızdık. Şimdi bana ne söylemek istiyor olabilir?

Masaya oturduğumuzda, Brynja'nın izniyle her önünde dumanı tüten bir etli börek varken, Prens cebinden bir şey çıkardı ve açtı

Avucunu görebilmem için açtı. Büyük elinin içinde bir tüyden daha büyük olmayan üç parça pırıl pırıl metal duruyordu. Eğilip daha yakından baktım.

Tüy büyüklüğündeydiler çünkü tüy *olduklarını* fark ettim. Gümüş rengindeydiler, çok detaylı değillerdi ama kesinlikle tüydüler ve tepelerinde küçük halkalar vardı. Bir tanesini elime aldım, metalden yapıldıklarını ve inanılmaz derecede hafif olduklarını keşfettim.

"Yeni zincir zırh," dedi Mazrith.

"Ne?"

"Bunlar yeni zincir zırh için test yaprakları." Gri gözleri parlıyordu. "Henüz gösterecek pek bir şey yok. Ama metal yeterince güçlüyse, yakında bunlardan yapılmış yeni bir zırhınız olacak."

Elimdeki tüyü ters çevirdim. "Neden tüy?" Sesim biraz nefes nefese çıkmıştı ve bunun için kendime lanet ettim.

"Baykuşun."

Başımı eğerek metal tüyden ona baktım. "Beni metal bir kuşa dönüştürmek mi istiyorsun?"

"Seni yırtıcı bir kuşa dönüştürmek istiyorum." Yırtıcı bir kuş.

Kendime rağmen hoşuma gitmişti. Kuşlar havada süzülmekte, bir yerden bir yere gitmekte, kendi hayatlarını yönetmekte özgürdü.

Tüyü geri uzattım. "Teşekkür ederim."

"Üzerinde çalışıldığını bilmenizi istedim. Tait de gölgelerimi görünmez kılmanın bir yolunu bulup bulamayacağını görmek için ciltleri inceliyor."

Ona baktım. Her zamanki sertliği gitmişti, daha *açık* bir şey vardı. bana bakıyordu.

Kısa bir an için ona imgelemleri anlatmayı düşündüm. Kader, ona hayatım boyunca gördüğüm *tüm görülerden* bahsetmek. O eğitimliydi ve *Yggdrasil* ve Beş Mahkeme hakkında benden çok daha fazla kaynağa ve bilgiye erişimi vardı.

Ama o bir Fae. Ses zihnimde yüksek ve netti.

Ve sadece bir fae değil, bir gölge-fae. İnsanları delirten, korkuyu manipüle eden ve insanlara işkence edenler.

"Buna minnettarım," dedim beceriksizce. Çatalımı turtama sapladım ve yemek yerken sessizlik çöktü.

"Hiç bal likörü var mı?" Lezzetli sıvının sağladığı enerji ve güven artışına güvenmeye başlamıştım.

Mazrith ayağa kalkıp içki dolabına gitti ve bir süre sonra elinde bir şişeyle döndü.

"Birkaç gün önce sana uzattığım hiçbir şeyi kolay kolay içmezdin," dedi teşekkür edip alırken. "Artık benimle daha az tartışıyorsun." Koltuğuna geri oturdu. "Neden?"

"Sana daha önce de söyledim, sana güvenmeyi seçtim." Bunun bir seçim olmaktan çıkıp bir arzuya dönüşmesinden korktuğunu paylaştım.

Bana baktı, yoğun bakışları beni rahatsız etti. "Mecbur olduğun için mi? Yoksa... istediğin için mi?"

Sertçe yutkundum. Dikkatli davranmam gerekiyordu. Belli ki o da aynen benim gibi düşünüyordu. "Kendi tanımınıza göre bir dürüstlüğünüz olduğuna inanıyorum."

"Kabul etmediğiniz bir tanım mı?"

"Buna katılıp katılmamam önemli değil. Önemli olan tek şey o kadar da katılmıyorum."

Omuz silkti, gözleri parlıyordu. "Çünkü gereksiz yere huysuzlaşmıyorsun."

Öfke aktı. "Ben bir insan kölesi, bir yetim ve bir ucubeyim. *Yggdrasil*'in yolu, başka hiçbir şeyin olmadığında kelimelerle ve zekâyla savaşımdır. En azından küçük bir şekilde de olsa kendini savunabilmenin gücü vardır."

"Sağduyuyu ya da mantığı reddetmenin bir güç olduğuna mı inanıyorsunuz? Arkadaşınız inanmıyor."

Sertleştirdim. "Arkadaşım kafasının içindeki bir fae'nin ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyor."

"Biliyormuş gibi konuşuyorsun." Sesine tehlikeli bir ton girmişti, gözleri parlıyordu.

"Hayır, ben sadece..." Sustum.

"Kafanın içinde saklaman gereken sırların var," dedi sessizce. "Kara'nın yok. Bu yüzden benden senin korktuğun gibi korkmuyor."

Ayağa kalktım, huzursuzluğum yüzünden onun bakışlarından uzaklaşmam gerekiyordu. "Sana güvenmeyi seçtim, sırlarımı ifşa etmeyi değil. Arada bir fark var, sanırım bu farka aşinasınız."

"Sırlarınızın peşinde değilim. Bugün değil. Ateşinizi anlamaya çalışıyorum."

"Ateşim mi?" Adım atmaya bıraktım ve ona baktım.

"Ateşle dolup taşıyorsun. Parlak bir ışık ya da karanlık bir gölge değil, kalmasına ihtiyaç duyduğunuzda bile içinizden sızan öfkeli alevler

hayatta kalmak için uykuda. Hâlâ zarar görmemiş olmanız mucizeden başka bir şey değil."

Öfkenin bana bir yanıt vermesini istedim ama gelmedi.

Mazrith tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi tekrar konuştu.

"Bunun bir nedeni var Reyna. Sana böyle davranıldığında hiçbir şey söyleyememenin bir nedeni. İşleri daha da kötüleştirecekken savaşmanın bir nedeni var."

Ona baktım, bir sonraki söyleyeceği şeyi duymayı ne kadar çok istediğimden nefret ediyordum. "Ne? Sebebi ne?" Fısıltıyla çıkan kelimeler ağzımdan kaçtı.

"Şu ana kadar yaşadığın hayat için doğmadın." "Bunu bilemezsin."

"Ben istiyorum. Ve sen de istiyorsun. Bu yüzden savaşıyorsunuz. Her parçanız size verilen ele karşı çıkıyor."

Hayatım boyunca acı çektiğim Açlıktan Ölmüş Olanların görüntülerinin anıları kafamdan geçti. Silkeleyip temizlemeye çalıştım ama sadece parlayan bakır saçlarımdan bir tutamı yüzümün önünde sallamayı başarabildim.

Sustum.

"Kim olduğunu bilmiyorsun."

Bu sözler içime bir darbe indirdi ve şaşkınlık hızla öfkeye dönüştü. "Benim kim olduğumdan sana ne?" Tersledim. "Tek yapmam gereken lanetini bozmak."

Aniden ayağa kalktı, hareketi o kadar hızlıydı ki kürkleri omuzlarından düştü. "Yanılıyorsun. Sana bundan çok daha fazlası için ihtiyacım var." Gözlerimin içine baktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Çok fazla ateş, Reyna," diye mırıldandı.

Nefesim kesildi, kafamdaki kaosun içinden bir şey çarptı. "Az önce ne dedin sen?"

Bana cevap vermedi ama rüyamdaki kelimeler kafamda çınlıyordu.

"Sen oradaydın. Rüyamda," diye fısıldadım. "O kelimeleri söyledin, aynen böyle. '*Çok fazla ateş*'."

Hiçbir şey söylemedi, ben ona bakarken bakışları parlıyordu. "Sen... Sen kafamın içine girdin."

Yine de hiçbir şey söylemedi. Yeni bir duygu dalgası çöküyor, diğerlerini bastırıyordu.

İhanet.

"Aklıma girmeyeceğini söylemiştin!" Sözlerim bir haykırıştı.

"Ben de o öpücüğün bir parçasıydım Reyna," dedi alçak bir hırıltıyla. "Ya şarabı içip sana katılacaktım ya da yatak odana girecektim. Hangisi olurdu

tercih ettiniz mi?"

"Sormak zorunda mısınız?" Artan öfkeye inançsızlık da katılmıştı. "Seni kafamın içinde istemediğimi hangi noktada anlamadın?"

"Reyna, arzularımıza teslim olamayız, şarabın yol açtığı rüyalar daha güvenlidir, bu-"

Ama ona bitirmesi için bir şans vermedim.

Utanç ve soğukkanlı öfke beni geçirmişti. Elimi cebime sokup yeşim taşını çıkardım. "Ne var biliyor musun? Bunu kendi başına da yapabilirsin! Dürüst olduğunu sanıyordum, kendi boktan yönteminle, ama bu doğru değil! Söz vermiştin!"

Kendimi durduramadan yeşim taşını ona fırlattım.

Eli fırladı ve kolayca yakaladı, gözleri parlıyordu. Parmakları heykelin etrafını sardığı anda benim görüşüm karardı, savaş odası kayboldu. Işık içeri sızmaya başladı ve adasında yalnız ve sağlam duran berserker heykelini gördüm. Bir hareket gözüme çarptı ve küçük bir çocuğun kıyıya bir kayık çektiğini gördüm. Heykele doğru koştu, arkasına saklandığı devasa balta kılıcıyla cüceleşmişti. Kimsenin onu takip etmediğini kontrol edercesine dışarı baktı, sonra tekrar gözden kayboldu. Görüntü kayboldu ve beni odanın içinde nefessiz bıraktı.

O Mazrith miydi?

Buna bir anlam vermeye çalışmadan ikinci bir dalga geldi. Kraliçe ve kan kokusu. Bir tahtın önünde duruyordu, arka planda bordo bir pus vardı. Bir erkek, yüzlerce örgüsü olan kocaman sakallı bir fae önünde diz çöktü, sonra ona bir şey uzattı. Uzun ince bir nesne. Bir asa.

Görüntü kalktı.

"Neler oluyor?" Mazrith'in havlayan sözleri üçüncü dalga vurmadan önce bana geldi.

Yanan yaprakların kokusuydu bu. Tek görebildiğim asaydı. Güçlü bir asaydı, etrafındaki hava kadim bir enerjiyle uğulduyordu. Ve ne zaman detaylara odaklanmaya çalışsam, sisler ışıltılı, ruhani dallar halinde etrafında dönüyordu.

"Üvey annenin bir sis asası var," diye soluk soluğa kaldım, imgelem kalktı ve farkına vardım.

Gözlerimi kırıştırdım, gözlerimi temizlemeye çalıştım.

Mazrith önümde kaskatı kesilmişti.

"Sis asaları hakkında ne biliyorsun?"

Her parçam onun sesindeki tehlikeye tepki gösterdi. Bir adım geri attım, ter sırtımdan aşağı kayıyor ve avuç içlerimi ıslatıyordu.

"Reyna, bana az önce ne olduğunu ve sis asaları hakkında ne bildiğini anlat, yoksa Odin bana yardım eder, cevapları kendim alırım."

O bir adım daha attı, ben bir adım daha attım.

Çok fazla bilgi, çok fazla sır ve yalan vardı. "Seni gördüm," diye ağzımdan kaçırdım. "Seni ve anneni gördüm."

Mazrith'in yüzündeki tüm renk uçup gitti.

"Onun ölümü sana bir şey verdi. Büyü, sanırım, ama süresi dolacak. Sana bir sis asası bulman gerektiğini söyledi. Ve... Baban Kraliçe'ye bir tane mi verdi?" Kelimeler yuvarlandıkça parçalar yerine oturdu. "Bu yüzden onu deviremezsin, bu yüzden o senden daha güçlü."

Odaklanmaya çalışarak nefes nefese kaldım. Ama Mazrith konuştuğunda tüm düşüncelerim uçup gitti.

"Kendin bu kadar iğrenç, sahtekâr bir yaratıkken, beni herhangi bir şeyle suçlama cüretini mi gösteriyorsun?" Sözleri öfkeyle doluydu.

"Görmek istemedim-"

Sözümü kesti. "Lanet olası insan, sırlarımdan başka ne biliyorsun? Ne zamandır biliyorsun?" Sesi bir haykırışa dönüşmüştü ve irkildim, kendimi bir adım daha geri çekilmekten alıkoyamadım.

" bu kadar. Bildiğim her şey bu, yemin ederim."

"Senin sözün benim için hiçbir şey ifade etmiyor!" Yüzünde bir öfke maskesi vardı. "Sen bir yalancı ve ikiyüzlüsün ve senin oyunlarını oynamaya hiç niyetim yok!" Bir kolu öfkeyle havayı yumruklarken diğer kolu masaya çarptı. "Seninle işim bitti," diye tükürdü.

Sonunda meydan okuma devreye girdi. "O zaman sis asanı nasıl bulacaksın?" "Senin sahtekârlığın olmadan."

"Hayatını kurtardım."

"Ve ben de senin. Ödeştik. Ve bitti."

"Bunu bensiz yapamazsın."

"Bunu seninle yapmayı reddediyorum."

Kapının gürültüyle çalınması önce dönmesine, sonra da feryat etmesine neden oldu. "Ne?!"

Frima odaya girdi. "Maz, Svangrior yaralı olarak geri döndü. Bir klan baskını ve başka bir saldırı var, muhtemelen Açlıktan Ölenler." Aramıza baktı.

"Burada işimiz bitti zaten," diye tısladı. "Burada kal. Onu yarışa hazırlayın."

"Ama ben-" Frima başladı.

Mazrith öfkeyle havladı. "Ben dönene kadar onu hayatta tut yeter!" Onu iterek odadan dışarı çıktı.

Frima bana baktı. "Ne yaptın lan sen?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

REYNA

I yanımdaki masayı tekmeleyerek bir hüsrân cığlığı attım.
Onun lanet olası sırlarını görmem suçum değildi!
Bunların hiçbirini ben seçmedim, birilerinin parçası olmayı ben istemedim.

Antik yazıt ya da lanet olası Fae laneti!

Ama onun hakkında bildiklerimi ona söylememeyi tercih etmiştim.

Rüyayı düşündüğümde utancım yeniden kabardı ve dişlerimi öyle sıktım ki başım ağrıdı. Güvenime ihanet etmişti.

Benim haberim olmadan, *seks için* aklıma girmişti.

İnanılmaz seks. Dürüst olmak , haklı olduğu seks. Fae şarabı içmemi onunkiyle aynı gerekçeye dayandırmamış mıydım?

Gerçekten orada olduğunu bilseydiniz, rüyada farklı bir şey yapar mıydınız?

Bir anı süzüldü.

Gildi. İlk rüyamda bana bunun ne anlama geldiğini söylemişti. O da oradaydı ve bana çok iyi anlatmıştı.

Elimi başıma vurarak inledim.

"Sen bir yalancı ve ikiyüzlüsün."

Sözlerini hatırladığımda midem tatsız bir şekilde bulandı. Eğer sırlarımı, anılarımı benden habersiz kafamdan alarak gördüyse... Ona söylemeliydim. En azından ona güvenmeye karar verdiğimde söylemeliydim.

"Reyna, Maz'i yıllardır bu kadar kızgın görmemişim. Ne yaptın sen?" Frima tekrarladı.

Ona baktım, kendimi onun yüzüne odaklanmaya ve hızla akan düşüncelerimi durdurmaya zorladım. "Ben... annesinden bahsettim."

Yüzünü buruşturdu. "Ohh. İyi bir fikir değil."

Ve nedenini biliyordum. Annesi onun için kendini bir şekilde feda etmiş gibi görünüyordu. Ve bu fedakârlığa değmesi için sadece birkaç haftası kalmıştı.

En yeni görüntünün anısı, tartışmanın duyguları arasında zorla ilerledi.

Sis asaları.

Üvey annesinde bir tane vardı. Bu da neden bir taneye ihtiyacı olduğunu açıklıyordu. Neydi onlar? Muhtemelen normal bir asadan daha güçlülerdi ama kimseye haber vermeden onlar hakkında nasıl daha fazla bilgi edinebilirdim? Öylece etrafta dolaşıp insanlara soramazdım.

"Biliyor musun, zamanlaman daha kötü olamazdı."

Dikkatimi tekrar Frima'ya yönelttim. "Svangrior iyi mi?"

"Evet, iyi olacak. Ben Maz'ı sakınleştirmeye çalışırken sen de gidip hazırlanır mısın?"

Başımı salladım. Bir an için ona üzgün olduğumu söylemesini istemeyi düşündüm. Ama sözünü tutmamıştı. Bu konuda suçsuz sayılmazdı.

"Bu iş bitti. Bunu kendim yapacağım."

Sözleri karnıma yumruk gibi saplandı. Yine de başka seçeneği yoktu. Bunu bensiz yapamazdı.

Yapabilir mi?

Yavaş yavaş farkına vardım. Buna devam etmek istedim. Mazrith'in haklı olduğu bir başka daha vardı: Kim olduğumu bilmiyordum, Ama ilk defa elimde başka bir şey için yaratılmış olabileceğime dair sağlam bir kanıt vardı.

Ve bunu görmek zorundaydım.

İçimi çektim. Ona diğer imgelemlerden bahsetmek zorunda kalacaktım. Ona daha önce söylemeliydim. Büyük olasılıkla bunun sorumlusunun kendisi olduğunu söyleyecekti. Ama değilse, bunu kimin yapabileceğine dair iyi bir fikri olurdu.

"Sen..." Yutkundum ve doğruldum. "Ona söylemem gereken bir şey daha olduğunu söyler misin lütfen?"

Umarım bunu bir barış teklifi olarak kabul eder.

Frima gözlerini devirdi. "İkiniz evlenip böyle kavga ederseniz kader bana yardım eder. Lanetli bir sonsuzluk boyunca ikinizin arasında mesajlaşmayacağım." Dönüp kapıyı açtı, sonra da sustu.

"Lanet olası *heimskr*," diye küfretti. "Gitmişler."

Frima zırhımı giymeme yardım ettiği süre boyunca küfür etti.

"Beni bebek bakıcılığı için geride bıraktıklarına inanamıyorum."

"Hey, ben buradayım," diye kaşlarımı çattım, inciklerimin etrafındaki deriyi sıkarken.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Bana ters ters baktı.

"Prens'in benimle işi gerçekten bitti mi?" Mırıldandım. Diğerlerinde olmayıp bende olan tek şey oydu.

Prens yok mu? Koruma yok.

Her ne kadar ayrılmasının sonuçlarını yarış üzerindeki etkisiyle sınırlı tutmaya çalışsam da, reddedilmenin yakıcı acısını görmezden gelmek mümkün değildi.

Rüyalarında o da oradaydı. Bu düşünceye yakıcı bir utanç ve aynı zamanda kavurucu bir sıcaklık eşlik etti. Bu onu gerçek yapmıyordu ama artık bir fantezi de yapmıyordu. Bizi herhangi bir çift de yapmıyordu.

Peki gitmiş olması neden canımı yaktı?

Bana bugün bir örgü kazanabileceğimi söyledi. Ve Freya bana yardım etti, eğer böyle bir şey mümkünse, onun bunu görmesini istedim.

"Bu da demek oluyor ki, Odin'in lanetlediği o fae'lerden biri bugün seni öldürmeye çalıştığında her seferinde kışını kurtarmak zorundayım," diye homurdanan Frima beni şimdiki zamana geri döndürdü.

Ayağa kalkarken ona baktım. "Frima, gölge büyünle başka bir fae'nin gözünden görmemi sağlayabilir misin?"

Kaşları çatıldı. "Oraya istediğin kadar kötü görüntü koyabilirim ya da seni delirtebilirim. Ama hayır, senin kafanı bir başkasınınkinin içine koyamam. Bunu sadece Maz ya da Kraliçe yapabilir. Bunu neden soruyorsun ki? Sana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

İç çektim. Muhtemelen Mazrith bana yardım ediyordu. "Sadece bir fikir."

"Başka şeyler bulsan iyi olur. Çünkü savaş meydanında düşmanlara saldırmak ve Prensimi hayatta tutmak yerine, kraliçenin oynadığı aptal bir oyunda ormanda atımı yarıştırmayı izlemek zorunda kalıyorum."

"Frima, onun gidişine ben de senden daha az kızgın değilim."

"Gerçekten mi?" Gözbebeklerinin üzerinde gölgeler dans ediyordu ve Prens'te alıştığım bir şeyi onun gözlerinde görmek tuhaftı. "Çünkü ben gerçekten,

düşmanlarımı öldürmeyi gerçekten seviyorum. Ve başkalarının sinirlerini bozan aptal insanlarla ilgilenmeyi de hiç ama hiç sevmiyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Kaçırılmayı ve kendini savunmak için hiçbir şey yapmadan tamamen adaletsiz yarışmalarda yarışmaya zorlanmayı seviyor musun? Çünkü istersen yer değiştirebiliriz?"

Bir süre bakışlarımı tuttu, sonra iç çekti. "Açlık Çekenlerin icabına baktıktan sonra geri dönecek. Gitmek zorundaydı, onları faydalı bir süre boyunca ortadan kaldırabilecek tek kişi o."

Patlayan asasını ve göğsündeki yarayı hatırlayınca güvenliğinden endişe duydum ama bunu bir kenara bıraktım. Mazrith güçlüydü ve bu sefer yalnız değildi.

"Ne kadar ?" "Ne kadar?"

"Açlıktan Ölenler."

"Son raporlardan daha yakın," dedi sesi kısık bir şekilde.

Titremelerimi zorla bastırdım ve zihnimi Elder'ın şarkısına kapattım. Ama kuşkulu bir ses . *Senin peşindeler. Peşinde olduklarını biliyorsun.*

Düşüncelerimi düzene sokmalıydım. Şu anda yarış benim elimdeydi. Mazrith döndüğünde, umarım o korkunç yaratıklara olan öfkesinin kısmını gidermiş olur ve benimle konuşmaya istekli olur.

"Tamam. Gidelim mi?" Elimden geldiğince coşku katarak söyledim. "Peki. Seni izlemek zorunda olduğuma göre, kazansan iyi edersin."

Ben çıkarken Lhoris ve Kara kapının yanında bekliyorlardı. "İyi şanslar. İyi yolculuklar," dedi Lhoris.

"Harika iş çıkaracaksın Reyna," dedi Kara, üzerime tam oturmayan zincir zırhımı garip bir şekilde kucaklayarak.

Görüşüm değiştiğinde neredeyse büyük salona varmıştık.

Ama bu bir anı imgesi değildi. Bir başkasının gözünden görmeydi.

Ve Mazrith'in gözleriydi.

Tait'in atölyesinde duruyordu, *gölge-çeviricinin* yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Maz, eğer böyle imgelemler görüyorsa, insan olmasına imkan yok."

Kalbim göğsüme çarpıyordu ama Mazrith'in duygularını da yaşadığının belli belirsiz farkındaydım. Öfke. İhanet. Ve... bu umut muydu?

"Fae olabileceğini mi düşünüyorsun? Altın-fae?"

"Hayır, altın-fae'ler en az zihin büyüüne sahip olanlardır." "Ne o zaman?"

"Bilmiyorum. Ailesinin kim olduğunu bulmanız gerekiyor."

Mazrith homurdandı ve gözlerinin içinden yere baktığını gördüm. "Onun hakkında daha fazla şey bilmek istemiyorum. O bir yalancı."

Tait uzanıp onun koluna dokundu ve o da başını kaldırıp ona baktı. "Onun yerinde olsaydınız siz de öyle olabilirdiniz."

Görüntü kayboldu ve Frima'nın bana baktığını gördüm. "Şimdi ne halt ediyorsun?"

"Eğer böyle imgelemler görüyorsa, insan olmasına imkan yok."

Tait'in sözleri kafamda çınladı ve hızlı hızlı gözlerimi kırıştıtarak Frima'ya baktım.

"Sen beyazsın. Neler oluyor?" dedi bana doğru adım atarak.

"Onun insan olmasına imkan yok."

sıktım, kelimelerin tekrarlanmasını ve midemin çalkalanmasını engellemeye çalıştım. "Yok bir şey, kendimi hasta hissettim. Bir dakikalığına," diye boğuldum.

"Ah kader, sinirler biraz hasta mı, yoksa gerçekten hasta mısın? Zayıflık belirtisi bile görseler seni parçalara ayırırlar."

Başımı salladım, ayaklarımı hareket etmeye zorladım. "Hayır, hayır. Sinirlerim bozulmuş olmalı. Şimdi iyiyim."

Yürümeye devam ederken zihnim de nabzım kadar hızlı atıyordu.

Mazrith, Tait'le benim hakkımda konuşmak için gideceği yere giderken köyde durmuş olmalıydı. Rün işaretli adamın Prens hakkında her şeyi bilen tek kişi olduğunu biliyordum.

Ama ben insandım. Bundan şüphem yoktu. O zaman bu imgeyi kim göndermişti?

Ana salon boyunca onu takip ederken Frima'nın sırtına baktım. Başkalarına görü verme konusunda bana yalan mı söylemişti?

Hayır, az önce ne yaşadığımı bilmiyordu, bundan emindim. Hasta olduğum için duyduğu endişe gerçektir.

O zaman burada başka kim vardı? Döndüm, şüpheli birini bulmak için etrafıma sinsice bakındım. Hiçbir şey görmedim.

"Eğer böyle imgelemler görüyorsa, insan olmasına imkan yok."

Tait'in lanetli sözleri tekrar içeri , ardından kafamın arkasındaki ses geldi. Her zaman orada olan, beni şüphe ve korkuyla dolduran ses. *Hayatın boyunca imgelemler gördün Reyna. Açlıktan ölenlerin.*

derin bir korku kapladı. Yaratıkların kendilerinden değil, onlar için ne olabileceğinden.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

REYNA

Frima'nın gölgeleri sarayın kapılarını açtı ve önümde duran şeye odaklanmak zorunda kaldığım için çalkantılı düşüncelerim dondu.

Sarayın önündeki açıklık geri gelmişti ama çok fazlaydı, öncekinden çok daha büyüktü. Basamakların tepesinden, devasa bir ovalin içinde dolambaçlı bir yol yapıldığını görebiliyordum ve ortada Kraliçe'nin tahtı ve seyirci bankları vardı - hepsi de izleyen fae'lerle doluydu. Parkurda ağaçların yanı sıra, bakmaya çalıştığımda parıldayan ve önceden fark edilmesi zor olduğu açıkça belli olan engeller de vardı. Havanın daha karanlık görüldüğü yerleri görebiliyordum, sanki parkurun bazı kısımlarına mürekkepli bulutlar inmiş gibiydi ve ağaçların ya da parıldayan metallerin hakim olduğu alanlar vardı.

Derin bir nefes alarak kaotik beynimi düzene soktum. Her seferinde bir şey. Şu anda, bu yarışta hayatta kalmalıyım.

Dün Idunn'a binmeyi çok sevdim. Bunu atlatmama yardım edecekti. Her şey yoluna girecek.

Merdivenlerden indik ve en son bizim geldiğimizi fark ettim. Diğer üç fae, Kraliçe'nin tahtının hemen önünde, yükseltilmiş siyah bir bayrağın yanında duruyordu. Bugün siyah dantel giymişti ve göğüs dekoltesi cüretkâr şekilde ortadaydı. Ben diğerlerine ulaştığımda önce yanımdan geçip sonra bana baktı. Frima aceleyle banklardan birine oturdu.

"Oğlum nerede?"

"gelir," dedim, bunun doğru olmasını dileyerek.

"Beklemeyeceğiz," diye cevap verdi, sesindeki neşe notasını tutmayı başaramayarak. "Şimdi, hepiniz deneyimli binicilersiniz." Sesi aniden kalabalığın içinde duyulacak kadar yükseldi ve bana kötü bir bakış fırlattı.

Hiç de deneyimli bir binici değildim. "Bu yüzden yarışa biraz daha zorluk katmaya karar verdim."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Sırada her ne varsa iyi olamazdı.

Bize doğru bir adım attı, avucunun üzerinde bir gölge baloncuğu belirdi. Kaldar'a tatlı tatlı gülümseyerek, "Elini içine daldır, bakalım ne çıkacak," dedi. Fae bir an tereddüt etti, sonra kendisinden isteneni yaptı. Solgun elini gölge baloncuğunun içine daldırdı ve bir rün çıkardı. "Siyah," Kraliçe yüksek sesle okudu.

Döndü ve açıklığın kenarından bir insan kölesi koşarak çıktı; başında, yelesi ve kuyruğu son derece zarif bir şekilde örülmüş, kocaman arka ayaklarına rünler kazınmış iri, siyah bir kısrak vardı.

Kraliçe sıraya girip balonu Orm'a uzatırken içimi bir panik kapladı. Idunn'a binmek zorundaydım.

"Beyaz," diye seslendi Kraliçe ve devasa beyaz bir aygır dışarı çıkarıldı, kıvrak, zayıf ve hınzırca hızlı görünüyordu. Orm bana kendini beğenmiş bir bakış attı.

Bunun benim için iyi gitmesine imkân yoktu. Kraliçe her birimiz için istediği atı seçiyordu, bundan emindim.

Dokkar 'Gri' yazan bir rune çekti ve kalın, sağlam, gri bir savaş atı ortaya çıktı.

Kraliçe özür dileyerek bana gülümsedi. "Korkarım sana ne kaldığını biliyorum," dedi balonu uzatırken. Elimi içine soktum, her nasılsa Prens'in gölgelerine hiç benzemeyen buz gibi soğuktan irkildim.

Çıkardığım rune'da 'Vahşi' yazıyordu. Kraliçe döndü, baloncuk kayboldu ve siyah dişlerinin etrafına zalim bir gülümseme yerleşti. Dünkü seyis, hayal edebileceğim en vahşi görünümlü atın başında ormandan çıkıyordu. Rengi siyahtı, yelesi ve kuyruğu taranmamıştı, tekmeliyor ve kişniyordu, ağzı kapatılmış burnundan korkunç bir kişneme sesi geliyordu. Her iki yanında iki köle daha vardı ve onu diğer atlarla birlikte başlangıç çizgisine götürmek için etrafına ipler atmaya çalışıyorlardı.

Kraliçe, "Oğlumun burada olmaması çok yazık, uzun zaman sonra annesinin atını görmekten mutlu olacağını düşünmüştüm," diye şarkı söyledi ve ardından tahtına doğru yürüdü.

Bu Mazrith'in annesinin atı mıydı? Binilemeyen mi?

İçimi korku kapladı. Bırakın üzerinde kalmayı, ona nasıl binecektim ki?

Idunn olmadan kazanma umudum yoktu, hayatta kalma umudum da çok azdı.

Yine de Mazrith itiraz etmek için burada değildi ve diğer üç fae hızla kendi atlarına doğru ilerliyordu.

Onlara katılmak için yoluma devam etmeden önce nefesimin altında "Siktir," diye küfrettim. Kraliçe kalabalığa "Siyah, beyaz, gri ve vahşi" diye seslendi. Onlar yüksek sesle tezahürat yaptı. "Başlangıç çizgisine ilk kim dönerse o kazanacak."

Diğerleri atlarına binmişti ama benimki hâlâ başlangıç çizgisine bile yaklaşmamıştı. Koşarak yanına gitmeden önce kendimi çelikleştirdim. Seyis korkuyla benimle atın arasına baktı, at tekmeleyip şaha kalkmış, onu tutan iplerden kurtulmaya çalışıyordu. "Onun adı Rasa, leydim."

"Tamam. Bunu yapabilirim," dedim sessizce, çenemi sıkıp omuzlarımı yuvarlayarak.

Mazrith'in bana gösterdiği gibi yandan yaklaşarak öfkeli atla yüksek sesle konuştum.

"Burada olmayı ben de senin kadar istemiyorum, Rasa," dedim ona, ellerimi kaldırıp ona doğru yaklaşarak, bakışlarımı kocaman, vahşi gözlerine sabitledim. "Ve herkes de benim büyük bir baş belası olduğumu düşünüyor."

Seyis bana deliymişim gibi baktı ama ben yaklaşmaya devam ettim. Tekmelemeyi bıraktı ve ceketinden ne kadar ter aktığını fark ettim.

"Bunu ne kadar çabuk halledersek, seni o kadar çabuk rahat bırakırlar." Sesimi olabildiğince yumuşak ve yatıştırıcı ama kendinden emin tuttum.

"Ve eğer bir fark yaratacaksa, Mazrith'e yardım etmeye çalışıyorum."

Kısrak homurdanmayı kesti, başı dururken kocaman gözleri kıpırdamadı.

"Büyük bir yolculuk. Hepsini dışarı çıkar. Bunu yapabilirsin, değil mi?" Sesimi alçaltarak söyledim, artık ona çok yakındım. Elimi uzattım, koklayacağını umuyordum. Koklamadı. Ama eğilip kalkmadı da.

Paltosundaki gümüş beneklerle Mazrith'in atı Jarl'a benziyordu. Yine de karmakarışık yelesinde ya da kuyruğunda örgü yoktu ve kürküne kazınmış desenler de yoktu. Idunn'dan daha iriydi, güçlü omuzları daha genişti ve kalçaları tek bir tekmeyle kafamı omuzlarımdan kolayca ayırabilirdi.

Onun sırtına nasıl binecektim?

Bu düşünceyle, zar zor görülebilen bir gölge yüzüme doğru titreyerek dikkatimi çekti, sonra aşağıya doğru akarak bir adım attı. Omzumun üzerinden Frima'ya baktım.

Rasa ile göz temasını kesmek kötü bir hareketti. Geri dönüp gölgelere bastığımda yüksek sesle kişnedi, sonra başını eğdi, toynakları yere vuruyordu. O daha doğrulamadan kendimi zavallı seyislerin tutmayı başardığı eyerin üzerine attım.

Sallanmaya başlamadan önce zar zor koltuğa oturabildim. Can havliyle koltuğa tutunarak, beni kaydırmak için elinden geleni yaparken atın gürültüsü arasında bağırdım. Arkamızdaki kalabalığın kahkahalarını duyabiliyordum. "Bu işin sonuna gelmeme yardım edersen huzur içinde kalırsın!"

Arkadan öne doğru zıplamaya devam etti, seyislerin hepsi onun ölümcül toynaklarından kaçıyor. Daha aşağı inmeye çalıştım ama Mazrith'in bana gösterdiği gibi elimi boynuna koyacak kadar eyeri bırakamadım. Mazrith'in at ve binicinin motivasyonlarının bir olduğuna dair söylediklerini hatırlayarak dişlerimi sıktım. Bu atın enerjisi vardı. Vahşi ve evcilleştirilemezdi. Bunu kullanmaya çalışmalıyım. "Lütfen, Rasa. Bu gücü yarışta kullan. Kazanabilirsin!"

Elimi boynuna koymama yetecek kadar uzun bir süre durakladı.

Ağır nefes alışlarını, toynaklarının takırtısını duyabiliyordum. Başını geriye atıp burnumu kırmaması için dua ederek üzerine eğildim. "Çok sürmez, yemin ederim. Hayatının koşusunu yap ve onlara nasıl biri olduğunu göster," dedim. "O zaman seni rahat bırakırlar."

Hareket etmeyince eyeri bırakıp dizginleri kaldırma riskini göze aldım. Kalçalarımı onun etrafında sıktım ve onu itaatkâr bir şekilde sıralanmış diğer üç ata doğru geçici olarak yönlendirdim.

Tamamen rahatlamama rağmen, hala homurdanarak ve yüksek sesle oflayarak bana itaat etti.

Yanından geçerken Orm güldü. "Kendi atının seni öldürmesine izin vermeyeceğim, küçük insan, merak etme," dedi. "Senin için başka planlarım var."

Onu görmezden geldim. Hiçbir şey enerjimi sakın, kendinden emin ve odaklanmış tutmaktan daha önemli değildi. Odin'in lanetlediği *veslingr*'in beni etkilemesine izin vererek attan düşme riskini göze alamazdım.

"Artık hepimiz nihayet hazırız," diye seslendi Kraliçe. "Üç, iki, bir... Başla!"

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

REYNA

Rasa'ya daha önce git kelimesi öğretilmiş olmalı, çünkü Kraliçe'nin sözüyle uçtu.

O başlangıç çizgisinden çıkarken nefesim kesildi, diğer tek Lord Orm'un beyaz atına ayak uyduruyordu.

Sert, çamurlu yolda o kadar hızlı ilerliyorduk ki, önümüzde yolu kapatan büyük bir su birikintisi olduğunu görecektim bile olmadı. Burun deliklerime keskin bir koku çarptı ve Rasa'nın boynuna doğru eğilip hareketlerimi onunkilerle aynı ritme getirmeye çalışırken su birikintisinin siyah olduğunu gördüm. Katran olduğunu fark ettim.

"Umarım nasıl atlanacağını biliyordur!" Ben seslendim.

Cevap olarak at hızlandı. Bana öğretilen komutlardan herhangi biriyle onun hareket rotasını değiştirmemeye çalışarak, kalçalarımla sertçe sıkıkmak ya da topuklarımı içeri sokmak istemeyerek ata tutundum. Ancak katran çukuruna ulaştığımızda, Idunn ve atlama kütüğüyle yaptığım alıştırmalar devreye girdi. Hep atlama komutunu verdim ve Rasa yerden ayrılarak çukurun üzerinde süzölmeye başladı. Yere indiğimizde dizlerimi büktüm ve o da pist boyunca tekrar hızlanmadan önce zar zor durakladı.

"Rasa, bu inanılmazdı!" Kırbaçlanan rüzgârın üzerinden bağırdım.

Orm'u sağımda görebiliyordum, atının beyaz bulanıklığı bana ayak uyduruyordu. Dolambaçlı yolda bir virajı dönerken ileride metal parıltılar parlardı ve bir dizi devasa metal sivri uç görüldüğünde nefesim kesildi. Aşağı yukarı hareket ediyorlardı, yere gömüldüklerinde neredeyse tamamen gözden kayboluyorlardı, sonra şiddetli bir güçle yukarı çıkıyorlardı.

Olabildiğince hızlı düşünerek, Rasa'nın kendi kendini yönlendirmesine izin mi vereceğime yoksa hareketlerini kontrol etmeye mi çalışacağıma karar vermeye çalıştım.

Sırtında geçirdiğim birkaç dakikadan bile onun Idunn'dan farklı olduğunu anlamıştım. Atlayışı çok hassas, çok zarıftı ama vahşiliği içgüdü ve saf cesareten söz ediyordu.

Sivri uçlara ulaştık ve kararımı verdim. Bir ayağımı sol tarafına soktum ve dizginleri sıktım. Anında istediğim yöne saptı, pistonlu çivinin yolundan doğruca çıktı.

Freya'nın Idunn'unda güç, hız ve kontrolün heyecan verici olduğunu düşünmüştüm ama bu daha da iyiydi.

Rasa benim en ufak bir hareketimle rotasını değiştirdi, hassasiyeti ve çevikliği inanılmazdı.

"Sen bir kahramansın!" Ona bağırdım. "Bu işte beraberiz, şimdi!"

Dikenlerin diğer tarafına geçerek arkama bakma riskini göze aldım. Orm hâlâ aynı hizadaydı ve fırsat buldukça bana bakışlar fırlatıyordu, Kaldar birkaç adım gerideydi ve Dokkar ağır savaş atının üzerinde en sondaydı.

Rasa'nın hızındaki bir sarsıntı beni ileri doğru savurdu, sonra şaha kalkıp ani hız değişimiyle neredeyse beni fırlatırken şaşkınlıkla çığlık attım. Orm yanımdan geçip doğruca yolu kapatan devasa kara bulutun içine uçtu.

Kaldar bir saniye sonra geçti.

"ama! Lütfen, içeri girmeliyiz!" Rasa toynaklarını yere vurdu.

"Lütfen, tüm zeminimizi kaybediyoruz! Sadece düz gidin, o kadar hızlı ki fark etmeyeceksiniz bile," diye yatıştırdım.

Yine de neden gölge bulutunun içine girmediğini çok iyi biliyordum. Ondan gelen şeytani, soğuk, içimi boşaltan his, dönüp diğer tarafa kaçma isteği uyandırdı.

"Lütfen, geçmek zorundayız," diye yalvardım. Bulutun içinden alçak bir feryat geldi ve ardından Dokkar yanıma yanaştı, atı yüksek sesle kişnedi.

"Yaa!" diye bağırarak atını çalıştı. Rasa tepinmeyi bıraktı ve yan gözle diğer ata baktı.

"Yaa!" diye tekrar bağırdı Dokkar, topuklarını hayvanın yan tarafına sertçe vurarak.

Savaş atı isteksizce önce tırısı kalktı, sonra da buluta doğru dörtnala koşmaya başladı.

Onlar yapabiliyorsa, kendisinin de yapabileceğine karar vermiş gibi, Rasa ön toynaklarını tekrar kaldırdı ve kendini buluta doğru fırlattı.

"Kahretsin, ne yapacağın belli olmuyor," diye nefes nefese kaldım.

Bulutun içine girer girmez, keşke dışarıda kalsaydı diye düşündüm. Ürkütücü bir sessizlik çöktü, toynakların gümbürtüsü bile donuklaştı.

Ama yavaşlamadı ve merhametli bir şekilde durmadı. İçimdeki tüm mutluluk, umut ve hatta devam etme isteği tükenirken, Rasa bulutun içinden güç alarak geçti. Diğer tarafa geçtik ve tüm ışık ve umut geri geldi.

"İyi iş çıkardın," diye nefes nefese kaldım, gözlerim ani rüzgârla dolmuştu. "Gerçekten iyiydin."

Korkunç bir çığlık havayı kirletti ve Rasa'nın kulakları öne doğru dikildi. "Yardım edin! Yardım edin!"

Dönerek sesin nereden geldiğini görmeye çalıştım. Hareketim Rasa'yla ritmimi bozdu ve başını sallayarak yavaşladı.

"Kim o?"

Voror'un sesi kafamın içinde, rüzgârın ve çığlıkların arasında yüksek ve net bir şekilde yankılandı. "Bu bir tuzak. Çığlıklara aldırma. Bir sonraki virajı döndüğünde çığlıklar sona erecek."

İçimi bir rahatlama kapladı ve tüm gücümle Rasa'yı altımda hissetmeye ve hareketlerimi onunkilerle birleştirmeye odaklandım. Yolun nispeten düz olan kısmında hızla ilerliyorduk ve virajı döner dönmez Kaldar'ı tam önümde gördüm. Rasa kısrağından çok daha hızlıydı ve saniyeler içinde onu geride bırakmıştık.

Kraliçe'nin bana binilemez bir at verme planı geri tepmişti. Rasa inanılmazdı.

Orm ileride göründü, tam da tiz çığlıkların kesildiği sırada. "Yakalayalım onu kızım," dedim, eğilerek üzerimizdeki havanın direncini azalttım. Ama o hızlanınca görüşüm değişti.

Dokkar'ın gözlerinden görüyordum ve o panikliyordu. Atı yavaşlamıştı ve gözlerini sol taraftaki ormana dikmişti.

"Yardım edin, lütfen, bana yardım etmelisiniz!" diye bağırdı bir kadın sesi. "Bana nerede olduğunu söyle!" diye seslendi toprak-fae.

Kendi geri geldi, Dokkar'ın sinirli paniği kayboldu ve adrenalini dolu heyecanım geri geldi.

Frima'nın ya da Mazrith'in o görüntüyü bana göndermiş olması mümkün değildi. Orm'a yetiştiğimizde içimi bir korku kapladı.

"İnsan olmasına imkân yok."

Başka bir katran çukuru göründü ve kendimi odaklanmaya zorladım, atlamaya hazırdım. Ama tam havalanacakken, Orm yan taraftan bize saldırdı.

Çarpmanın etkisiyle atı da Rasa kadar kötü bir şekilde yere düştü ama ikimiz de ziftten kurtulduk.

"Pislik herif!" Ona bağırdım.

"Haşarat," diye tıslayarak karşılık verdi.

Başka bir virajı dönene ve yolun tam ortasında kocaman bir ağaç görünene kadar başa baş ilerledik.

Dallar çılginca sallanıyor, birbirleri de dahil olmak üzere önlerine çıkan her şeye çarpıyordu.

"Bunu yönlendirebilir misin, kızım?"

Buna karşılık Rasa başını eğdi ve hızlandı. Olabildiğince eğildim ve bu kez tüm güvenimi ata verdim. Dallar tahmin edemeyeceğim kadar düzensiz hareket ediyordu, bu yüzden iş içgüdüye ve hıza kalmıştı.

Savrulan ilk iki daldan kolaylıkla kurtuldu. Sağ tarafımda bir gümbürtü duydum ve hareket edip Rasa'yı fırlatma riskini göze almasam da Odin'e bunun Orm'un yediği tokat olduğunu umdum. Umarım atından düşmüştür.

Rasa bunu yüzlerce kez yapmış gibi dalların arasına girip çıktı ve diğer tarafa geçtiğimizde kendimi tutamayarak kıkırdadım.

"Tam bir efsane!" Görüşüm yine bulanıklaştı. "Şimdi olmaz!"

Kaldar'ın gözlerinden görüyordum. İçimde öfke dolaşıyordu, yanağım bir dalın çarptığı yerde zonkluyordu. Asamı kaldırdım ve bir buz parçası fırlattım, hedefim belliydi.

Kendi görüşüm, dizginleri sertçe çekip Rasa'yı sola doğru sürmem için zamanında geri döndü. Kaldar'ın az önce üzerime fırlattığı buz parçası yanımdan geçip gitti ve yol kıvrılırken bir ağaca çarparak parçalandı.

Aceleyle yaptığım rota düzeltmesinden sonra Rasa'nın hızını geri kazanması biraz zaman aldı ama sonra tekrar virajın etrafında uçmaya başladık. Orm'un ağacın diğer tarafından geldiğini görmemiştim. Onu gerçekten atından düşürmüş olması için dua ederek gözümü ileri diktim. Pistin yarısını geçmiştik, hatta daha da fazla.

Bir virajı daha döndük ve başka bir gölge bulutu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama bu sefer Rasa tereddüt etmedi. Doğruca bulutun içine dalarken hızı hiç kesilmedi.

İçeri girer girmez ikimiz de bir şeylerin ters gittiğini anladık. Bulutlar öncekinden daha kalındı ve ağaçlar sıkıştı, karanlık formlar kasvetin içinden tehditkâr bir şekilde belirliyordu.

Nereden gelmişlerdi?

Son bulutun içindeki iç karartıcı, umutsuz hissin aksine, bu bulut duyularımı büyük, yanan bir fener gibi aydınlattı. Burada tehlike vardı.

Rasa yavaşladı, ağaçların arasından dikkatle ilerliyordu. Arkamızda toynak sesleri duydum, o da yavaşladı.

Ağaçların derinliklerinde bir şey kıpırdandı. Rasa kıs kıs gülererek yana doğru çekildi. Önümüzdeki gövdelerin arasından mürekkep gibi bir siyahlık sızıyor, havada sessizce süzülüyor ve karanlıkta toplanıyordu.

Onu hemen tanıdım ve derim damarlarımda buza dönüştü.

Kraliçe'nin gölge canavarı.

Uzun, kıvrımlı vücudu avını takip ederken bulutun içinde zahmetsizce kayıyordu. Biz.

Bulutun içinde bir yerde bir at kişnedi ve durakladı, kulakları dikilmiş ve tetikteydi.

Rasa da benim gibi donmuştu.

Toynak sesleri uzaklarda gürledi ve sonra gölge yaratık dönüp koşmaya başladı, pençelerine hiç ağırlık vermiyordu, ağaçların arasında hızla ilerliyordu.

Titreyen bir nefes verdim ve Rasa'nın boynuna doğru eğildim. "Hadi buradan çıkalım. Şimdi."

Ama konuşmamı bitirdiğimde görüşüm kayboldu.

Orm'un gözlerinden görüyordum. Gölge yaratık kendini Dokkar'ın savaş atına doğru fırlatırken içimden neşe akıyordu. Atın ağzı köpürüyordu, gözleri korkudan kocaman açılmıştı ve Dokkar ne kadar tutunmaya çalışsa da hiç şansı yoktu.

Görüşüm netleşti ve bir an ne yapacağımı .

Dokkar ormandaki sahte kişiye yardım etmeye çalışmış ve yardım çağrısında bulunmuştu.

İçimden bir ses onda kötülük olmadığını söylüyordu.

Bu bir yarışma! Sen ! Sür, Reyna!

Ama Dokkar hem gölge yaratığın hem de Orm'un merhametine kalmıştı. Rasa benim yerime karar verdi.

Bulutun içinde bir yerlerde bir attan gelen başka bir çığlık onu irkiltti ve sonra . Yapıştım, belli belirsiz farkındaydım ki

Şimdi onu geri çevir.

Rasa karanlıkta ağaçların arasından hızla geçerken toprak-fae için endişelenmek zordu ve sonunda bulutun kenarına geldiğimizde yaşadığım rahatlama başımı döndürdü.

O hızla ilerlerken çenem düştü ve bir sonraki engelin ne olduğunu anladım.

Bitiş çizgisi.

Ağırlığımı kaydırmamaya dikkat ederek omzumun üzerinden bakma riskini göze aldım. Orm bulutun kenarına çarpıyor, bağırıyor ve atını tekmeliyordu. Dokkar'ın gölgelerin arasından yuvarlanırken topalladığını görünce rahatlardım. Diğer fae'ler ona doğru koşmaya başladı.

Geri döndüm. "Git, Rasa, git! Git!"

Ve o da gitti.

İçinde kaldığına inanmadığım bir hız patlamasıyla bitiş çizgisini güçlenerek geçti.

Hiç alkış yoktu. Tek bir alkış bile. Başım dönüyordu. Eğildim, Rasa'nın boynunu ovuşturdum ve sert, ıslak omuzlarını alkışladım, onu tekrar tekrar tebrik ettim. Ama sessiz açıklıkta duyulabilen tek şey benim sesimdi. Bir de Lord Orm'un atının gürleyen toynakları.

Yanımda durdu, yüzü öfke maskesine dönüşmüştü.

"Bunun benim için bir kazanç olduğuna inanıyorum. Zavallı küçük insan," dedim, doğruldum ve ona gülümsedim.

Öfkeli yüzü alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Bu sizin tanımınıza bağlı."

"Kazanmak , Orm. Buna itiraz edemezsiniz, herkes gördü."

Kaldar birkaç yerinden kanlar içinde gölge bulutunun içinden çıktı.

Orm bana omuz silkti. "Bu oyunu sen kazandın, evet. Bu tür şeyleri dikkatimi dağıtmak için çok iyi buluyorum, ya sen?"

Ona baktım.

"Nişanlınızın bugün burada olmadığını görüyorum. Onun da mı dikkati dağınıktı?" "Neye dikkati dağılmış? Ne sen?" Hayal kırıklığı artıyordu. Rasa ürkekleşmeye başlamıştı, sert nefesler alırken vücudu kabarıyordu.

Lord Orm tırnaklarını inceledi, sonra tekrar bana baktı, gözleri zalimce parlıyordu. "Çok güzel bir kız. Küçük arkadaşın."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Hiç düşünmeden topuğumu Rasa'ya geçirdim ve onu etrafımda döndürdüm. Kalabalığın çığlıklarına ve Frima'nın adımı haykırmasına aldırmadan sarayın merdivenlerine doğru dörtmala koştum. Rasa'nın sırtından merdivenlere sıçradım ve koridor boyunca koşabildiğim hızlı koşarak merdivenlerden yukarı çıktım.

Artık koridorları yeterince iyi biliyordum ve adrenalin bacaklarıma hız katıyordu.

Yılan Sütlerine ulaştığımda kalbim neredeyse . Kapı açıktı.

Kapı hiç açılmadı. "Kara!"

Çığlık attım.

Koşarak odaya girdim. Ellisar yerde yatıyordu, kafasından kanlar akıyordu. Tüm kapıları çarparak yanından geçtim. "Kara! Lhoris!"

"Ne oluyor- Ellisar!" Frima'nın sesi ana odadan geliyordu ama ben zar zor duydum. Sütler boştu. Kara ve Lhoris gitmişti.

okuduğunuz için teŖekkrler!

Hırs ve Altın Sarayı'nı okuduğunuz için çok teŖekkr ederim, umarım beđenmiŖsinizdir! Söz veriyorum bir sonraki için çok beklemenize gerek kalmayacak.

Maz ve Reyna'nın rüyasının bazı özel, *yetiŖkin ve buharlı* sanat eserlerini görmek istiyorsanız, [buradan bltenime](#) kaydolabilirsiniz. Ve belki de Ŗirkette açmayın!

Hikaye, [buradan edinebileceğiniz olan Canavarlar ve Kötülükler Mahkemesi'nde](#) bir sonraki kitap devam ediyor.

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.